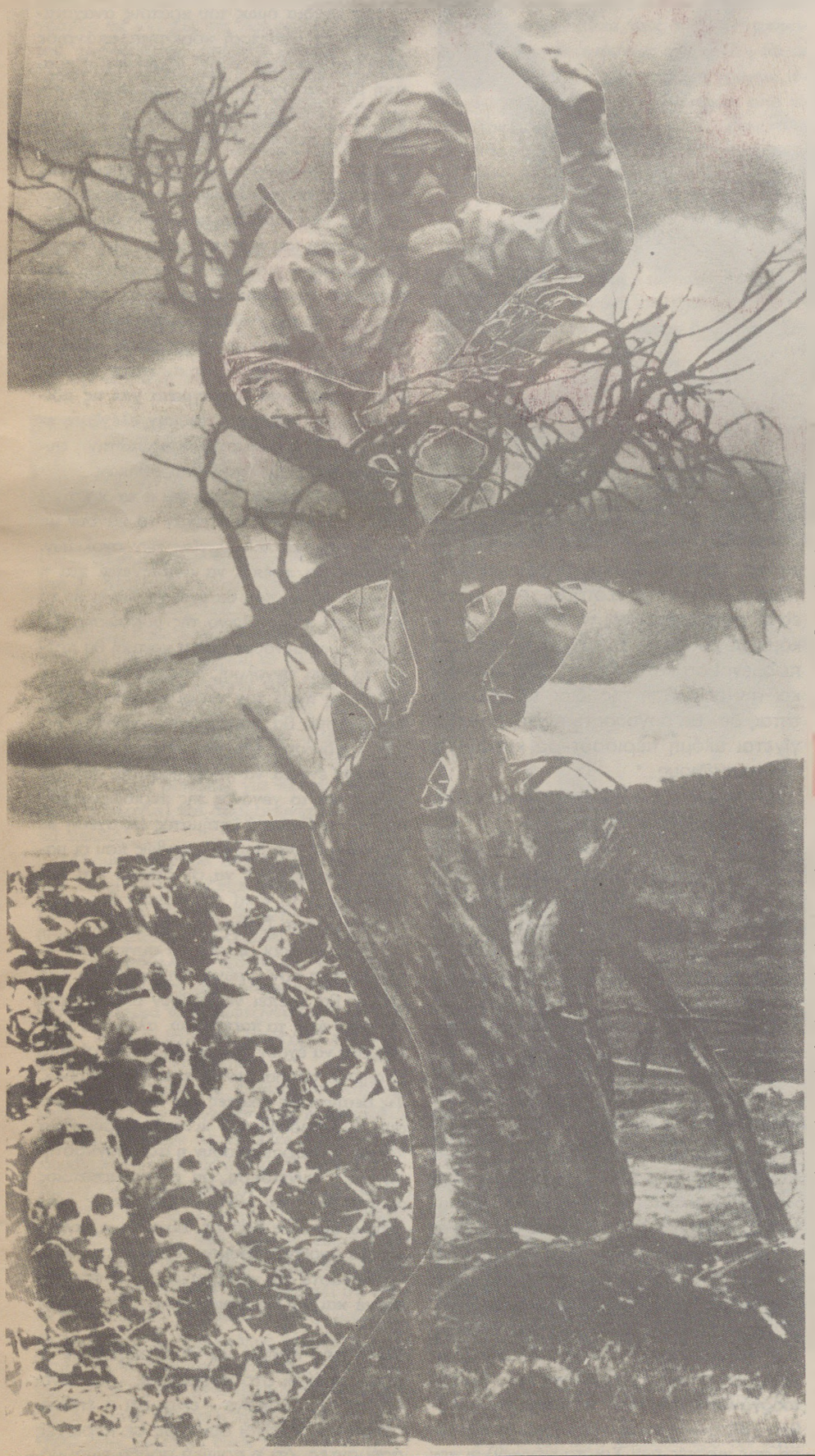
εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσ/νικης

ΑΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

απριλιος '91 · τευχος 12 · δρχ 200

"ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ"
ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο πόλεμος στον περσικό κόλπο αποκάλυψε με τον πιο φανερό και συνάμα τραγικό τρόπο όλους τους μύθους που περιβάλλουν τον δυτικό πολιτισμό και την δήθεν "ανωτερότητα" του. Χρειάστηκαν να προβληθούν όλα τα ψευδή και να επιστρατευθούν όλα τα μέσα προκειμένου να συγκαλυφθεί η απάτη των αιτιών του πολέμου. Ολόκληρη στρατιά από διανοούμενους, καλλιτέχνες, πολιτικούς, ψυχίατρους, ιστορικούς, στρατηγούς, οικονομολόγους και δημοσιογράφους βάλθηκαν να μετατοπίσουν τον πόλεμο στο πεδίο της περιορισμένης φρίκης και του αναγκαίου κακού ή στη κοντόθωρη αντιπολεμική συμφεροντολογία. Ολοι όμως συνέτειναν στο να αλυσοδεθεί η οπτική του πολέμου μέσα στο πλέγμα των σχέσεων εξουσίας και κυριαρχίας, βυθιζόμενοι έτσι όλο και πιο πολύ στη μερικότητα του ρόλου τους. Αμισθοι ή έμμισθοι εντεταλμένοι ή αυτόκλητοι απολογητές της κυριαρχίας ανέλαβαν να περισώσουν με ηθικά κηρύγματα ή με ρεαλιστικές προτάσεις την εξαϋλωμένη ανθρωπιά της. Παίζοντας πότε με την μία όψη (ισχύς της δύναμης) και πότε με την άλλη (αξιοπιστία της δημοκρατικής νομιμότητας) συνέτριβαν την ανθρωπότητα στο αιωρούμενο νόμισμα της εξουσιαστικής σχιζοφρένειας. Κράτη, φύσει αναρμόδια να μιλούν για ελευθερία, προβλήθηκαν σαν προστάτες της ειρήνης (Ινδία, Ρωσσία, Γιουγκοσλαβία, Πακιστάν, Ιράν, Κίνα, Χώρες του Μαγκρέμπ, Σουδάν και πάει λέγοντας) μέσα απ' την εξωφρενική αφαίρεση της δικής τους εγκληματικότητας σε βάρος του ίδιου του λαού τους. Απολογητές των Αράβων κι απολογητές των Δυτικών εξουσιαστών περιέπλεξαν το εγκώμιο του πολέμου, ενός πολέμου που τον χειρίζονταν κατά πως τους συνέφερε. Χάριν του πολέμου απέκτησαν φωνή όλες οι ιδεολογίες κι όλα τα απολιθώματα της ανθρώπινης ιστορίας. Θυμήθηκαν την Ιστορία μέσα απ' την άρρωστη μονομανία τους ότι η Ιστορία πάντα τους θυμάται.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η Ισλαμική επανάσταση στο Ιράν και η απειλούμενη προέλασή του στον Περσικό Κόλπο έδωσε το έναυσμα στην Δύση να εξοπλίσει τον Σαντάμ Χουσεΐν προκειμένου να σταματήσει τον Ισλαμικό φονταμενταλισμό. Ο οκταετής πόλεμος μ' όλη του την θηριωδία (επιθέσεις με χημικά εντός και εκτός των Ιρακινών συνόρων) και ο τερματισμός του, έφεραν το Ιράκ σε κατάσταση υπερχρέωσης αφού ξόδεψε το 42,5% του ΑΕΠ για να δημιουργήσει το οπλοστάσιό του. Τα μεγάλα χρέη στην Σ. Αραβία αλλά και στο Κουβέϊτ ήταν ικανά να παρασύρουν τον Σαντάμ απ' τον θρόνο του. Ετσι πριν καλά - καλά συνέλθει ο ιρακινός λαός ο Σαντάμ θυμάται πως κάποτε το Κουβέϊτ είχε δεσμούς εθνικούς με την Βασόρα. Ηταν το πρόσχημα της εισβολής αφού στην πραγματικότητα δύο πράγματα συνέβαιναν:

α) οι αραβικές χώρες αρνούνται συστηματικά να συντρέξουν σε αύξηση της τιμής του πετρελαίου που ζητούσε ο Σαντάμ.

β) το οπλοστάσιο που είχε δημιουργήσει με την αμέριστη βοήθεια Δύσης και Ανατολής αποτελούσε γι' αυτόν την προέκταση του φαντασιακού του αραβικού εθνικισμού. Ενός φαντασιακού που πάνω του σπάσαν τα μούτρα τους ο Νάσερ, ο Ασαντ και ο Καντάφι. Ο Παναραβισμός στηριγμένος στην μυθική ενότητα των αραβικών λαών αναδεικνύει κάθε 10 χρόνια κι έναν επίδοξο Σαλαντίν. Αυτή τη φορά ο Χουσεΐν έμελλε να "διεκδικήσει την προφητεία".

Απ' την άλλη πλευρά οι Δυτικοί βλέποντας τον "φίλο" να γίνεται "εχθρός" αναλαμβάνουν να τον ρίξουν στην ίδια παγίδα που τους έστησε. Τον οδηγούν στο Κουβέϊτ αφήνοντάς τον να νομίζει πως πρόκειται για ενδοαραβική υπόθεση.

Από κει και πέρα τα γεγονότα πήραν τον δρόμο τους. Με αφορμή τον έλεγχο των πετρελαίων η Δύση και κατά κύριο λόγο οι ΗΠΑ επιδιώκουν να καταστρέψουν την πολεμική μηχανή του Ιράκ διαμηνύοντας σ' όλους τους άραβες του κόλπου πως θάχουν την ίδια τύχη όσοι σηκώσουν κεφάλι εις βάρος τους.

συν. στη σελ. 8

✔ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
Το Κουρδικό ζήτημα

✔ Βαλκάνια
Ρωσία : Η κυριαρχία επαναπροσδιορίζεται
Αλβανία

✔ Αναρχικός Πυρήνας Νέων / Αναρχικοί μαθητές:
ΤΟ ΚΑΘΕ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ...

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΩΝ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΩΝ

"... όλοι οι μεγάλοι ταξικοί αγώνες στην Ιστορία ξέσπασαν σχεδόν κατά κανόνα όταν κανείς, κόμμα ή άτομο, δεν τους περίμενε..."

(Α. Στίνας - "Αναμνήσεις")

Είναι σίγουρα πολλοί ακόμα αυτοί που προσπαθούν να συνειδητοποιήσουν την κοινωνική έκρηξη που σηματοδότησαν οι μαθητικές καταλήψεις του περασμένου χειμώνα, στην αγωνιώδη τους προσπάθεια να την εντάξουν με κάθε τρόπο στα καλούπια των ανισπόρητων απαρχειωμένων ή μοντέρνων νομοτελειακών τους παραστάσεων για την κοινωνική πραγματικότητα και εξέλιξη. Και θα προσπαθούν μάλλον για πολύ ακόμα, μέχρι ίσως την επόμενη φορά, όταν για άλλη μια φορά θα αποκαλύπτεται στην πράξη η εγγενής φτώχεια όλων των προκατασκευασμένων προγραμμάτων και επιτελικών σχεδιασμών, των όποιων κρατιστικών κομμάτων ή οργανώσεων. Μακριά λοιπόν από καθεστωτικές ανταπάτες και μύθους της εξουσίας περί του "τέλους της Ιστορίας", πέρα από ηττοπαθείς, αδιέξοδες, "ρεαλιστικές", αντιπολιτευτικές σέχτες της "κοινής γνώμης" και ενάντια στην μακιαβελική υπεροψία των νεοφιλελεύθερων λακέδων, ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας - νεολαίοι και όχι μόνο - περιφρονώντας την κλιμακούμενη κρατική τρομοκρατία και απελευθερωμένο από την συντεχνιακή περιχαράκωση, απαντούσε στον εξουσιαστικό πολιτισμό, με την μόνη γλώσσα που αυτός καταλαβαίνει: την αδιάλλακτη σύγκρουση.

Την ίδια στιγμή που άθλια υποταγμένα φερέφωνα της εξουσιαστικής βαρβαρότητας αναλάμβαναν το καννιβαλιστικό καθήκον να εξοντώσουν κάθε είδους αντίσταση στις εκσυγχρονιστικές επιλογές του κράτους, δολοφωνόντας στο αποκορύφωμα τον συμπαραστεκόμενο στους αγωνιζόμενους μαθητές καθηγητή Ν. Τεμπονέρα στην Πάτρα, την ίδια στιγμή που οι επαγγελματίες φονιάδες του κράτους δολοφονούσαν 4 ανύποπτους πολίτες στο κέντρο της Αθήνας, χιλιάδες διαδηλωτές σε Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις, κατέρριπταν στους δρόμους τον επιμελώς συντηρούμενο μύθο της παντοδυναμίας του κράτους και του αδιεξόδου της κοινωνικής αντίστασης, αναδεικνύοντας ενάντια στα μηνύματα των καιρών την δυνατότητα ουσιαστικής και αποτελεσματικής σύγκρουσης με το κράτος σε σημεία που δεν ελέγχονται άμεσα απ' αυτό και εκλείπουν ή παραμερίζονται μηχανισμοί χειραγώγισης (π.χ. ρεφορμιστική - συνδικαλιστική διεκδίκηση).

Μάταια τ' αφεντικά της κοινοβουλευτικής Δικτατορίας προσπαθούσαν ν' απολογηθούν ως υπόλογοι της κρίσης που δημιούργησαν, γι' αυτό κι εναγωνίως συσκέπτονταν για το τι μέσα θα επινοηθούν για να βγεί αυτή η κρίση απ' το παράθυρο και να μπεί απ' την πόρτα το φάντασμα του "προβοκάτορα". Ταυτόχρονα ο έτσι κι αλλιώς διάτρητος οπορτουνισμός των ορθόδοξων και αιρετικών της αριστεράς - αυτών που απ' την αρχή των κινητοποιήσεων "γλύφανε" με.τον πιο χυδαίο τρόπο τους μαθητές - αποκαλύφτηκε ξεκάθαρα, αφού δεν δίστασαν για άλλη μια φορά να ενισχύσουν με τον πιο ύπουλο τρόπο την προβοκατορολογία σε βάρος των αυτόνομων συγκρουσιακών πρακτικών που γενικεύονταν. Δεκαετίες άλλωστε τώρα, οι κάθε λογής, απ' άκρη σ' άκρη, αριστεροί και δεξιοί κρατιστές, ενσπείρουν την προβοκατορολογία σ' όλες τις μη ελεγχόμενες απ' αυτούς αγωνιστικές εκδηλώσεις. Οχι βέβαια πως δεν έλειψαν σ' ελάχιστες περιπτώσεις πραγματικοί προβοκάτορες. Αυτό όμως απέχει πάρα πολύ από το να ανάγεται σε κυρίαρχη πραγματικότητα της αυτόνομης - βίαιης αντίστασης και απέχει ακόμα πιο πολύ από το να θεωρείται ως αντικειμενική συνέπεια μιας τέτοιας επιλογής. Σύμφωνα μ' αυτή τη λογική αφ' ότου η μεταξική Ασφάλεια του Μανιαδάκη εξέδωσε τον "Ριζοσπάστη", δεν θα 'πρεπε να ξαναβγεί ποτέ πια εφημερίδα

(!!!). Ας ψάξουν λοιπόν για άλλα επιχειρήματα εκείνοι που ξερνάνε τη χολή τους για όσα δεν κατανοούν και δεν τολμούν. Κι ας αφήσουν σ' αυτούς που δεν διαμορφώνουν εγκεφαλικά συνθήκες δράσης σε κομματικά γραφεία ή αμφιθέατρα μονολογώντας και φλυαρώντας ακατάπαυστα, αλλά στους δρόμους - κι όποιοι φέρουν την ευθύνη κι είναι υποχρεωμένοι να το κάνουν - την καλύτερη δυνατή οργάνωση και περιφρούρηση των επιλογών τους.

Την έκταση και την ένταση των συγκρούσεων, το ίδιο μεθοδικά, προσπάθησαν να υποβαθμίσουν, να καλύψουν και να συκοφαντήσουν ΟΛΑ τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης, μιλώντας μέσα από κατακίτρινα ρεπορτάζ για "200 προβοκάτορες" αποδίδοντάς τους στιδήποτε θεωρούσαν πως ικανοποιεί τις βρώμικες προθέσεις τους, την ίδια στιγμή που χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε όμως να ήταν κι αλλιώς;

"... Αν είσασταν μια ιδανική νεολαία, συντηρητική ή συναισθηματική, αν διασκεδάζατε με το να ονειρεύεστε την επιστήμη και την τέχνη, την ελευθερία της ανθρωπότητας στη θεωρία βέβαια, στις συζητήσεις σας ή στα βιβλία, θα σας αμνήστευαν και τότε, διότι οι αξιοπρεπείς βετεράνοι της εξευτελισμένης αυτής λογοτεχνίας υπήρξαν εξίσου νέοι. Κι αυτοί ονειρεύτηκαν και δεν ήσαν ακόμη παρά φοιτητές. Ενθουσιασμένοι από τις ωραίες θεωρίες, ορκίστηκαν επίσης να αφιερώσουν τη ζωή τους στη λατρεία του ιδανικού, στα ευγενή ανδραγαθήματα, στην υπηρεσία της ελευθερίας και της ανθρωπότητας. Επειτα ήρθε η εμπειρία, μια εμπειρία αποχτημένη στον πιο ποταπό κόσμο που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, και κάτω από την επίδραση του κόσμου αυτού, έγιναν αυτό που είναι: κανάγιες. Ωστόσο θυμούνται με τρυφερότητα τα όνειρα της νεότητάς τους, και θα είχαν συγχωρέσει και τα δικά σας με ακόμη μεγαλύτερη ευχαρίστηση αν ήταν πεισμένοι ότι κάτω από την ίδια εμπειρία και την επίδραση της ίδιας πραγματικότητας δεν θα αργούσατε αναμφίβολα να γίνεται ακόμη περισσότερο κακούργοι απ' τους ίδιους..."

(Μ.Μπακούνιν - "Δύο λόγια στους νεαρούς Ρώσους αδελφούς μου")

Οταν στις αρχές του Δεκέμβρη, με αρχή τα Λύκεια του νομού Ηρακλείου, εξαπλώνονταν οι καταλήψεις των σχολείων σ' ολόκληρη την Ελλάδα, σύσσωμοι η αντιπολίτευση και ο προσκείμενος Τύπος της έσπευδε να απλώσει "χείρα συμπαράστασης", ελπίζοντας πως οι μαθητές θα γίνονταν εύκολη λεία του αντιπολιτευτικού τους τυχοδιωκτισμού, στο βαθμό ακριβώς που οι κινητοποιήσεις δεν ξέφευγαν από την προοπτική βελτίωσης του υπάρχοντος εκπαιδευτικού συστήματος. Απ' την άλλη πλευρά, η ήττα των καθηγητών το περασμένο καλοκαίρι και το πέρασμα του αντιαπεργιακού και "αντι"τρομοκρατικού νόμου δίχως σοβαρή αντίσταση, δημιουργούσε στην κυβερνητική αλαζονεία την ελπίδα, ότι το ίδιο εύκολα θα ήταν τα πράγματα και με τους μαθητές.

Μόλις όμως ο αυτοοργανωμένος αγώνας των μαθητών έδειξε πως δεν ήταν διατεθιμένος να διαπραγματευτεί ούτε την αυτοοργάνωσή του, ούτε τα αιτήματα που έθετε (βλ. συνέχιση των καταλήψεων και μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων) οι μεν πρώτοι εφεύρισκαν για τους μαθητές τον δοκιμασμένο τρόπο χειραγώγισης του φοιτητικού κινήματος: τα συντονιστικά, ώστε να τοποθετήσουν εκεί τους εγκάθετούς τους, η δε κρατική εξουσία αποφάσιζε να ενεργοποιήσει την καταστολή, αναθέτοντας σχεδιασμένα σε συμμορίες "αγανακτισμένων πολιτών" την τρομοκράτηση και απονεκρωση του αγώνα των μαθητών.

Κι όταν στο αποκορύφωμα της βάρβαρης δράσης τους οι φασιστικές συμμορίες δολοφονούσαν τον Ν. Τεμπονέρα και χιλιάδες άνθρωποι ξεχύνονταν στους δρόμους για να απαντήσουν στην νεοφιλελεύθερη κτηνωδία, όταν ακριβώς ξεπερνιόνταν οι μαθητικές κινητοποιήσεις και η σύγκρουση έπαιρνε γενικευμένη κοινωνική διάσταση και η κριτική γίνονταν συνολική, τότε ΟΛΟΙ οι αλήτες της πολιτικής και της δημοσιογραφίας, δεξιά κι αριστερά, διαισθάνθηκαν τον κίνδυνο εκτροπής από το συναινετικά αποδεκτό πρόσταγμα του εκσυγχρονισμού, γι' αυτό και δεν δίστασαν να διαστρεβλώσουν με κάθε τρόπο αυτή τη σύγκρουση.

Τα σχέδια όμως του κράτους αναχαιτίστηκαν. Η μαθητική κοινότητα απάντησε στην επίθεση των "νέων" αξιών και η κρατική βία και ο κοινωνικός εκφασισμός πήραν ένα σαφές μήνυμα: υπάρχουν εστίες αντίστασης που επιλέγουν τον δρόμο της όξυνσης των κοινωνικών αντιθέσεων και προωθούν την γενικευμένη κοινωνική βία.

Παρ' όλα αυτά την καταιγίδα διαδέχτηκε η άπνοια και η μουγγαμάρα. Η έλλειψη ή ανεπάρκεια μιας συνολικής κριτικής στο θεσμό του σχολείου και του ρόλου του, στο περιεχόμενο της γνώσης και του τρόπου μετάδοσής του έγινε φανερή, αφού μόλις ο "φιλειρηνιστής" Σουφλιάς ακύρωσε τα διαβόητα προεδρικά διατάγματα για τις αδικαιολόγητες απουσίες και την ελέγξιμη εντός και εκτός του σχολείου μαθητική συμπεριφορά, οι μαθητές βουβάθηκαν.

Αν στην πρώτη τους φάση τα κρατικά μέτρα για την παιδεία είχαν να κάνουν με τον κανονισμό λειτουργίας των σχολείων, σύντομα θα πρέπει να αναμένεται και η δεύτερη φάση, που θα έχει να κάνει με το καθ' αυτό περιεχόμενο της μόρφωσης. Γι' αυτό και επιμένουμε πως η κριτική θα πρέπει να γίνει συνολική, διαφορετικά, ο μονόδρομος προς τον νεοφιλελεύθερο ολοκληρωτισμό θα παραμείνει ανοιχτός για τους σχεδιαστές του. Θα πρέπει επίσης μ' αυτή την έννοια να προβληματίσει σοβαρά επίσης και το γεγονός της περιθωριοποίησης του μαθητικού ζητήματος σε σχέση με τον πόλεμο, στο βαθμό ακριβώς που οι μαθητές δεν θέλησαν να συνδεθούν και δεν κατανόησαν το γιατί συνδέονταν άμεσα με το σοβαρότατο ζήτημα του πολέμου.

Σήμερα, όσοι θέλουν να συνεχίσουν αταλάντευτα τον αγώνα τους ενάντια στο κράτος θα πρέπει να λάβουν οπωσδήποτε υπ' όψιν τους τα παραπάνω, αλλά και ταυτόχρονα να έχουν τη συνείδηση πως σ' αυτό το σημείο, οι όροι δεν είναι το ίδιο ευνοϊκοί. Τις θεαματικές εικόνες και τον εντυπωσιασμό των πρόσφατων κινητοποιήσεων θα πρέπει να παραμερίσουν η **αυτοσυγκράτηση** και η **συνείδηση**, ότι ο επαναστατικός αγώνας δεν είναι πάντα εντυπωσιακός, ούτε βέβαια εύκολος δρόμος. Είναι όμως αναμφίβολα ανοιχτός δρόμος. Δρόμος τον οποίο καλούμαστε να χαράξουμε, να διερευνήσουμε και να οικοδομήσουμε μόνοι μας...

"Αυτό που πρέπει να γίνει σαφές σε όποιον μπαίνει στο κίνημά-μας - και είναι και το πιο δύσκολο - είναι ότι η επανάσταση συντελείται συνεχώς σε περιοχές ασήμαντες, ότι η ηρωϊκή πράξη είναι μόνο μια στιγμή-της, ότι τα ανιαρά πράγματα, τα χωρίς μεγαλείο είναι τα πιο πολλά. Κι όταν ένα μέλος-μας το καταλάβει αυτό τότε έχει πιάσει την ουσία".

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΗΜΕΡΑ

Ο πόλεμος στον Περσικό κόλπο έδειξε σ' όλους μας για ποια "νέα τάξη πραγμάτων" μιλούσαν οι Αμερικάνοι. Είναι η νέα κυριαρχία των ΗΠΑ και των συμφερόντων τους στον αραβικό κόσμο και παγκόσμια, μια κυριαρχία που δεν έχει μόνο οικονομικά κίνητρα, αλλά κύρια κοινωνικά και πολιτικά.

Ταυτόχρονα μια άλλη ευαίσθητη περιοχή στην οποία θέλουν να κυριαρχήσουν, μετά τις τελευταίες εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη, είναι τα Βαλκάνια. Η χώρα που θα παίξει το ρόλο του "χωροφύλακα" στο χώρο των Βαλκανίων προς όφελος των Αμερικανικών συμφερόντων δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμα, παρά την επιστολή Μπέηκερ στο Σαμαρά, στην οποία γίνεται αναφορά στο ρόλο που θα διαδραματίσει η Ελλάδα στα Βαλκάνια, αν ακολουθήσει κατά γράμμα τις εντολές της Αμερικής. Ο ρόλος του "χωροφύλακα" παίζεται μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας. Το ποιά χώρα θα εξαρτηθεί από διάφορους παράγοντες. **Ενας από τους ποιό βασικούς είναι η κοινωνική σταθερότητα που θα επιβληθεί από τους διαχειριστές της εξουσίας.** Κοινωνική σταθερότητα που φυσικά σημαίνει να μην έχει η χώρα κοινωνικές ταραχές, δηλαδή αντιπαραθέσεις κοινωνικών ομάδων με το κράτος, δράση ένοπλων οργανώσεων, απεργίες εργαζομένων κ.τ.λ.

Το Ελληνικό κράτος, με τον σημερινό διαχειριστή του τη δεξιά, θέλοντας να δείξει την υποταγή του στον Μεγάλο Αδελφό κάνει ότι είναι δυνατόν για να αποδείξει ότι συμβαδίζει πλήρως στις επιλογές της παγκόσμιας κυριαρχίας του, ώστε να είναι αυτό ο ρυθμιστής της κατάστασης στα Βαλκάνια.

Από τις συμφωνίες που υπογράφει με Ε.Ο.Κ. - TREVI για την "τρομοκρατία", περνά στην πράξη εξαπολύοντας σχέδιο καταστολής, χτυπώντας κοινωνικές ομάδες που αντιστέκονται στις επιλογές της κρατικής κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία.

Με αφορμή την "υπόθεση των Εξαρχείων" δημιουργεί το κατάλληλο κλίμα και περνάει στη Βουλή τον "αντιτρομοκρατικό" νόμο και επιχειρεί αμέσως να τον εφαρμόσει. Την κρατική καταστολή τη φορά αυτή γεύονται τέσσερεις αγωνιστές, οι Κ. Μαζοκόπος, Γ. Μπουκετσίδης, Σ. Κογιάννης, Ρ. Μ. Μπέργκνερ. Χωρίς να χάσει τη ευκαιρία εφαρμόζει πάνω τους τον "αντιτρομοκρατικό", αποδεικνύοντας στις ΗΠΑ, ότι οι οδηγίες της εφαρμόζονται κατά γράμμα, έτσι ώστε να πάρει κάποιο κομμάτι από το περιβόητο μοίρασμα της πίττας, που τόσο πολύ ακούγεται τελευταία. Το χτύπημα ταυτόχρονα απευθύνεται προληπτικά σ' όλοκληρη την κοινωνία αφού το επιθυμητό αποτέλεσμα είναι η επικράτηση απόλυτης σιγής σ' όλα τα κοινωνικά επίπεδα. Επειδή λοιπόν ο συνεναιτικός - αφομειωτικός δρόμος δεν αρκεί, η μόνη επιλογή που του μένει είναι η καταστολή (όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος).

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ

Ο τραυματισμός του κοινωνικού αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου τον φέρνει όμηρο στα χέρια του κράτους. Παρότι η κατάσταση της υγείας του είναι πολύ άσχημη - χάνει το ένα μάτι και ακρωτηριάζεται το ένα χέρι του - δέχεται την βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής. Δοκιμάζουν πάνω του τον "αντιτρομοκρατικό", αφού δέχεται ψυχολογικές πιέσεις (άρνηση να του δοθούν οι απαραίτητες ιατρικές βοήθειες για να του αποσπάσουν ομολογία) και απομονώνεται σε "λευκά κελλιά".

Ακόμη και μέσα από τη φυλακή όμως δεν παύει να αγωνίζεται ενάντια στην καταστολή, και ξεκινάει απεργία πείνας και δίψας, απαιτώντας να σπάσει η απομόνωση που του επιβάλλεται καθώς και να του δοθεί η απαραίτητη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Τελικά τα καταφέρνει, όμως με διάφορα τεχνάσματα στη συνέχεια περιορίζουν αυτά που κατέκτησε.

Τα λαγωνικά της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας στην αγωνιώδη τους προσπάθεια να εξαρθρώσουν τις ένοπλες οργανώσεις, προσπαθούν με κάθε τρόπο να διογκώσουν την υπόθεση παρουσιάζοντας τον τραυματία Κ. Μαζοκόπο ως μέλος της "Επαναστατικής Αλληλεγγύης". Η ίδια όμως η "Επαναστατική Αλληλεγγύη" με προκύρηξη που έστειλε στον τύπο, 14/12/90, αποκαλύπτει ότι ο Κ. Μαζοκόπος δεν έχει καμμιά σχέση μαζί της. Ο ίδιος δε ο Κ. Μαζοκόπος ξεκαθάρισε με σαφή τρόπο στον ανακριτή που τον κάλεσε στις 5/3/91 ότι δεν έχει καμμιά σχέση με την "Ε. Α.", όπως και ότι η προκύρηξη που βρέθηκε στην αποθήκη είναι ένα από τα αντίγραφα που έστειλε η οργάνωση μετά την ενέργειά της. Ενα από αυτά άλλωστε, υπάρχει και στην εισαγγελία Αθηνών.

Οι συγκεκριμένες κατηγορίες που φέρνουν με ακροβατικό τρόπο τον κοινωνικό αγωνιστή Κ. Μαζοκόπο ως μέλος της "Ε. Α.", μόνο σκοπό έχουν τη διόγκωση ώστε να επιδείχθει "αντιτρομοκρατικο εργο" προς ικανοποίηση της συμφωνίας Ε.Ο.Κ. - TREVI.

Ψάχνοντας λίγο περισσότερο θα καταλάβουμε ότι ο "αντιτρομοκρατικός" κατά βάθος φτιάχτηκε για να χτυπήσει τη δυναμική δράση ενάντια στο κράτος. Αυτό φαίνεται από τα γραφόμενα στο νόμο, αφού αναφέρεται ότι όποιος πετάει αντικείμενα (πέτρες, μολότωφ) σε συγκρούσεις με την αστυνομία, μπορεί να κατηγορηθεί αν αυτοί το θελήσουν για "τρομοκρατικές ενέργειες", βρίσκοντας μ' αυτό τον τρόπο την ευκαιρία να ασκήσουν ψυχολογική και σωματική βία πάνω στον συλληφθέντα. Αυτή είναι η δημοκρατία: ο ολοκληρωτισμός.

Οποιος δηλαδή αντιδράσει δυναμικά στις οποιεσδήποτε επιλογές του κράτους, το αποτέλεσμα σε περίπτωση σύλληψής του είναι ήδη γνωστό: φυλάκιση, λευκά κελιά, εξαθλίωση, εξευτελισμός, ψυχολογική και σωματική βία, ακολουθείται η γνωστή λαϊκή παροιμία "ο φόβος φυλάει τα έρμα".

Είναι ευκαιρία τώρα, στην περίπτωση του επαναστάτη Κ. Μαζοκόπου να αντισταθούμε στις κρατικές επιλογές. Το κράτος θέλει να αποδείξει, ότι όλοι μας συναινούμε με τις αποφάσεις που παίρνει για την προώθηση των σχεδίων του που είναι τελικά η επιβολή της σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία. Σ' αυτό το πλαίσιο επιβάλλεται η κρατική καταστολή που δέχεται ο Κ. Μαζοκόπος, ο οποίος ακριβώς διώκεται για τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς αγώνες που αντιτίθενται στις επιλογές του κράτους. Δεν είναι ένας τυχαίος, μα ένας επαναστάτης με ιστορία στο παρελθόν και στο παρόν. Αγωνίστηκε σε δυναμικές εργατικές κοινητοποιήσεις, ενάντια στα ναρκωτικά, σε αγώνες σ' όλα τα κοιωνικά επίπεδα. **Ενας αγώγας συνεχής, αδιάλλακτος, ανυπότακτος, πολυδιάστατος, σφαιρικός.** Γι αυτό και οι διώκτες του προσπαθούν με κάθε τρόπο να τον εξοντώσουν. Δεν πρέπει να αφήσουμε έναν τέτοιο αγωνιστή έρμαιο στα χέρια τους, αντίθετα πρέπει να σταθούμε αλληλέγγυοι, όχι βέβαια ανθρωπιστικά, αλλά αγωνιστικά όπως αρμόζει σ' έναν τέτοιο αγωνιστή.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ - ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΜΜΑΤΑ

Για άλλη μια φορά μετά την φυλάκιση κάποιων αγωνιστών, πέρα από το κοινωνικό κίνημα βάσης που δημιουργήθηκε, έχουμε και τη συμπαράσταση στους φυλακισμένους αγωνιστές από κάποιες πολιτικές "προσωπικότητες". Είμαστε υποχρεωμένοι να επισημάνουμε κάποιες μεγάλες διαφορές μεταξύ των δύο αυτών κινήσεων.

Εχουμε λοιπόν από τη μια το κοινωνικό κίνημα το οποίο δημιουργήθηκε και δημιουργείται σχεδόν πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις, βασισμένο στις κοινωνικές ευαισθησίες που το διακατέχει. Είναι φανερό ότι δεν θέλει σε καμμιά περίπτωση την αλληλεγγύη του για μικροπολιτικούς, ψηφοθηρικούς λόγους.

Από την άλλη πλευρά έχουμε τις "προσωπικότητες" που για εντελώς διαφορετικούς λόγους, οπωσδήποτε πάντως όχι κοινωνικής ευαισθησίας, στέκονται επίσης αλληλέγγυοι.

Σήμερα που ο πολιτικός λόγος από τα κόμματα της σοσιαλδημοκρατίας και της αριστεράς γενικότερα εκλείπει - ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε ο Συνασπισμός απευθύνονται με φερέγγυο λόγο στην κοινωνία, η οποία μάταια περιμένει να ακούσει κάτι που να κριτικάρει τη σημερινή ελληνική και διεθνή πραγματικότητα - χρησιμοποιούν οι πολιτικές "προσωπικότητες" την ευκαιρία να επιδείξουν την "αγωνιστηκότητά" τους με την αντιπολίτευσή τους στην ουσία, στις πλάτες ανθρώπων οι οποίοι αγωνίζονται τις περισσότερες φορές για εντελώς διαφορετικά πράγματα. Δεν έλειψαν δε και οι περιπτώσεις (βλέπε διακυβέρνηση της χώρας από το ΠΑΣΟΚ) οι συμπαραστάτες να προέρχονται από το ίδιο κόμμα που ευθύνονταν για τη φυλάκισή τους.

Να λοιπόν που οι "κύριοι" αυτοί κατά βάθος έχουν κάποιο πονηρό σκοπό: προσπαθούν μέσα απ' τους αγώνες κάποιων ανθρώπων να παρουσιάσουν αντιπολιτευτικό έργο, το οποίο στη συνέχεια την κατάλληλη στιγμή θα χρησιμοποιήσουν για ψηφοθηρικούς λόγους (βλέπε προεκλογικά φυλλάδια ότι έλαβα μέρος στις τάδε κινητοποιήσεις κ.τ.λ.). Δεν είναι λοιπόν τόσο αγνές οι διαθέσεις τους, όσο κι αν μερικοί θέλουν να τις εκλαμβάνουν σαν τέτοιες.

Αυτοί οι πολιτικάντηδες κόπτωνται για τη δημοκρατία τους, φυσικό είναι λοιπόν και η συμπαράστασή τους να φτάνει μέχρι τη δημοκρατική νομιμότητα. Τους είναι όχι απλώς ασύλληπτο, αλλά και αδιανόητο να ξεπεράσουν αυτά τα όρια. Πάρα πολλές φορές τους έχουμε ακούσει να καταδικάζουν κοινωνικούς αγώνες, όχι μόνο συγκεκριμένου κινήματος, αλλά γενικότερα από διάφορους κοινωνικούς χώρους (εργατικούς, μαθητικούς, φοιτητικούς) επειδή είχαν μια δυναμικότητα και έρχονταν σε άμεση σύγκρουση με μηχανισμούς και θεσμούς, των οποίων οι ίδιοι είναι υπερασπιστές. Οι "αγνές" τους κοινωνικές ευαισθησίες φαίνονται και από την προσπάθεια να σπείρουν την αμφιβολία προς την κοινωνία για αγωνιστές και αγώνες, οι οποίοι ήρθαν σε δυναμική ρήξη με το κράτος και τους θεσμούς του, μιλώντας για "προβοκάτορες", για διασυνδέσεις με "σκοτεινά κέντρα" κ.λ.π., ενώ γνωρίζουν πολύ καλά την αγνή επαναστατική δράση αυτών των ανθρώπων.

Είναι αναγκαίο να φύγουν οι ψευδεσθήσεις μερικών, οι οποίοι θεωρούν και πολλές φορές το εκφράζουν, ότι αυτές οι πολιτικές "προσωπικότητες" παρασύρονται από το κίνημα αλληλεγγύης.

Η ρήξη που υπάρχει μέχρι σήμερα (μέχρι πότε όμως;) μεταξύ των μνηστήρων της κρατικής εξουσίας, δίνει ακόμα τη δυνατότητα να πλησιάζονται άτομα απ' αυτούς τους μηχανισμούς (τους "προοδευτικούς" όπως συνηθίζεται να λέγεται) με τα γνωστά επακόλουθα της συμπαράστασης σε αγωνιστές που διώκονται, διακυρήξεις πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων κ.τ.λ. Θα ήταν ανόητο να πιστεύουμε ότι το κάνουν παρασυρμένοι από το κίνημα συμπαράστασης και όχι από μικροπολιτικά συμφέροντα.

Είναι ανάγκη λοιπόν να δημιουργηθεί και να στηριχθεί ένα κοινωνικό κίνημα βάσης, το οποίο θα στέκεται αλληλέγγυο απέναντι σ' οποιονδήποτε κοινωνικό αγωνιστή πέφτει στα χέρια του κράτους για την επαναστατική του δράση. Μια που είναι φανερό ότι κάποια μέρα οι πολιτικάντηδες δε θα υπάρχουν...

***

Με την πεποίθηση τέλος, ότι οι κοινωνικοί αγώνες δεν θα κριθούν από αυτούς που αιματοκυλλούν καθημερινά τον πλανήτη αλλά από αυτούς που παλεύουν ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, τονίζουμε ότι δεν θα αφήσουμε **κανέναν** κοινωνικό αγωνιστή ανεπεράσπιστο στα χέρια του κράτους.

***

Ο ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΡΟΓΧΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

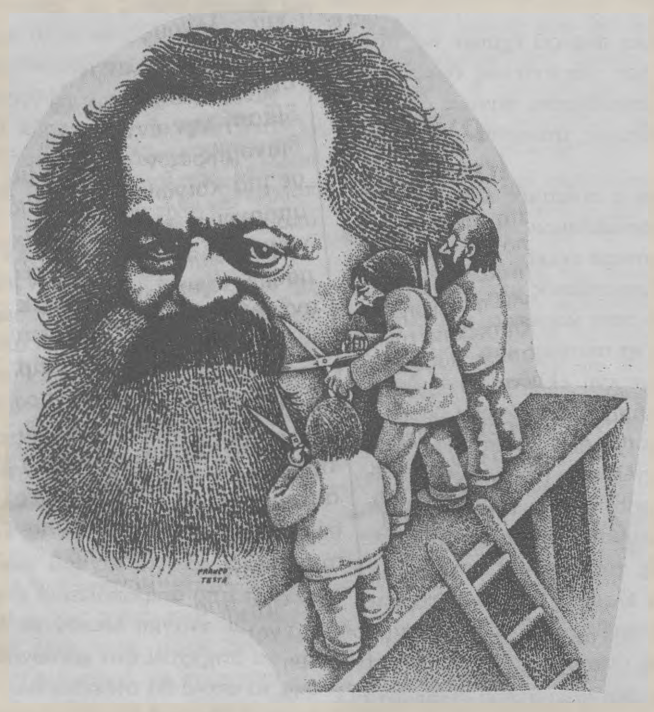
Η κατάρρευση του Μαρξισμού και των καθεστώτων του και οι συνέπειες στα Κ. Κ. της Δύσης

Η κατάρρευση των μαρξιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων αλλά και της ίδιας της ιδεολογίας του είχε σαν αποτέλεσμα ν' αναγκάσει τους απανταχού παρόντες μαρξιστές της Δύσης, είτε σε μια αναθεώρηση των όσων 'λέγαν μέχρι σήμερα, είτε σε αλλαγές τακτικής, είτε και των δύο ταυτόχρονα. Το σημείο μέχρι το οποίο μπορούν να φτάσουν καθορίζεται απ' τους εκάστοτε παράγοντες και τις ιδιαιτερότητες που παρουσιάζουν οι τόποι δράσης των φιλοσοβιετικών δορυφόρων. (Κ. Κ. της Ευρώπης και γενικά της Δύσης). Βασική επιδίωξή τους είναι να μπορέσουν να παραμείνουν ενεργοί στα καινούρια σχέδια που πάνε να επικρατήσουν, μιας και το ιδεολογικό απογύμνωμά του, μέχρι τώρα, χώρου αναφοράς τους, τους απομακρύνει αρκετά απ' αυτόν τον στόχο τους.

Γίνεται αντιληπτό σ' όλους, λόγω αντικειμενικών πλέον αναγκών, το πάντρεμα και η σύζευξη των δομών της γραφειοκρατίας με το δυτικού τύπου καπιταλισμό, τόσο στο οικονομικό επίπεδο όσο και στη μορφή διακυβέρνησης. Το "αλάνθαστο" του Μαρξ και τα δόγματά του περί φυσικών νόμων της ιστορίας έγιναν μπούμερανγκ εναντίον του και εναντίον όλων των, ορθόδοξων και μη, απόγονών του. Είναι σαφής η δικαίωση του Μπακούνιν που 'λεγε ότι: **"τα καθεστώτα του επιστημονικού σοσιαλισμού, θα 'ναι τα πιο αριστοκρατικά, δεσποτικά, αλαζονικά και ολιγαρχικά απ' όλα τα καθεστώτα".**

Αυτή η προφανής όμως μετεξέλιξη της γραφειοκρατίας στις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού", είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτή απ' τα Κ. Κ. της Δύσης ή θέλουν να το κάνουν δύσκολο. Ο δεσποτισμός και ο έντονος ηγεμονισμός των "ηγετικών κλικών" αυτών των κομμάτων και ο κίνδυνος να χάσουν τα προνόμιά τους αυξάνει τον ανταγωνισμό για τις εξουσίες μέσα στο ίδιο τον κόμμα. Οι διάφορες "τάσεις" που αναπτύσσονται έχουν σα μοναδικό στόχο, η καθεμιά, την επιβολή και την απόλυτη κυριαρχία του λόγου, που θα 'χει σα φυσικό αποτέλεσμα την προάσπιση των ήδη εξασφαλισμένων προνομίων, αλλά και την απόκτηση καινούριων.

Το ΚΚΕ, ένα απ' τα πιο σκληροπυρηνικά κι ορθόδοξα κομμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης και πιστό φερέφωνο της Ρωσίας απ' την εποχή ακόμα του σταλινισμού και ζαχαριαδισμού, αντιλαμβανόμενο τους κινδύνους απ' την κατάρρευση των "λαϊκών δημοκρατιών", οδηγείται κι αυτό σε μια διαδικασία "αναθεώρησης" της γραφειοκρατίας και της ιδεολογίας της. Επιδιώκει, με νέους ελιγμούς και μεθόδους, μερτικό απ' τη νέα πραγματικότητα της κυριαρχίας, η οποία τώρα πλέον υφίσταται σε κάθε σημείο της ανθρώπινης ζωής. Η αρμονική, όμως είσοδος του ΚΚΕ στη νέα πραγματικότητα, απαιτεί πολλές "θυσίες" απ' τα ανώτατα κλιμάκια της ιεραρχίας του κόμματος, έτσι ώστε να μπορούν ν' ανταποκριθούν σωστά και με τ' αναμενόμενα αποτελέσματα, στον επαναπροσδιορισμό των όρων που επιβάλει αυτή η διαδικασία "αναθεώρησης".

Συνασπισμός, ΚΚΕ και Οικουμενική

Φυσική απόρροια των παραπάνω, ήταν η δημιουργία του Συνασπισμού, όπου η απόρριψη βασικών αρχών και τακτικών ήταν πιο εύκολη, για χάρη βέβαια μιας ενωμένης εκσυγχρονιστικής Αριστεράς. Η δημιουργία αυτού του σχήματος, είχε ως αποτέλεσμα να αμβλυνθεί η κρίση στο ΚΚΕ και ιδιαίτερα στα κατώτερα κλιμάκιά του, τη βάση του. Διαπαιδαγωγημένοι εδώ και χρόνια με την ορθόδοξη διδασκαλία, αδυνατούν να κατανοήσουν την οπισθοχώρηση αυτή. Καθοδηγούμενοι μερικοί απ' αυτούς, απ' ορισμένους επιφανείς του κόμματος, που πλήρωσαν το κόστος του σχηματισμού του Συνασπισμού, αποχωρούν και ιδρύουν νέα σχήματα (π.χ. ΝΑΡ) όπου η γραφειοκρατία και η ιεραρχία της οργάνωσης, συνεχίζουν να ισχύουν και γι αυτά στον ίδιο βαθμό.

Τώρα το ΚΚΕ, σαν μέρος ενός συνόλου, μπορεί να ελίσσεται ευκολότερα και χωρίς ενδοιασμούς (όχι βέβαια ηθικούς, γιατί αυτούς δεν τους είχε ποτέ). Αυτό γίνεται αμέσως αντιληπτό, απ' τη συμμετοχή του με τη μορφή του Συνασπισμού, στην κυβέρνηση Τζαννετάκη. Οι υποτιθέμενοι παντοτινοί εχθροί του καπιταλισμού, αγκαλιά με τους κατ' εξοχήν αυθεντικούς εκφραστές του, τη Δεξιά. Αποκαλύπτοντας πλέον φανερά και στους πιο δύσπιστους, την πραγματική ταυτότητα της μαρξιστικής θεωρίας και των εκφραστών της. Δηλαδή, μιας θεωρίας (και πρακτικής), που το αποκορύφωμα και η κατάληξή της, φαινόταν από παλιά ακόμα, ότι θα 'ταν ένα είδος συνεισφοράς ανάπτυξης. Με πρόφαση τη διαφάνεια των "σκανδάλων" του ΠΑΣΟΚ, προσπάθησε να πετύχει όσο το μεγαλύτερο δυνατό, αυτό που χρόνια επιθυμούσε: Μερτικό απ' τη διαχείριση της εξουσίας. Προωθώντας τη λογική της συναίνεσης και εναρμονίζοντας το ρόλο του στους νέους όρους κυριαρχίας, αγκομαχεί να διατηρηθεί στη διαχείριση της εξουσίας, μη σεβόμενο ούτε το ίδιο το παρελθόν του, για το οποίο τόσο πολύ υπερηφανευόταν (όποιο κι αν ήταν αυτό). Φυσικά ένας τραυματίας χρησιμοποιεί το δεκανίκι του όσο το χρειάζεται. Ετσι, αποκτώντας την πολυπόθητη αυτοδυναμία της η ΝΔ, θέλησε μόνη της να εφαρμόσει με ακρίβεια το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμά της. Το οποίο όμως θέλει το κατάλληλο έδαφος. Και σ' αυτό φυσικά, η συνεισφορά των κομμουνιστών είναι μεγάλη, μια και το ΠΑΣΟΚ, στην προσπάθειά του να επαναποκτήσει την εξουσία, προσπαθεί να φερθεί σαν αντίπαλος. Η συμβολή τους, στο σπάσιμο απεργιών, καταλήψεων και γενικά οποιωνδήποτε πρακτικών που 'ναι ενάντια στο κλίμα συναίνεσης, είναι σημαντική και αποτελεί συνέχεια, της από παλιάς, ανάλογης συμπεριφοράς τους.

13ο συνέδριο: Μάχες για την ιεραρχία του κόμματος

Πολλοί περίμεναν ότι τα πράγματα θα ξεκαθάριζαν σε σημαντικό βαθμό, στο 13ο συνέδριο, το οποίο ήδη πραγματοποιήθηκε. Αλλοι μιλούσαν για την ευκαιρία, η οποία δε θα 'πρεπε να χαθεί. Δηλαδή, την κατάρρευση των δογμάτων της μαρξιστικής θεωρίας και των πρότυπων δομών των κομμάτων που την ασπάζονταν και που χρόνια αποτελούσαν τον κορμό του ΚΚΕ. Μιλούσαν για την περιβόητη πια "ανανέωση", η οποία κατ' αυτούς, θα 'κανε πιο ομαλή και πιο εύκολη τη συμμετοχή του ΚΚΕ, στις σημερινές συνθήκες της καπιταλιστικής διαχείρισης της εξουσίας. Είναι προφανές, ότι το να μιλάς ακόμα για "εικονίσματα" και "ορθοδοξίες", σε βγάζουν, κατά μεγάλο βαθμό, εκτός παιχνιδιού. Κάτι που αντιλήφθηκαν μερικά απ' τα Κ. Κ. της Δύσης. (Πράσφατο παράδειγμα, η μετατροπή του Ι.Κ.Κ. σε Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς, η διάσπαση του ΚΚΕ εσωτ., με τη δημιουργία της ΕΑΡ, και γενικά η τάση αφαίρεσης κάθε συμβόλου που 'χει σχέση με τον κομμουνισμό).

Απ' την άλλη μεριά, είναι οι ανένδοτοι, οι σκληποπυρηνικοί, που βλέποντας τον κίνδυνο να τεθούν στο περιθώριο, χάνοντας τα προνόμιά τους, εντείνουν την πολεμική τους και προσπαθούν να αφανίσουν τους λεγόμενους "ανανεωτικούς", με οποιονδήποτε τρόπο. Βλέποντας την κριτική που ήδη δέχεται η περεστρόϊκα, αναθαρρεύουν και αρχίζουν να υψώνουν πάλι τη σημαία της ορθοδοξίας, βάζοντας φρένο σε οποιαδήποτε κατεύθυνση μετεξέλιξης. Αν και πριν αρκετό καιρό δεν ήταν αντίθετοι σε κάτι τέτοιο. Τον καιρό, που οι διαφωνούντες αποχωρούσαν απ' το κόμμα (Κάππος, Γράψας, κ.ά.), κατηγορώντας τους για ρεφορμισμό και ξεπούλημα των αρχών τους. Τώρα, τα ίδια επιχειρήματα, τα στρέφουν εναντίον των αντιπάλων τους, τους "ανανεωτικούς".

Αυτό το οποίο πρέπει να καταδείξουμε και είναι το πιο σημαντικό, είναι ο λόγος για τον οποίο γίνεται αυτή η διαμάχη. Και έτσι είναι ένας και μοναδικός: **Η απόκτηση της εξουσίας και των προνομίων που ξεπηδούν απ' αυτήν** και που φυσικά δεν είναι λίγα ούτε ασήμαντα.

Τον χαρακτήρα του ΚΚΕ έρχονται να συμπληρώσουν ορισμένα στοιχεία που αποκαλύφθηκαν πρόσφατα και αφορούν τα οικονομικά του. Ο έλεγχος μιας σειράς εταιρειών (υποδήματα, ρούχα, υπολογιστές, ξενοδοχειακές και ναυτιλιακές επιχειρήσεις, εκδόσεις, κ.ά.) και εργαστασίων απέφερε τεράστια κέρδη. Οι καταθέσεις και οι επενδύσεις στο εξωτερικό υπολογίζονται γύρω στα 15 δισ. δραχμές, πράγμα που καθιστά το κόμμα έναν απ' τους ισχυρότερους οικονομικούς παράγοντες στην Ελλάδα. Δεν έχουν πλέον κανένα ηθικό δικαίωμα να μιλούν για την καπιταλιστική εκμετάλλευση (ο Κολοζώφ δήλωσε ότι οι κομμουνιστές υπάρχουν γιατί υπάρχει εκμετάλλευση), όταν οι ίδιοι είναι απ' τους πιο αδίστακτους εργοδότες. Το πως οραματίζονται τη διαχείριση της παραγωγής και την κατανομή των προϊόντων της, είναι πλέον ολαφάνερο. Οι εκφραστές της μισθωτής εργασίας και της καπιταλιστικής διαχείρισης της παραγωγής επί το έργον. Θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουν και να μας πουν πως αντιλαμβάνονται την διεθνιστική αλληλεγγύη. Να πάψουν πια να την επικαλούνται γιατί αυτοί ήταν που για χρόνια έσπαγαν το εμπάργκο στη Ν. Αφρική, στέλνοντας μεγάλες ποσότητες φαρμάκων εκεί, από μια απ' τις εξαγωγικές επιχειρήσεις που κατείχαν. Ηταν αυτοί που υποστήριξαν τις άθλιες καταπιεστικές "λαϊκές δημοκρατίες" και που στέλναν όπλα σε δυτικόφιλα κινήματα της Αφρικής και της Ασίας (Αγκόλα, Ερυθραία, Κ. Αφρική), βγάζοντας τεράστια κέρδη στον πόλεμο Ιράν - Ιράκ μάλιστα, όπλα και στους δύο εμπόλεμους, σε τέτοιο βαθμό που ανταγωνίζονταν την ΕΒΟ και την ΠΥΡΚΑΛ.

Η πολιτική χρεωκοπία όλων τους, κάνει τους μεν να θέλουν ν' αλλάξουν πρόσωπο,

συν. στη σελ. 10

ΕΣΣΔ: Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΠΟΥ ΒΡΥΧΑΤΑΙ

Με την ανοδό της στην εξουσία, η ηγετική ομάδα Γκορμπατσόφ αναλαμβάνει την εκσυγχρονιστική μεταρρύθμιση του υπερσυγκεντρωτικού κομμουνιστικού καθεστώτος (αναγκαιότητα που ανέκυπτε με τη - διαβλεπόμμενη τότε, ορατή πλέον σήμερα - χρεωκόπηση του μαρξισμού σαν κυρίαρχης ιδεολογίας και σαν εξουσιαστικού μοντέλου ανάπτυξης). Η τακτική που επιλέγει χαρακτηρίζεται από τη μετριοπάθεια, αφού οφείλει να τηρήσει τις λεπτές ισορροπίες τόσο σε επίπεδο εξουσίας, όσο και σε επίπεδο κοινωνίας· αυτή είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη για να διατηρήσει η ΕΣΣΔ την υπόστασή της και τον κυρίαρχο ρόλο που διαδραματίζει παγκόσμια ως υπερδύναμη. Οι συγκρούσεις στους κόλπους της άρχουσας τάξης ανάμεσα στους "συντηρητικούς" (την κομματικοστρατιωτική γραφειοκρατία δηλ. που δεν διατίθεται να εγκαταλείψει τα προνόμιά της και επιμένει να υπερασπίζεται την επιστροφή στο παλιό "Status Quo") και στους "ανανεωτικούς" (οι οποίοι βιάζονται ν' αποκτήσουν προνόμια και δεν διαφοροποιούνται κατ' ουσίαν από τον Γκορμπατσόφ, παρά μόνο στους ρυθμούς αλλαγής) υποχρεώνουν την κεντρική εξουσία να παίξει το ρόλο του συμβιβαστή, κινούμενη πάντα ανάμεσα στα δύο άκρα, προσεταιριζόμενη πότε το ένα και πότε το άλλο (ανάλογα με τις εκάστοτε προτεραιότητες) και με ζητούμενο πάντα την εξισορρόπηση των εκατέρωθεν αντιδράσεων.

Η ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Η μεταρρύθμιση αυτή - που σημειωτέον ξεκίνησε εν απουσία της κοινωνίας, από "τα πάνω" δηλ. - απελευθέρωσε με επικίνδυνα απρόβλεπτες συνέπειες τις - μέχρι πρότινος απόλυτα ελεγχόμενες - κοινωνικές τάσεις, με αποτέλεσμα το εθνικιστικό ξέσπασμα, τις οικονομικές διεκδικήσεις, τα αποσχιστικά αιτήματα. Η έλλειψη τροφίμων, το αυξανόμενο ποσοστό ανεργίας, η παραπαίουσα οικονομία, η αυτοανακύρηξη των Βαλτικών δημοκρατιών σε ανεξάρτητες (δείχνοντας έτσι το δρόμο και στις υπόλοιπες), ο εντεινόμενος εθνικιστικός αναβρασμός, προκάλεσαν ισχυρούς τριγμούς στα θεμέλια της Σοβιετικής Ενωσης. Η δυσπιστία της κοινωνίας στις επαγγελίες του Γκορμπατσόφ και η έντονη δυσαρέσκειά της ρίχνει τη δημοτικότητά του στο ναδίρ.

Μπροστά στην επαπειλούμενη κατάρρευση η κεντρική εξουσία θωρακίζεται πίσω από τα μέσα και τις μεθόδους του παλιού καθεστώτος. Ετσι: οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις που οδηγούν στη σταδιακή απελευθέρωση της αγοράς παγώνουν, ο νόμος περί τύπου αναστέλλεται, επισημοποιώντας την "προσωρινή" λογοκρισία στα ΜΜΕ, η ηγετική κλίκα αποδυναμωμένη καταφεύγει στους "συντηρητικούς" αναζητώντας την υποστήριξή τους και ο Γκορμπατσόφ από την προεδρική θέση ανακόπτοντας την πορεία της περεστρόϊκα, συνεχίζει την περαιτέρω συγκέντρωση των υπερεξουσιών πάνω του μετατρέποντας τον εαυτό του σε αιρετό δικτάτορα. Δίνει στον εαυτό του μ' αυτό τον τρόπο την αρμοδιότητα και τη δυνατότητα να διορίζει και να παύει τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς της κυβέρνησης με τη σύμφωνη γνώμη του Ανωτάτου Σοβιέτ, ν' αναιρεί τις κυβερνητικές και τις υπουργικές αποφάσεις, καθώς και τους νόμους των ομόσπονδων δημοκρατιών όταν αυτοί αντίκεινται στα θεσπίσματα της κεντρικής εξουσίας, εισάγει τα προεδρικά διατάγματα για τα οποία δεν απαιτείται έγκριση από οποιοδήποτε άλλο σώμα. Περιβαλλόμενος από τόσες εξουσίες, αποβάλλει τα προσχήματα, δηλώνοντας απερίφραστα ότι **"αυτός είναι ο μόνος τρόπος αποφυγής της πλήρους κατάρευσης της χώρας"**. Επισείει ταυτόχρονα την απειλή να κάνει άμεση χρήση των υπερεξουσιών του, επιβάλλοντας την προεδρική διακυβέρνηση, θέτοντας δηλ. σ' εφαρμογή τα προεδρικά διατάγματα, *"σε περιοχές όπου η εθνικιστική ένταση απειλεί τη ζωή πολιτών ή την εθνική ασφάλεια"*. Καθίσταται σαφές έτσι ότι, μετά τη δικτατορία του προλεταριάτου, εγκαινιάζεται ένα είδος προεδρικής δικτατορίας από αυτούς τους ίδιους που επαγγέλονται τον "εκδημοκρατισμό", επιβεβαιώνοντας ότι στην πραγματικότητα ολοκληρωτισμός και δημοκρατία δεν είναι έννοιες αντιθετικές, αλλά συμπληρωματικές, που συνυπάρχουν στο ίδιο καθεστώς για να χρησιμοποιούνται από την εξουσία ανάλογα με τις εκάστοτε συνθήκες και βλέψεις της.

Η ηγετική κλίκα Γκορμπατσόφ λοιπόν προσέγγισε τους "συντηρητικούς" αναζητώντας την απαραίτητη γι' αυτήν υποστήριξη για τη δημιουργία ενός κλίματος σταθερότητας και αναβαθμίζοντας το ρόλο τους, των δυνάμεων δηλ. που έχουν συσπειρωθεί γύρω απ' αυτούς: του στρατού, της αστυνομίας, της KGB και των "σκληροπυρηνικών" του κόμματος. Οι συντονισμένες πιέσεις που ασκούσαν επιτέλους βρήκαν το στόχο τους, πράγμα που έρχεται να ισοσταθμίσει τη διάλυση του στρατιωτικού αλλά και του πολιτικού σκέλους του συμφώνου της Βαρσοβίας (διάλυση που οριστικοποιείται την 1η Απριλίου). Παράλληλα δίνεται το πράσινο φώς στους στρατιωτικούς να μεταφέρουν κρυφά από τη Γερμανία τον υπόδικο για ανθρωποκτονίες Χόνεκερ στην "ασφαλή μαμά Ρωσία" και να αποφεύγουν συστηματικά την εφαρμογή της συνθήκης περιορισμού των συμβατικών όπλων στην Ευρώπη (απόσυρση τριών μεραρχιών πεζικού σε περιοχές εκτός των ορίων της συμφωνίας, μετάταξη τεθωρακισμένων στις δυνάμεις του... λιμενικού).

ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ: ΠΟΙΟΣ ΠΛΗΓΩΣΕ ΤΟ ΤΕΡΑΣ;

Στο προσκήνιο των εθνικιστικών συγκρούσεων, που πιέζουν προς την κατεύθυνση της εκτεταμένης αποκέντρωσης του σοβιετικού κράτους και μερικές φορές προς την πλήρη διάλυσή του, προβλήθηκαν τα αιτήματα των Βαλτικών δημοκρατιών (Λιθουανία, Λεττονία, Εσθονία) για πλήρη ανεξαρτησία, αιτήματα που διατυπώθηκαν ανοιχτά το Μάρτιο του '90 μετά την επίσημη αναγνώριση της ακυρότητας των μυστικών πρωτοκόλλων Χίτλερ - Στάλιν, σύμφωνα με τα οποία προσαρτήθηκαν (οι δημοκρατίες αυτές) στη Σοβιετική Ενωση. Η αντίδραση της Μόσχας ήταν του τύπου "ναι μεν, αλλά" αφού είχε ήδη προβλέψει την ψήφιση νόμου, ο οποίος θέτει ως προϋποθέσεις για την αποχώρηση από την ομοσπονδία τη διεξαγωγή επίσημου δημοψηφίσματος επ' αυτού, και την ύπαρξη μιας μεταβατικής περιόδου 5 χρόνων για την ολοκλήρωση της αποχώρησης. Εξ' άλλου η δήλωση του Γκορμπατσόφ που στιγματίζει κάθε αποσχιστική απόπειρα δεν αφήνει κανένα περιθώριο: *"Οι πεποιθήσεις μου βασίζονται στη διατήρηση της Ενωσης. Η Σοβιετική Ενωση είναι υπερδύναμη. Κατεβλήθησαν τεράστιες προσπάθειες για να γίνει τόσο ισχυρή και όλα αυτά μπορεί να χαθούν πολύ γρήγορα"*.

Με τη μετατροπή του αιτήματος σε απαίτηση και την κατά συνέπεια κατάληξη των διαπραγματεύσεων σε αδιέξοδο, αναλαμβάνει ο στρατός να αποκαταστήσει την τάξη στη Λιθουανία, "προς γνώση και συμμόρφωση" των υπόλοιπων Βαλτικών δημοκρατιών, αλλά και όποιων άλλων ακολουθήσουν το παράδειγμά τους. Η στιγμή που επιλέχθηκε από το Κρεμλίνο ήταν η κορύφωση της κρίσης στον Κόλπο, όπως το 1956, επωφελήθηκε της κρίσης στο Σουέζ (με τη γαλλο-βρεταννοισραηλινή επίθεση στην Αίγυπτο) για να πνίξει στο αίμα την εξεγερμένη Βουδαπέστη. Η αφορμή με την οποία σταλθηκαν στην Βαλτική οι στρατιωτικές δυνάμεις, ήταν η σύλληψη των ανυπότακτων και λιποτακτών και η προφάση με την οποία επέδραμαν ήταν η ανάκτηση του ελέγχου της ιδιοκτησίας του Κομμουνιστικού Κόμματος (δημόσια κτίρια & τυπογραφεία), της οποίας τη χρήση ανέθεσε η Λιθουανική κυβέρνηση σε ανεξάρτητες οργανώσεις.

Αυτό που πρέπει να επισημανθεί είναι η αντιθετικότητα των δυναμικών που αναπτύχθηκαν: από τη μια η δυναμική του Λιθουανικού λαού που κύκλωσε τα κτίρια δημιουργώντας μια ανθρώπινη προστατευτική ασπίδα (να σημειωθεί βέβαια ότι ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους ήταν άτομα που σταυροκοπιόταν, αυτοί που έβλεπαν τους εθνικούς τους πόθους να ισοπεδώνονται από τα τανκς, αλλά κι αυτοί που οχυρώνονταν στις στέγες των κτιρίων) κι από την άλλη η δυναμική του Κ. Κ. και των Ρώσων εποίκων στη Λιθουανία, πιστών οπαδών της Μόσχας, που συγκρότησαν την Επιτροπή Εθνικής Σωτηρίας, η οποία κάλεσε το στρατό να επέμβει, επιχείρησε να πάρει στα χέρια της την εξουσία, αναλαμβάνοντας τον έλεγχο του ανακατειλλημένοϋ κτιρίου της ραδιοτηλεόρασης και επιβάλλοντας η ίδια το στρατιωτικό νόμο.

Ο Γκορμπατσόφ βέβαια αποποίηθηκε κάθε ευθύνη για την στρατιωτική επέμβαση, την οποία επέρριψε εφ' ολοκλήρου στον στρατιωτικό διοικητή της Λιθουανίας και επέκρινε τόσο τις ηγεσίες των βαλτικών δημοκρατιών όσο και τις επιτροπές εθνικής σωτηρίας, επιβεβαιώνοντας τη δεινότητά του ως ισορροπιστή.

Ταυτόχρονα, η συμφωνία αμοιβαίας ανοχής δυναμικών περιφερειακών επεμβάσεων μεταξύ ΗΠΑ - ΕΣΣΔ, συμφωνία που εξασφλίζει τη σιωπηλή σοβιετική υποστήριξη στη Δύση στον πόλεμο του Περσικού και αντίστροφα το μετριασμό των επικρίσεων της Δύσης για την καταστολή στη Βαλτική, καταδεικνύει τη συμπληρωματικότητα στους ρόλους που αναλαμβάνουν οι δύο υπερδυνάμεις (οι ρόλοι επιτιθέμενος - ειρηνευτής εναλλάσσονται σε κάθε περίπτωση) και την κοινότητα των στόχων τους για παγκόσμια κυριαρχία. Η συμφωνία αυτή προσδιορίζει τη "διεθνή νέα τάξη πραγμάτων", που υποσχέθηκαν μετά τις συναντήσεις στη Μάλτα και το Ελσίνκι.

Η "ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ"

Η "Συνθήκη για την Ενωση", η οποία αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της προσπάθειας του Γκορμπατσόφ να συγκρατήσει ενωμένο το σοβιετικό κράτος, είναι το τελευταίο σκαλοπάτι πριν τη διεξαγωγή του πανσοβιετικού δημοψηφίσματος που θέτει το ερώτημα: "Νομίζετε ότι είναι αναγκαίο να διαφυλαχθεί η Σοβιετική Ενωση ως ανανεωμένη ομοσπονδία ίσων κυριαρχων δημοκρατιών, στην οποία θα είναι πλήρως εξασφαλισμένα τα δικαιώματα και οι ελευθερίες του λαού όλων των εθνοτήτων;". Στη συνθήκη αυτή εκτίθεται ένα σχέδιο χαλάρωσης της Σοβιετικής Ενωσης με αρκετές "παραχωρήσεις" στις δημοκρατίες, που συμβάλλουν ακριβώς στην κατεύθυνση αυτή. Παραμένει σαφώς η κεντρική εξουσία της Μόσχας, ισχυρή, για να διατηρεί τη συνοχή του κράτους. Η τελευταία "προσφορά" πριν το δημοψήφισμα, η αλλαγή δηλαδή του ονόματος (επι της ουσίας) της Ενωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, σε Ομοσπονδία Ισχυρών Κρατών, έρχεται να ενισχύσει ακόμη περισσότερο τη χαλαρότητα αυτή. Τα αποτελέσματα των τοπικών δημοψηφισμάτων που διεξήχθησαν πρόσφατα στις βαλτικές δημοκρατίες αποδίδουν λοιπόν καρπούς. Παρ' όλο που θεωρήθηκαν άκυρα, φαίνεται ότι η μεγάλη πλειοψηφία, που υιοθέτησε τη θέση περί ανεξαρτοποίησης των δημοκρατιών αυτών, προκάλεσε βαθύ και έντονο προβληματισμό στο Κρεμλίνο.

Στο μεταξύ οι "ανανεωτικοί" με εμπροσθοφυλακή τον Γιέλτσιν (υπέρμαχος της ισότητας και των σοσιαλιστικών ιδεών μέχρι τις αρχές του '89, σφοδρός εχθρός τους σήμερα και ακραιφνής οπαδός του νεοφιλελευθερισμού) εκμεταλλεύονται πλήρως τις περιστάσεις, για να μετατρέψουν το δημοψήφισμα για την ένωση σε δημοψήφισμα για την παραμονή του Γκορμπατσόφ στην εξουσία. Η κρίση του καθεστώτος φαντάζει σαν μοναδική ευκαιρία για την αναρρίχησή τους στην εξουσία.

Η αγωνία λοιπόν της ομάδας Γκορμπατσόφ για διατήρηση της αυτοκρατορίας (προς το παρόν τουλάχιστον) είναι διάχυτη αφού αυτή αποτελεί και βασική προϋπόθεση για την παραμονή της στην εξουσία, και ένα τέτοιο **χαλαρό ομοσπονδιακό σύστημα** είναι αυτό (το μόνο) που μπορεί να την εγγυηθεί. Την απόσχιση ορισμένων δημοκρατιών τη μεταθέτουν στο μέλλον, ανοίγοντας το δρόμο για τις διαπραγματεύσεις, όταν θα έχουν ήδη εξισορροπήσει τις συνέπειες που αυτή θα επιφέρει.

ΚΑΤΑΛΗΓΟΝΤΑΣ

Σ' αυτή τη μεταβατική περίοδο για το πάλαι ποτέ "άντρο του σοσιαλισμού" αυτό που παραμένει ζητούμενο είναι η στάση της σοβιετικής κοινωνίας. Θα συνεχίσει να είναι παθητικός θεατής περιοριζόμενος στα σταυροκοπήματα και την ιδεολογικοποίηση του καταναλωτισμού και της ιδιοκτησίας; Η θα παρέμβει δυναμικά στο προσκήνιο ανατρέποντας όλα τα σεναρια; Το φόβο αυτό, της αδυναμίας να σταθμίσει αυτόν τον "παράγοντα", εκφράζει ο Γκορμπατσόφ δηλώνοντας: *"Αν δεν δώσουμε σημασία στα μυνήματα που έρχονται από την κοινωνία και αν χάσουμε την ευκαιρία να εδραιώσουμε την εξουσία μας, να την κάνουμε περισσότερο δυναμική, τότε μπορεί να έρθει η ώρα που η κοινωνία θα αρχίσει να αναζητά τη δική της διέξοδο, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο"*.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΝΕΩΝ / ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

ΤΟ ΚΑΘΕ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Μέσα στο γενικότερο εκσυγχρονιστικό εκφασισμό της κοινωνίας από την κρατική εξουσία, η οποία πραγματοποιείται με την προώθηση τροποποιήσεων προϋπαρχόντων νομοσχεδίων, μέσα στο σημερινό παθητικό και αποχαυνωτικό χώρο που ζούμε φιγουράρησαν για 2 μήνες οι μαθητές με τις καταλήψεις τους.

Το "κύμα" των καταλήψεων άρχισε ξαφνικά όταν το κράτος με την αντιεκπαιδευτική πολιτική του και τον επικείμενο υπουργό Παιδείας εκδίδει και θέτει σε εφαρμογή κάποια προεδρικά διατάγματα που αφορούν τη λειτουργία των σχολείων ενώ παράλληλα ετοιμάζεται για την ολοκληρωτική επιβολή της θέλησής του μέσα στα σχολεία με την εφαρμογή του πολυνομοσχεδίου. Οι καταλήψεις εξαπλώνονται σε όλη την Ελλάδα και αρχίζει να διαφαίνεται η διάθεση των μαθητών να μην υποταχθούν στο γενικό κλίμα ελέγχου, αυταρχισμού και καταστολής που το κράτος προσπάθησε να επιβάλλει. Βλέπουμε έτσι σχολιαρόπαιδα, να ξεκινούν ένα αγώνα, να κατεβαίνουν στους δρόμους να υιοθετούν ένα δυναμικό τρόπο αγώνα, την κατάληψη, να αμφισβητούν και να θέτουν ορισμένα αιτήματα.

Πριν παρασυρθούμε όμως και βιαστούμε να χαρακτηρίσουμε την κίνηση αυτής της εξέγερσης ενάντια στο κατεστημένο και πριν επαναπαφτούμε στο ότι επιτέλους οι μαθητές συνειδητοποίησαν στιγμή που το σχολείο λειτουργεί βάση του πρότυπου συγκεντρωτικού δημοκρατισμού προβάλλει σχέσεις κυριαρχίας και λειτουργεί ολοκληρωτικά, συνεπώς γίνεται ολοφάνερο πως μια μεταρρύθμιση δεν είναι αρκετή αλλά αυτό που χρειάζεται είναι η άμεση ανατροπή του. Την κάποια έλλειψη συγκεντρωτισμού που παρουσιάστηκε κατά τη διάρκεια των καταλήψεων έρχεται να την καλύψει το συντονιστικό. Η στάση του "αποφασίζομεν και διατάσσομεν" υπάρχει μέσα στο κίνημα των μαθητών αφού το συντονιστικό μετατρέπεται σε αποφασιστικό όργανο παραγνωρίζοντας και παραβλέποντας για μια ακόμη φορά τις γενικές συνελεύσεις των μαθητών. Δημιουργούνται λοιπόν σχέσεις κυριαρχίας από το συντονιστικό προς τους άλλους μαθητές και παίρνονται αποφάσεις χωρίς τη συμμετοχή της βάσης (π.χ. οι πορείες διευθύνονται και κατευθύνονται από το συντονιστικό). Ετσι για μια ακόμη φορά χωρίς να το καταλάβουν καν οι μαθητές το κίνημα τους βρίσκεται στα χέρια άλλων.

Οι πολλαπλές αντιφάσεις στις οποίες πέφτουν οι μαθητές καθώς και η ελλειπής ενημέρωση και αντιπληροφόρηση του χώρου, είναι φυσικό να δημιουργούν λάθος εντυπώσεις και εκτιμήσεις στους μαθητές.

Κλασσικό παράδειγμα των αντιφάσεων και της σύγχυσης είναι η άποψη που επικρατούσε, ότι το θέμα της παιδείας, δεν θα πρέπει να σχετίζεται με τα τη θέση τους και αποφάσισαν να την αλλάξουν θα πρέπει να κάνουμε κάποιες σημαντικές διαπιστώσεις.

Μέσα από τα αιτήματα που προβλήθηκαν γίνονται φανερά οι επιπόλαιοι στόχοι του μαθητικού κινήματος. Αρχικά παραγνωρίζεται ο ρόλος του σχολείου, το γεγονός δηλαδή ότι το σχολείο λειτουργούσε, λειτουργεί και θα λειτουργεί σαν ένας χώρος προώθησης των ρόλων εξουσιαστή - εξουσιαζόμενου, ως φύλακας ιδεών και περιορισμού σημαντικών ελευθεριών του ατόμου, ως χώρος παραγωγής άβουλων ρομποτοποιημένων όντων τα οποία θα είναι έτοιμα να αποδεχθούν και να εκτελέσουν κάθε επιθυμία του εκάστοτε αφεντικού. Επομένως είναι αφελές το γεγονός ότι το μαθητικό κίνημα περιορίζεται στο να ζητάει μεταρρύθμιση και αλλαγές στο πολυνομοσχέδιο αφού γίνεται φανερό πως είναι σαν να ζητούν καλύτερες συνθήκες κράτησης στη φυλακή που λέγεται σχολείο και όχι την απελευθέρωσή τους. Ο μεταρρυθμιστικός χαρακτήρας των αιτημάτων και επικέντρωση στην αλλαγή των προεδρικών διαταγμάτων όχι μόνο είναι ανόητη αλλά ανώφελη και παθητική. Φαίνεται καθαρά πως οι μαθητές κινήθηκαν μέσα στα καλούπια του κράτους και αντί να ζητήσουν άμεση και ριζική αλλαγή των σχολικών δομών αρκούνται στη μεταρρύθμιση η οποία όμως δεν αρκεί για να επιφέρει μια επαναστατική αλλαγή στο σχολείο και κατ' επέκταση στην κοινωνία. Τη νηση της Ν.Δ. την οποία και θεωρούν σαν μόνη υπεύθυνη για την κρίση. Και προσπαθούν να παίξουν σ' ένα άγονο αντιπολιτευτικό ρόλο εξωθούμενοι από αντιπολιτευτικά κομματόσκυλα και αριστερίστικα γκρουπούσκουλα.

Μήν έχοντας λοιπόν ξεκαθαρίσει κάποια βασικά πράγματα οι μαθητές βρίσκονται μπερδεμένοι και δεν ξέρουν πως θα ενεργήσουν στην συνέχεια. Αποποιούνται τη χρήση βίας ακόμα κι όταν η πρόκληση είναι ανοιχτή απ' τη μεριά του κράτους ή και όταν ακόμα γίνονται προτάσεις για συμβολικές πράξεις.

Φοβούνται να προκαλέσουν, μην έχοντας γνώση, του τι αποτελεί η πράξη της κατάληψης και έτσι βάζουν οι ίδιοι όρια στις κινητοποιήσεις τους, προσφέροντας μια ζώνη ασφαλείας στην οποία βασίζεται το κράτος όσον αφορά την αντιμετώπιση του μαθητικού.

Ακόμα πιο έντονο παράδειγμα της σύγχυσης που επικρατούσε, είναι η απόφαση αναστολής των καταλήψεων στο πιο κρίσιμο σημείο ακριβώς, που η κυβέρνηση έχοντας στριμωχτεί πολύ άσχημα, παίζει το τελευταίο της χαρτί, το χαρτί του καλοπροαίρετου διαλόγου, μέσω του οποίου προσπαθεί να επιβάλλει τους δικούς της όρους.

Φαίνεται λοιπόν, ότι το κόλπο έπιασε, οι μαθητές πείστηκαν μέσα από προκατασκευασμένες συζητήσεις, παζαρέματα και παραπληροφόρηση, πως το κράτος ηττήθηκε, πως ο τελικός σκοπός ήταν η κατάργηση ενός νομοσχεδίου και η εφαρμογή ενός άλλου και πως καιρός ήταν να γυρίσουν στα θρανία τους.

Κάπου εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε και σε ένα πολύ θετικό στοιχείο που βγήκε μέσα από τις καταλήψεις, αν και στην συνέχεια καταπνίχτηκε. Ο αυθορμητισμός δηλαδή, έκανε έντονη την εμφάνισή του, κατά την διάρκεια των καταλήψεων και ιδιαίτερα στην αρχή των κινητοποιήσεων και κατά την περίοδο μετά τα Χριστούγεννα (δολοφονία Τεμπονέρα, επιθέσεις σε σχολεία, τριήμερα επισόδεια σε Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη).

Χαρακτηριστικός κι αυτός των καταλήψεων, κάτι που πραγματικά έλειπε από τις ως τώρα κινητοποιήσεις του είδους, κάτι που είναι απαραίτητο όσο τίποτε άλλο κι όμως τόσο εύκολα παραγκωνίζεται κι εξαφανίζεται μέσα από την συγκεντρωτική οργάνωση.

Οι μαθητές - (ίσως και λόγο της ηλικίας μας) - είχαν τον αυθορμητισμό και τον άφησαν να εκφραστεί με κάθε τρόπο, υπόλοιπα τρέχοντα προβλήματα και ότι θα πρέπει να αντιμετωπιστεί μεμονομένα.

Αρνούνται λοιπόν τη συνεργασία και την συμπαράσταση των εργατών, γιατί φοβούνται ότι θα κατηγορηθούν για κομματικοποίηση και αρνούνται να βάλουν στα αιτήματά τους θέματα που αφορούν αντιαπεργιακό αντιπρομοκρατικό, θεωρώντας τα ως θέματα ξένα πρός τα μαθητικό και ως αδιάφορα γι' αυτούς.

Ο συντεχνιασμός έκανε για μια ακόμη φορά την εμφάνισή του αποκλείοντας έτσι ένα ενιαίο χτύπημα το οποίο θα έπληττε πολύ άσχημα τα αφεντικά.

Παρόλη την αποστροφή του κινήματος προς την κομματικοποίηση, οι μαθητές θεωρούν πως μέσα απ' τις διεκδικήσεις έρχονται σε αντίθεση με την κυβέρ-

συν. στη σελ. 14

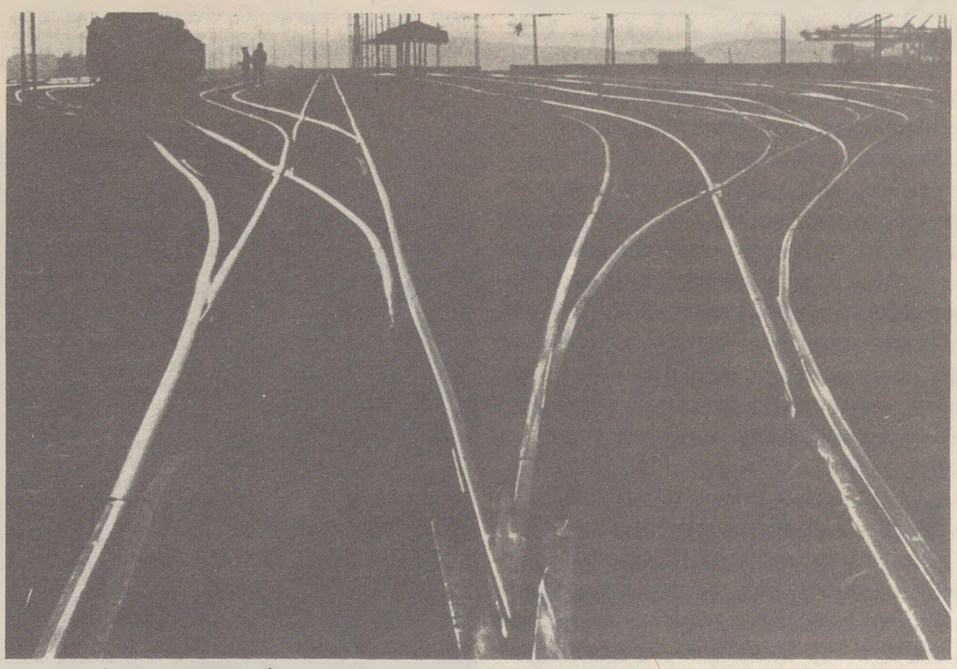
ΒΑΛΚΑΝΙΑ:

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μειονότητες

Η πολιτική και στρατηγική των, προ του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, κυρίαρχων κρατών - αυτοκρατοριών (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Αυστροουγγαρία), που συνεχίστηκε και μετά του τέλους του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου (ΗΠΑ, ΕΣΣΔ, Αγγλία, Γαλλία), ήταν η λογική της αποικιοκρατίας, της αυθαιρεσίας, της άθλιας οικονομικής εκμετάλλευσης.

Αδιαφορώντας για την ύπαρξη απείρων εθνοτήτων - ειδικότερα στο χώρο των Βαλκανίων - έκοβαν κι έραβαν οριζοντας σύνορα κρατών, ανάλογα πάντα με τα εκάστοτε οικονομικά και κυριαρχικά συμφέροντά τους. Η αντιμετώπιση των λαών της χερσονήσου, που ιστορικά είχαν βαθιές κοινωνικές, φυλετικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές διαφορές, ως ένα ενιαίο σύνολο και η αυθαίρετη χάραξη συνόρων θεσμοποίησε την ύπαρξη των υπερδυνάμεων ως εγγυητριών και "προστάτιδων" δυνάμεων στην περιοχή. Περικλείοντας έτσι στο γιουγκοσλαβικό κράτος την ύπαρξη μουσουλμανικής (αλβανικής), βουλγαρόφωνης αλλά και μακεδονικής μειονότητας, στη Βουλγαρία μουσουλμανικής, στην Αλβανία ελληνικής, στη Ρουμανία ουγγρικής, στην Ελλάδα μουσουλμανικής και στην Τουρκία ελληνικής και υποκινώντας βίαια μετακινήσεις μεγάλου όγκου πληθυσμών, αλλοίωσαν την σε μερικές περιφέρειες συνοχή και τη διαστρωμάτωση των πληθυσμών. Νομιμοποιώντας μ' αυτόν τον τρόπο οι "μεγάλοι" του κόσμου την αναγκαιότητα της ύπαρξής τους, μετέτρεψαν ταυτόχρονα την περιοχή σ' ένα τεράστιο ηφαιστειακό κρατήρα που δίκαια ονομάστηκε "βαλκανική πυριτιδαποθήκη".

Με την κατάρρευση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού, απελευθερώθηκε και πήρε τη μορφή χιονοστιβάδας το μειονοτικό πρόβλημα στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη, καθώς και στα Βαλκάνια. Σήμερα προβάλλει σαν η βασικότερη απειλή στα σχέδια των κυρίαρχων περί "ευρωπαϊκής ενοποίησης".

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: Η διάλυση της ομοσπονδίας και η μετατροπή τους σε χαλαρή συνομοσπονδία θα πρέπει να θεωρείται ήδη τελειωμένη υπόθεση, αν και η Σερβία δεν έχει παίξει ακόμη το τελευταίο της χαρτί, που είναι ο στρατός. Η Κροατία και η Σλοβενία ήδη είναι στραμμένες προς την κεντρική Ευρώπη (πενταγωνική συμμαχία), τα Σκόπια προσπαθούν να προωθήσουν το μακεδονικό ζήτημα και οι αλβανόφωνοι του Κοσσυφοπεδίου στρέφονται προς την Αλβανία, αναμένοντας τις εκεί εξελίξεις. Εν μέσω όλων αυτών, η Σερβία προσπαθεί να ελέγξει την κατάσταση.

ΑΛΒΑΝΙΑ: Η Αλβανία κλονίζεται. Είναι ζήτημα μερικών μηνών πλέον, ίσως και λιγότερο, το αν ο Αλία και η κρατικοκομματική γραφειοκρατία καταρρεύσουν μαζί με τα αγάλματα του Χότζα ή κρατηθούν στην εξουσία προσφέροντας σταδιακά κοινωνικές παροχές και πραγματοποιώντας μεταρρυθμίσεις προς τον "εκδημοκρατισμό" και την αποσταλινοποίηση του καθεστώτος και άνοιγμα προς την οικονομία της ελεύθερης αγοράς. Η αντίδραση του λαού, προς το παρόν, πέρα από κάποιες εξεγερτικές κινήσεις που απέτυχαν, είναι άτακτη φυγή αρχικά προς την Ελλάδα (η οποία προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την ύπαρξη ελληνικής μειονότητας στη Β.Ηπειρο) όπου τους περίμενε ο Σαμαράς και οι υποσχέσεις του κι αργότερα τα στρατόπεδα πολιτικών προσφύγων, ο Καντιώτης και τα ΜΑΤ, και μετέπειτα προς την Ιταλία, όπου τους περίμενε ο καπιταλιστικός "παράδεισος" της ανεργίας και της Τσιτσιολίνας.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ: Το άτακτο παιδί της μητέρας Μόσχας αποκληρώθηκε παντελώς. Η οικονομία της χώρας εξακολουθεί να καταρρέει καθοδηγούμενη από τον πρώην κομμουνιστή και νυν μεταρρυθμιστή Ιον Ιλιέσκου, αναζητώντας ακόμη το οικονομικό μοντέλο που θα την βγάλει από την κρίση, ενώ δε λείπουν κι εδώ οι εθνικιστικές συγκρούσεις με την ύπαρξη ουγγρικής μειονότητας στην Τρανσυλβανία, ικανές να επαναφέρουν στο προσκήνιο εδαφικές έριδες μεταξύ Ουγγαρίας και Ρουμανίας.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: Μετά την πτώση του Ζίβκωφ, η πορεία της Βουλγαρίας προς την οικονομία της ελεύθερης αγοράς δεν διαφέρει και πολύ απ' αυτήν της Ρουμανίας, αν κι εδώ υπάρχει πιο έντονο το φαινόμενο της οικονομικής εξαθλίωσης, της έλλειψης βασικών καταναλωτικών αγαθών, της φτώχειας του συνόλου του λαού σε αντίθεση με την πρώην "κομματική νομενκλατούρα" και τους μεταρρυθμιστές που απολαμβάνουν όλα τα υλικά προνόμια της διαχείρισης της εξουσίας.

Οσον αφορά το εθνικιστικό πρόβλημα στη Βουλγαρία, αυτό εντοπίζεται περισσότερο στην ύπαρξη μουσουλμανικής μειονότητας, που εντάθηκε με τους χειρισμούς του πρώην ηγέτη της Ζίβκωφ (υποχρεωτική αλλαγή των ονομάτων από μουσουλμανικά σε βουλγαρικά) και την διπλωματική επιθετική πολιτική της Τουρκίας. Οι χειρισμοί του "μεταρρυθμιστή" Α. Λουκάνοφ (παροχές στην μουσουλμανική μειονότητα, συναντήσεις με Οζάλ) εκτόνωσαν την ένταση, ο κίνδυνος όμως μιάς νέας ανάφλεξης είναι ορατός, μιάς και είναι φανερή η ρευστότητα των πραγμάτων σε ολόκληρη την Βαλκανική χερσόνησο.

Κάποιος άξονας Αθήνας - Σόφιας που δημιουργήθηκε με αφορμή το μουσουλμανικό ζήτημα και των δύο αυτών χωρών φαίνεται να εξανεμίζεται μετά από την, σχετικά πρόσφατη, δήλωση του Υπ. Εξωτερικών της Βουλγαρίας ότι σε περίπτωση διάλυσης του Γιουγκοσλάβικου κράτους και της δημιουργίας ανεξάρτητου Μακεδονικού αυτό θα αναγνωριζονταν αμέσως. Αυτή η διπλωματική θέση ερμηνεύεται, αν ληφθεί υπόψη ο ιστορικός ισχυρισμός της Βουλγαρίας ότι η πληθυσμιακή διαστρωμάτωση της Γιουγκοσλάβικης Μακεδονίας αποτελείται στην πλειοψηφία της από Βουλγαρόφωνους.

Η "νέα τάξη πραγμάτων στην Βαλκανική"

Για τους Αμερικάνους το Βαλκανικό εθνικιστικό - μειονοτικό ζήτημα είναι αγκάθι στην "νέα τάξη πραγμάτων" που οραματίζονται· είναι εμπόδιο για την μετάβαση των ανατολικών - πρώην κομμουνιστικών - καθεστώτων στο νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό.

Για τους Δυτικο - Ευρωπαίους είναι το τείχος που υψώνεται στις βλέψεις και τα σχέδια τους για μια ενοποιημένη Ευρώπη. Και για τους δύο μαζί, το Βαλκανικό ζήτημα αποτελεί εστία έντασης, που μαζί με τον ισλαμισμό, ο οποίος προβάλλει σαν ο μόνος "ιδεολογικός" εχθρός και το Μεσανατολικό που είναι κατά κάποιο τρόπο απόρροια του, αντιστέκονται στην "παγκόσμια νέα τάξη πραγμάτων" (όπως αρέσκονται να την αποκαλούν), στην σιγή νεκροταφείου που σχεδιάζουν να επιβάλλουν παγκόσμια για την διαιώνιση της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας τους.

Θέλοντας λοιπόν να επιβάλλουν την σταθεροποίηση στην περιοχή, έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στους ανέκαθεν συμμάχους τους, την Ελλάδα και την Τουρκία ή και τους δύο μαζί (με την προϋπόθεση βραχυπρόθεσμης εξεύρεσης λύσης στο Κυπριακό και την Ελληνοτουρκική διένεξη).

Η επιστολή του αμερικανού Υπ. Εξωτερικών Μπέηκερ προς την ελληνική πλευρά είναι ενδεικτική για το ρόλο του χωροφύλακα και του σταθεροποιητή που καλείται να παίξει στον ευρύτερο χώρο των Βαλκανίων η Ελλάδα: *"Η ΔΑΣΕ [1] έχει κατά την άποψη μας, μια ιδιαίτερη και σημαντική εφαρμογή στα Βαλκάνια, όπου η Ελλάδα έχει να παίξει ένα διαρκώς σπουδαιότερο ρόλο και (όπου η Ελλάδα) είναι καίριος παράγων για την προάσπιση της δημοκρατίας, της σταθερότητας και της ειρήνης στην περιοχή. Επιθυμούμε να συνεργαστούμε στενότατα μαζί σας επί των θεμάτων αυτών"*

Παρ' όλο που η Ελλάδα υστερεί έναντι της Τουρκίας σε διπλωματικό επίπεδο, όσο αφορά τις διακρατικές σχέσεις της με τις υπόλοιπες Βαλκανικές χώρες, σε αντίθεση με την Τουρκία που έχει αναπτύξει το τελευταίο χρονικό διάστημα ένα πλούσιο διπλωματικό και οικονομικό πλέγμα σχέσεων μ' αυτές (οικονομική βοήθεια προς την Ρουμανία, μετατροπή της Μαύρης Θάλασσας σε οικονομική ζώνη ανταλλαγών, καλές διακρατικές σχέσεις με την Αλβανία - Γιουγκοσλαβία) - έχοντας σαν δεδομένο από τους Αμερικάνους, τον ρόλο της Τουρκίας σαν τοποτηρητή και σταθεροποιητή στην περιοχή της Μ. Ανατολής - εύλογο είναι το γιατί παραμένει υποψήφια η Ελλάδα γι' αυτόν τον ίδιο ρόλο στη Βαλκάνια. Με την ιδιότητα του μόνιμου μέλους της ΕΟΚ, και με την συμμετοχή της στην ΔΑΣΕ βρίσκεται πιο κοντά στην Ευρωπαϊκή πραγματικότητα και μ' αυτήν πάντα την ιδιότητα μπορεί να σταθεί σαν σταθεροποιητικός παράγοντας και καταλύτης στην πραγμάτωση της πολυπόθητης πια για τους Δυτικοευρωπαίους ομαλής Ευρωπαϊκής ενοποίησης. Εξάλλου ένας τοποτηρητής - σταθεροποιητικός παράγοντας πρέπει να εξασφαλίσει πρώτα την πολιτική σταθερότητα στο εσωτερικό του για να είναι σε θέση να την διασφαλίζει και στον περίγυρό του. Αυτό αντικατοπτρίζει η νεοφιλελεύθερη επίθεση της κυβέρνησης (ιδιωτικοποίηση - ξεπούλημα των προβληματικών) και ταυτόχρονα την καταστολή κάθε προσπάθειας εναντίωσης (αντιαπεργιακός - αντιτρομοκρατικός - εκπαίδευση). Πέρα δηλαδή από την αναγκαιότητα εναρμόνισης του Ελληνικού κράτους με τα σχέδια κυριαρχίας παγκόσμια, ο εκσυγχρονισμός του εξυπηρετεί αυτόν τον ειδικό και συγκεκριμένο ρόλο για τον οποίο προορίζεται.

Ενδεικτικό, σαν παράδειγμα περιφερειακής συνεργασίας προς μίμηση για τα Βαλκάνια, είναι η "πενταγωνική" συμμαχία: πρόσφατη ένωση κεντροευρωπαϊκών κρατών (Ιταλία, Β.Γιουγκοσλαβία, Αυστρία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία) που σαν αιτιολογικό της δημιουργίας της προβάλλει η εκτέλεση έργων, διαμέσου των συνόρων τους, στους τομείς της προστασίας του περιβάλλοντος, των μεταφορών και τηλεπικοινωνιών καθώς επίσης και στις πληροφορίες και στην Εκπαίδευση· έχουν ήδη συμφωνήσει μεταξύ τους και πάνω σε μία κοινή πρόταση για την προστασία των μειονοτήτων. Σίγουρα δεν είναι τυχαίος ο ηγετικός και καθοδηγητικός ρόλος της Ιταλίας, σαν μέλους της ΕΟΚ, και σαν σταθεροποιητικού παράγοντα, κυρίως για τις χώρες του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού (Γιουγκοσλαβία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία) που μπορεί να διασφαλίσει την περιφερειακή προσέγγιση τους με την "Ευρωπαϊκή Ενοποίηση".

Ας σημειωθεί ότι οι χώρες που αποτελούν την "Πενταγωνική" είναι οι χώρες που αποτελούσαν την "ένδοξη Αυστροουγγρική αυτοκρατορία". Η επίτευξη του μακροπρόθεσμου στόχου της ενοποίησης της Ευρώπης διαφαίνεται πιο εύκολη σε περιφερειακό επίπεδο, με αυτό το πλάγιο μέσο, διαφυλάσσοντας έτσι καλύτερα τις κυρίαρχες δυτικοευρωπαϊκές δυνάμεις.

Πιθανή λύση λοιπόν και για τα Βαλκάνια, που προβάλλεται και προωθείται από τους κυρίαρχους του Βαλκανικού πάζλ, είναι μια χαλαρή συνομοσπονδία ανεξάρτητων κρατών, μέσα από την οποία εκτονώνονται τα μειονοτικά - εθνικιστικά πάθη, αλλά το ουσιαστικότερο, δημιουργείται και αποκτάει σάρκα και οστά το σχέδιο της ενοποιημένης Ευρώπης του κέντρου και της περιφέρειας.

Αντιμέτωποι με το "τέλος της Ιστορίας" του Φουκουγιάμα και την απέραντη μονοτονία που μας υπόσχονται οι κυρίαρχοι, οι λαοί επιφυλάσσουν την εκδίκηση της ιστορίας (έστω και μ' αυτήν την μη "υγιή" αντίδραση) και οφείλουν να πραγματώσουν και την δική τους ταξική εκδίκηση.

(1) ΔΑΣΕ: Διάσκεψη για την ασφάλεια και την συνεργασία στην Ευρώπη.

συν. από σελ. 1

ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΣΕΙΣ

Κάθε πόλεμος με αφεντικά και συμφέροντα έχει ανάγκη επιφάσεων και προσχημάτων. Ετσι απ' την μιά ο Σαντάμ πρόβαλλε την επιστροφή της πατρώας γής στα αραβικά χέρια με τον πόλεμο κατά των "απίστων και των σιωνιστών" κι απ' την άλλη η αμερικανοδυτική συμμαχία πρόβαλλε την "δημοκρατία και την διεθνή νομιμότητα". Το πλέγμα σχέσεων που αναπτύχθηκε στην διάρκεια του πολέμου δεν ήταν μόνο παράδοξο αλλά θάταν και για γέλια αν δεν μεσολαβούσαν οι γενοκτονίες εκατέρωθεν των εμπολέμων.

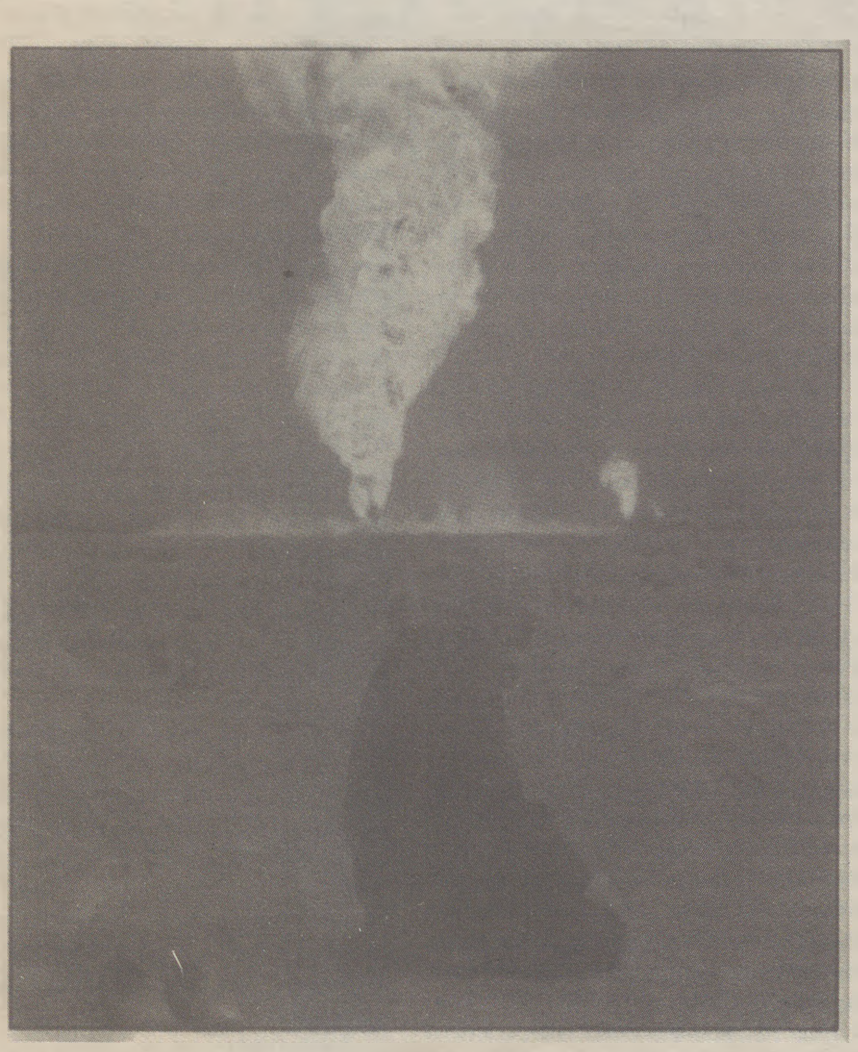
Από την μιά ο Σαντάμ που μπαίνει στο Κουβέϊτ υποσχώμενος με κυβέρνηση ανδρεικέλων, εκλογές με όλες τις πολιτικές αποχρώσεις, την στιγμή που ο ίδιος και το κόμμα μπάαθ εξοντώνουν στο Ιράκ κάθε αντιπολιτευόμενη φωνή, το δε κοινοβούλιο συγκαλείται όποτε το θέλει ο ίδιος και οι αποφάσεις που παίρνονται πάντα εγκρίνουν τις θέσεις του. Επικαλείται την απελευθέρωση του λαού του Κουβέϊτ απ' τους προδότες Σαμπάχ την στιγμή που εξανδραποδίζει τους Κούρδους με χημικά. Κηρύσσει την τζιχάντ επικαλούμενος το κοράνι ενώ πνέει τα μένεα για τους σϊίτες στο Ιράκ και στο Ιράν. Θυμάται το παλαιστινιακό την 12 μέρα του πολέμου για να εγείρει τον αραβικό εθνικισμό στο πλευρό του και το ξεχνάει όταν θέτει όρους για την αποχώρηση απ' το Κουβέϊτ. Επικαλείται τον παναραβισμό ενώ είναι στα μαχαίρια μέ την Συρία, την Σ. Αραβία, την Αίγυπτο.

Απ' την άλλη οι σύμμαχοι υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ αποκαλούν τον Σαντάμ "τρελλό δικτάτορα, Χίτλερ, Χασάπη" ενώ μέχρι χτές ήταν τόσο φίλος, ώστε η CIA να κατατάξει το Ιράκ στις μη φιλοπόλεμες χώρες διαθέτοντας εκεί όχι περισσότερους από 20 πράκτορες. Χωρίς κανένα δέος μιλούν για τα χημικά και βιολογικά όπλα που διαθέτει ενώ οι ίδιοι του τα κατασκεύασαν και τα αποθήκευσαν για να τα εξαπολύσει στο Ιράν και στους Κούρδους, επικαλούνται την απελευθέρωση του Κουβέϊτ ενώ ο στόχος είναι η συντριβή του Ιράκ. Επικαλούνται την διεθνή νομιμότητα ενώ οι ίδιοι ισοπέδωσαν το Βιετνάμ, την Καμπότζη, τον Παναμά, τα Φώκλαντ, την Αλγερία, την Χιλή. Επικαλούνται τον ανθρωπισμό και την δημοκρατία παρέα με τους δικτάτορες της Συρίας, του Κουβέϊτ, της Αιγύπτου και της Σ. Αραβίας.

Αλλά ακριβώς διεθνής νομιμότητα, ανθρωπισμός, δημοκρατία είναι οι επιφάσεις πάνω στις οποίες πατά η νέα τάξη πραγμάτων προσδίδοντάς τους νέο περιεχόμενο, αυτό της ωμής βίας που καθαγιάζει τα συμφέροντα της καπιταλιστικής μονοκρατορίας. Γι' αυτό έχει δίκιο να ομολογεί ο ανταποκριτής του "Γκάρντιαν" πως *"ο πόλεμος σημαίνει πάντα άνιση πάλη... κάποτε όμως η υπεροχή της μιάς πλευράς είναι τόσο συντριπτική που αλλάζει την ποιότητα του γεγονότος από κάτι που μοιάζει με μάχη σε κάτι σαν εκτέλεση".*

[Και στην προκειμένη περίπτωση τις πληθυσμιακές εκτελέσεις τις διαδέχονται οι εκτελέσεις εκδίκησης. Το Ιράκ σφάζει τους αιγύπτιους και το Κουβέϊτ τους ιρακινούς και παλαιστίνιους με το που τέλειωσε ο πόλεμος].

Αυτό είναι το τίμημα του δημοκρατικού πλουραλισμού της 35ης Αμερικάνικης Διοικητικής Μονάδας Πολιτικών Υποθέσεων που υποβοηθά τον Εμίρη Σαμπάχ στην επιβολή του στρατιωτικού νόμου, στο Κουβέϊτ.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

"Η τηλεόραση έγινε μιά εξουσία απ' την στιγμή που, σε διαφοροποίηση απ' τον γραπτό τύπο, ο οποίος αρκείται συνήθως να αναπαράγει και να σχολιάζει τα γεγονότα, αυτή υποστηρίζει ότι τα δημιουργεί, τα προκαλεί. Παλιότερα, μόνο ο πολιτικός ή ο στρατιωτικός δημιουργούσαν το γεγονός από τώρα κι ύστερα το δημιουργεί επίσης και ο δημοσιογράφος της τηλεόρασης"

Marc Ferro

Αναμφίβολα ο πόλεμος στον περσικό ήταν ο πιο "ζωντανός" μα συνάμα και ο πιο ψεύτικος, απ' την σκοπιά της πληροφόρησης. Τα πάντα σκηνοθετημένα σαν σε κινηματογραφική ταινία. Ο θεατής "παρών" στη μάχη και ταυτόχρονα απών από κάθε πραγματικότητα. Η μονοπώληση της πληροφόρησης απ' το CNN δεν άφηνε περιθώρια και για την πιο φτηνή αναζήτηση της αλήθειας. Η παραπληροφόρηση και η πλύση εγκεφάλου μέσα απ' τις αναλύσεις των ειδημόνων που βάλθηκαν να δώσουν νόημα και ουσία στο πληροφοριακό ζάπινγκ έκαναν ένα πραγματικό γεγονός απόμακρη και άκριτη εικόνα. Μοναδικός σκοπός η ψευδαίσθηση της κοινότητας σε μιά προμελετημένη και προσχεδιασμένη "αλήθεια". Το σύνδρομο του Βιετνάμ σε επίπεδο εικόνας παραχώρησε την θέση του στο ασφαλές σύνδρομο της Τιμισοάρα. Στην πιο κρίσιμη στιγμή του πολέμου στα μέσα του Φεβρουαρίου δεν ήταν μόνο η αποπληροφόρηση η παραπληροφόρηση και η συστηματική παραχάραξη της αλήθειας. Υπήρξε μια πραγματική ποιοτική αλλαγή της κατάστασης. Οι δημοσιογράφοι απειλήθηκαν ακόμη και να πυροβοληθούν. Ξύλο, συλλήψεις, απελάσεις. Και όχι μόνο στο μέτωπο. Το ίδιο συνέβει και στα μετόπισθεν με θύματα τις "ιερές αγελάδες" της πληροφορίας όπως το CNN. Τα γεγονότα μιλούν μόνα τους:

- Ενας φωτογράφος του περιοδικού "Τάϊμ" συλλαμβάνετει, υποχρεώνεται να μείνει για ώρες ακίνητος με τα χέρια σε έκταση κάτω απ' τον ήλιο της σαουδαραβικής ερήμου και με τους πεζοναύτες να απειλούν να τον πυροβολήσουν αν κουνηθεί.

- Ενας άλλος φωτογράφος του Ρόϊτερ, συλλαμβάνεται κι αυτός και ακινητοποιείται επί ώρες υπό την απειλή των αυτομάτων στα σύνορα του Κουβέϊτ.

"ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ"

"Εάν αποδεχθούμε προς στιγμήν ότι η πρόκληση τόσο του φασισμού όσο και του κομμουνισμού είναι νεκρή, μας μένουν άλλοι ιδεολογικοί ανταγωνιστές; Η για να το θέσουμε διαφορετικά υπάρχουν κάποιες αντιθέσεις στη φιλελεύθερη κοινωνία - πέρα απ' τις ταξικές - που να μην είναι επιλύσιμες; Δύο πιθανότητες προβάλλουν: η θρησκεία και ο εθνικισμός.

Η άνοδος του θρησκευτικού φανατισμού στον χριστιανικό, τον Ιουδαϊκό και τον μουσουλμανικό κόσμο είναι προφανής. Αυτό μας οδηγεί πιθανώς στην σκέψη ότι η αναζωπύρωση της θρησκείας αποτελεί κατά κάποιο τρόπο ένδειξη μιας ευρύτερης δυστυχίας που προκαλεί η απρόσωπη και πνευματικής κενή φιλελεύθερη κοινωνία.

Στον σύγχρονο κόσμο όμως μόνο το Ισλάμ προσέφερε το θεοκρατικό κράτος ως πολιτική εναλλακτική λύση τόσο απέναντι στον φιλελεύθερισμό όσο και στον κομμουνισμό. Αλλά το δόγμα αυτό έχει ελάχιστη απήχηση στον μη μουσουλμανικό κόσμο και είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι πρόκειται να λειτουργήσει σε οικουμενική κλίμακα. Αλλες θρησκευτικές παρορμήσεις λιγότερο οργανωμένες, ικανοποιούνται επιτυχώς στη σφαίρα της προσωπικής ζωής, στα επιτρεπτά πλαίσια της φιλελεύθερης κοινωνίας".

Φράνσις Φουκογιάμα
στέλεχος της "ομάδας εγκεφάλων"
του Στέητ Ντηπάρτμεντ.

(Σημ. Αυτό που δεν αναρωτιέται φυσικά ο Φουκογιάμα είναι, ποιά απήχηση έχει στον μουσουλμανικό κόσμο "ο θρίαμβος της Δύσης").

Ο ισλαμισμός παρουσιάζεται σαν ένα θρησκευτικό ρεύμα αντίστασης στον δυτικό πολιτισμό, που καθίσταται ανίκανος να ασκήσει οποιαδήποτε άλλη επιρροή εκτός από υλική. Μια κοινωνία αφοσιωμένη στη λατρεία της κατανάλωσης και του τηλεοπτικού ζάπιγκ δεν μπορεί να διαβρώσει την ανθρωπολογική επιρροή του Κορανίου. Πολίτες απαθείς συρρικνωμένοι στον ατομικό μικρόκοσμό τους, που εγκαταλείπουν την τύχη τους στις πολιτικές, οικονομικές πολιτιστικές ολιγαρχίες, στους κομματικούς μηχανισμούς και στα Μ.Μ.Ε. δεν προσφέρουν παράδειγμα για μίμηση, ούτε ερεθίσματα για σκέψη, σε λαούς που χαμένοι μέσα στον σύγχρονο κόσμο, συσπειρώνονται γύρω απ' την εθνο - θρησκευτική ταυτότητά τους. Καλύτερο παράδειγμα αυτής της συσπείρωσης ήταν η πτώση του "δυτικού" Σάχη και η εγκαθίδρυση του Χομεϊνί. Ο μύθος της οικονομικής εξάπλωσης του καπιταλιστικού μοντέλου σαν κοινωνική και ιστορική αναγκαιότητα ξέπεσε με το θρησκευτικό ξέσπασμα. Ο τεχνο - γραφειοκρατικός και "ψυχρός" δυτικός πολιτισμός αδυνατεί να κατακτήσει με τρόπο καθολικό τον αραβικό κόσμο (και όχι μόνο). Ετσι η θρησκεία εισβάλλει σ' όλες τις κοινωνικές λειτουργίες και στην άσκηση της πολιτικής. Το κοράνι αποτελεί (ωσεί) το σύνταγμα και τους νόμους της αγοράς. Ο εκσυγχρονισμός, η βοήθεια, η εγκαθίδρυση της δημοκρατίας και του κοινοβουλευτικού πλουραλισμού δεν είναι παρά οι ανόητες προτάσεις των συμμάχων που παραβλέπουν το σημαντικό ζήτημα της άρνησης για ανάπτυξη δυτικού τύπου απ' τους ίδιους τους πληθυσμούς των αραβικών χωρών.

Τα σχέδια για νέα τάξη πραγμάτων αργά ή γρήγορα θα βρεθούν αντιμέτωπα πάλι μ' αυτή την πραγματικότητα. Μέχρι τότε αυτό που θα φαίνεται σαν επιτυχία θα είναι ένα περιφερειακό σύστημα δήθεν ασφάλειας από τις χώρες που συμμετείχαν στον πόλεμο (Αίγυπτος - Συρία) κάτω απ' την επιστασία Αμερικάνων - Αγγλων - Γάλλων που αν μη τι άλλο όσο θα παραμένουν σε αραβικό έδαφος θα αποτελούν μόνιμη εστία προβλημάτων που ναι μέν μπορεί να μην μπορέσουν να πάρουν ποτέ πια την μορφή που πήραν στον πόλεμο, μέσα απ' τον έλεγχο των περιορισμένων εξοπλισμών, αλλά μπορεί κάποτε να πάρουν την μορφή λαϊκής εξέγερσης.

Οσο για τις επιδιώξεις για κοινοβουλευτικές δημοκρατίες και πλουραλισμούς των αραβικών καθεστώτων, αυτά είναι παραμύθια για μικρά παιδιά. Η δε αναδιανομή πετροδολλαρίων μόνο στην φαντασία των δυτικών μπορεί να επουλώσει τον τραυματισμένο αραβικό λαό που συνάμα αποτελεί μιά τεράστια απάτη. Το μεγαλύτερο τμήμα

"ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡ

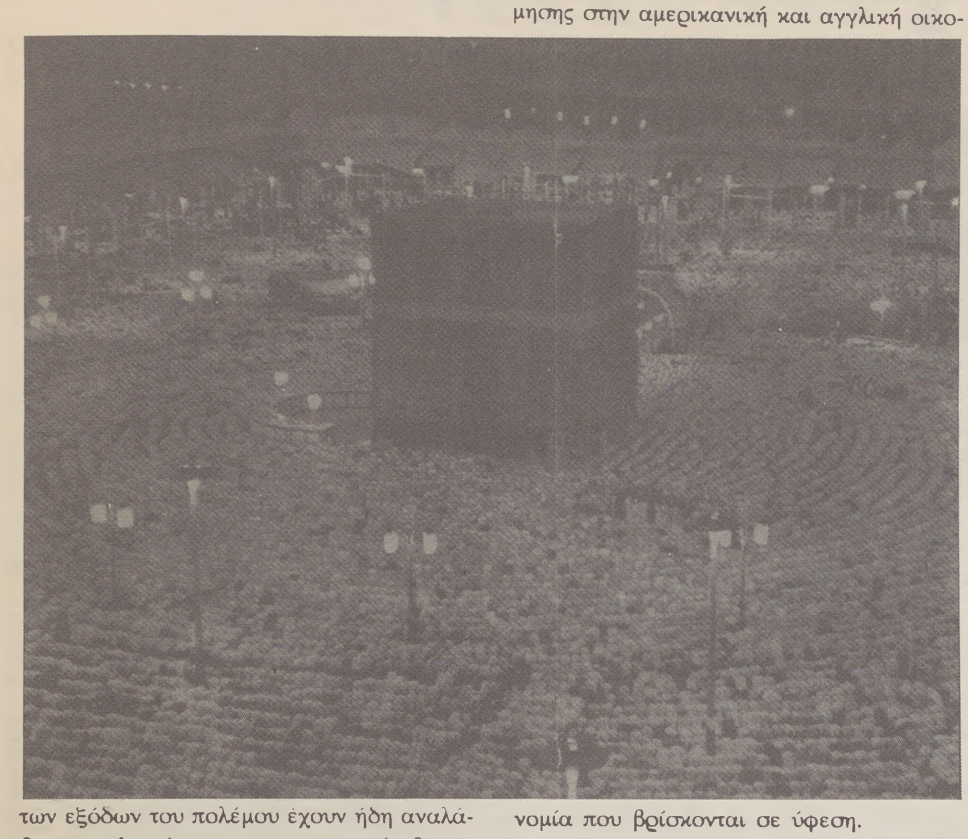
- Τηλεοπτικά συνεργεία του BBC και του ITN συλλαμβάνονται και κρατούνται επειδή τόλμησαν να κάνουν ρεπορτάζ για την κηλίδα πετρελαίου.

- Γάλλοι φωτογράφοι ακινητοποιούνται κι "εξουδετερώνονται" από καταιγισμό πυρών αμερικανών πεζοναυτών.

- Δεκάδες πολεμικοί ανταποκριτές προσπαθούν να φτάσουν στο μέτωπο χωρίς συνοδεία λογοκριτών, συλλαμβάνονται, ταπεινώνονται, παραμένουν για 36 ώρες με δεμένα τα μάτια και τελικά απελαύνονται απ' την Σ. Αραβία ύστερα από αίτημα αμερικάνικης μεραρχίας πεζοναυτών. Μερικοί απ' αυτούς ακινητοποιούνται στη μέση της ερήμου στο τζιπάκι τους, από το οποίο οι πεζοναύτες αφαιρούν τούς τροχούς. Μετά απ' όλα αυτά ο Νικ Χόροκ, επικεφαλής της "Σικάγο Τριμπιούν" μετά την επίσημη κάλυψη της μάχης για το Χάφτζι ομολογεί *"επρόκειτο πιθανόν για τη χειρότερη πληροφόρηση που είχε ο αμερικάνικος λαός στα τελευταία 35 χρόνια"*

Ο πόλεμος ήταν για άλλη μια φορά εδώ. Η τηλεόραση δεν ήταν τίποτε άλλο από προέκταση της πολεμικής μηχανής. Μια νέα εποχή ανέτειλε για τα Mass Media με τον πόλεμο, αυτή της δημιουργίας του παγκόσμιου ηλίθιου ανθρώπου.

ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ" ΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

των εξόδων του πολέμου έχουν ήδη αναλάβει να πληρώσουν οι συμμαχικές δυνατσείες του κόλπου, οι οποίες προσλαμβάνοντας σαν μισθοφόρους τους Αγγλο - αμερικάνους, εξασφάλισαν την από μέρους των οικογενειών τους παράταση της λεηλασίας του αραβικού πετρελαίου. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι αμερικάνοι ζητούν 60 δισ. δολλάρια για αποζημίωση παρ' όλο που στο κογκρέσσο δήλωσαν σαν κόστος 42 δισ. δολλάρια. Επί πλέον η Δύση ανέλαβε να ξανακτίσει όσα ο πόλεμος γκρέμισε. Είναι μάλιστα ιδιαίτερα αποκαλυπτικός ο σκυλοκαβγάς που έχει ξεσπάσει μεταξύ Αμερικάνων, Αγγλων και Γάλλων. Αν ληφθεί υπ' όψιν ότι η ανοικοδόμηση του Κουβέϊτ εκτιμάται να στοιχίσει μέχρι 100 δισ. δολλάρια (2% του ΑΕΠ των ΗΠΑ) και ότι η ανοικοδόμηση του Ιράκ τα διπλάσια, τότε μπορεί ν' αντιληφθεί κανείς την οικονομική σημασία που θα έχει η "ένεση" της ανοικοδόμησης στην αμερικανική και αγγλική οικονομία που βρίσκονται σε ύφεση.

Τέλος οι παραπάνω ανάγκες του πολέμου, σε συνδυασμό με τις χαμηλές τιμές πετρελαίου, αναγκάζουν ακόμα και τους κροίσους της Σ. Αραβίας και του Κουβέϊτ να δανειστούν απ' την Δύση.

Τέλος οι διαδηλώσεις υπέρ του Σαντάμ Χουσεϊν στην Ιορδανία, στην Συρία, στο Κουβέϊτ, στην Αίγυπτο ακόμη και στο Ιράν, αποτελούν προάγγελους νέων εσωτερικών εξελίξεων, που ίσως κάποια στιγμή αποτελέσουν τον λαϊκό αντίποδα στις συμφωνίες των αράβων ηγετών με την PAX AMERICANA.

ΟΙ "ΣΥΜΜΑΧΟΙ" ΤΗΣ ΕΟΚ

Ο ευρωπαϊκός μύθος της ΕΟΚ σαν δύναμη ανάμεσα στην Ιαπωνία και την Αμερική με την αρχή του πολέμου κατέρρευσε αυθωρεί και παραχρήμα.

Διότι στην δύναμη δεν λογίζεται μόνο η ισχύς της οικονομίας αλλά πρώτιστα η ισχύς των πολιτικών αποφάσεων στην παγκόσμια σκακιέρα και σ' αυτή την περίπτωση η ισχύς του στρατιωτικο - βιομηχανικού οπλοστασίου σαν του κυριότερου παράγοντα επιβολής των πολιτικών αποφάσεων.

Σ' αυτό το επίπεδο η ανωτερότητα και η συνοχή των ΗΠΑ ήταν κάτι παραπάνω από φανερή.

Ετσι η ΕΟΚ ενώ ούτε μια στιγμή δεν κατόρθωσε να βγάλει κοινό ανακοινωθέν για την επέμβαση στον κόλπο σύρθηκε τελικά σαν ουραγός στον πόλεμο αναλαμβάνοντας τον ρόλο του "yes men" στο συμβούλιο ασφαλείας. Το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν η από κοινού αντιμετώπιση του ενεργειακού προβλήματος!!!

Με εξαίρεση την Μ. Βρεταννία μόνιμο τσιράκι των ΗΠΑ στην Ευρώπη, η Γαλλία προσπαθεί να κρατήσει τις παραδόσεις και να χαράξει την δική της αραβική πολιτική αλλά αυτό μόνο για μια στιγμή αφού στο τέλος σέρνεται στις εντολές του Πενταγώνου και του Λ. Οίκου. Η Γερμανία επικαλούμενη το σύνταγμά της που της απαγορεύει στρατιωτική παρουσία πέραν του ΝΑΤΟ και κάτω απ' την πίεση των αντιπολεμικών διαδηλώσεων των πιο σημαντικών στην Ευρώπη, στέλνει μόνο μάρκα και κάτι αεροπλάνα ενώ απ' την πίσω πόρτα 100 γερμανικές εταιρείες παρά το εμπάργκο προμηθεύουν το Ιράκ με όπλα και εμπορεύματα.

Το Βέλγιο αρνείται να εφοδιάσει με πολεμοφόδια την Μ. Βρεταννία. Στην Ιταλία ο αρχηγός των ναυτικών δυνάμεων Μάριο Μπουράκια παραιτείται ακολουθώντας το παράδειγμα του Γάλλου Σεβενεμάν με την κοινή θέση "Μας εξαπάτησαν οι ΗΠΑ". Ελλάδα και Ισπανία προσφέρουν τα εδάφη τους για τα Β-52 παραλείποντας από μέρος μας την όποια σημασία της φρεγάτας "Λήμνος". Με την παύση του Πολέμου η πολιτική υποταγή της ΕΟΚ στην παγκοσμιοποιημένη πια δύναμη των ΗΠΑ δεν άργησε να επιβεβαιωθεί.

Η Γαλλία επανεκτιμά την αποχώρησή της το 1961 από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, η Γερμανία σκέπτεται να αλλάξει το σύνταγμά της για πολεμικές επιχειρήσεις και πέραν των ορίων του ΝΑΤΟ, ο Ντε Μικέλις για λογαριασμό της Ιταλίας δεν έχει καμμιά αμφιβολία ότι οι αποφάσεις του ΟΗΕ πρώτα και κύρια θα εγκρίνονται από τις ΗΠΑ.

Τέλος η προτεινόμενη από τον Ντελόρ πολιτική ενοποίηση (6-3-91) για ένα ενιαίο ευρωπαϊκό αμυντικό σχέδιο προσκρούει τόσο στην Αγγλία και Ολλανδία όσο και στις ΗΠΑ, παρ' όλο που ο Ροκάρ υπόσχεται ότι θα είναι εντός του ΝΑΤΟ και ότι η Ευρωπαϊκη Ενωση (στην οποία δεν συμμετέχουν μόνο η Δανία, η Ελλάδα και η Ιρλανδία) θα αποτελεί την κατάλληλη γέφυρα.

Αναμφίβολα το τέλος του διπολισμού και του ψυχρού πολέμου παγκοσμιοποίησε την ηγεμονία των ΗΠΑ έτσι που να λογίζεται όχι σαν μια στενά εθνική αλλά σαν μια υπερεθνική δύναμη στους κόλπους της οποίας συγχωνεύονται όλες οι άλλες δυνάμεις με τέτοιο τρόπο ώστε κατόπιν να επιμερίζεται σε οργανισμούς και ενώσεις. Αυτή είναι η λεγόμενη αναβάθμιση του ΟΗΕ, τα συστήματα περιφερειακής ασφάλειας και η πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης. Τα γεγονότα πριν, κατά και μετά τον πόλεμο είναι οι αδιάψευστοι μάρτυρες.

Ο ΚΟΛΠΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τα όσα συμβαίνουν αυτή την στιγμή στο Ιράκ, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή είναι πολύ νωρίς για να υπόκεινται σε σίγουρες προβλέψεις αφού η τροχιά των γεγονότων γίνεται κάθε μέρα και πιο ασταθής. Αρκούν όμως μερικές επισημάνσεις για να πιθανολογήσουμε κάποιες εκδοχές.

Πρώτα απ' όλα το καθεστώς του Σαντάμ κρατάει ακόμη κάποιες δυνάμεις ικανές να αντιμετωπίσουν τοπικές συγκρούσεις στο κοχλάζων εσωτερικό μέτωπο με την εξέγερση των Σιϊτών που αποτελούν το 55% του πληθυσμού και που βρίσκονται στο Νότο και την εξέγερση στον Βορρά των Κούρδων (100.000 στελέχη έχουν συνδέσει την τύχη τους με το καθεστώς και μαζί μ' αυτούς η προεδρική φρουρά και προβαίνουν σε πάσης φύσεως θηριωδίες προκειμένου να κρατηθούν στην εξουσία).

Το μεγάλο ερώτημα όμως που παραμένει είναι τι θα γίνει αν οι Σιϊτες και οι Κούρδοι ενωθούν. Διότι επικράτηση των Σιϊτών καθιστά αυτόματα το Ιράν τον διάδοχο του Ιράκ εξ ίσου επικίνδυνο για τους Συμμάχους, οποιαδήποτε δε νίκη των Κούρδων έρχεται σε αντίθεση με την Τουρκία που έγινε ήδη η οπλαποθήκη τους, καθώς και με το Ιράν. Η παραίτηση του Σαντάμ απ' την κυβέρνηση και η ανάθεσή της στον σϊίτη Χαμάντι με την συμμετοχή 3 Κούρδων δεν φαίνεται να αποδίδει στο βαθμό που παραμένει στην ηγεσία του Μπάαθ.

Η επιθυμητή λύση των αντι - ιρακινών εμπολέμων και πρώτα απ' όλο των ΗΠΑ στοχεύει στο να πνιγεί στο αίμα η λαϊκή εξέγερση των Σιϊτών και των Κούρδων με την επιβολή μιας σουνίτικης χούντας που αν δεν εκτελέσει τουλάχιστον θα περιθωριοποιήσει τον Σαντάμ. Κάτι τέτοιο ενισχύεται και απ' το γεγονός ότι κανένας δεν προτίθεται να δώσει όπλα και χρήματα στους εξεγερμένους. Κι αν λάβει κανείς υπ' όψιν ότι οι επιδημίες εξαπλώνονται με ταχύ ρυθμό απειλώντας τον πληθυσμό με αφανισμό τα χρονικά περιθώρια για το μέλλον της εξέγερσης γίνονται όλο και πιο στενά.

Εκτός όμως απ' το Ιράκ το μεγάλο "αγκάθι" λέγεται παλαιστινιακό. Εδώ τα πράγματα είναι κάτι παραπάνω από βέβαια. Η αραβοϊσραηλινή διένεξη θα συνεχίσει να υπάρχει με χαμένους για άλλη μια φορά τους παλαιστίνιους.

Η ηλιθιότητα της ΟΑΠ να πιστέψει τον Σαντάμ θα είναι το πρόσχημα τόσο του Ισραήλ όσο και των αντιϊρακινών αράβων. Ηδη η πρόταση Μπέϊκερ για αποχώρηση του Ισραήλ απ' τα κατεχόμενα (Δυτική όχθη - Λωρίδα της Γάζας) που αποκτήθηκαν το '67 με τον πόλεμο των 7 ημερών είχε σαν απάντηση την πρόταση του Σαρόν για διπλασιασμό του εποικισμού στα υψίπεδα του Γκολάν και για κτίσιμο κατοικιών στην Δυτική Οχθη.

Η διεθνής διάσκεψη που θέλει η ΟΑΠ και τα περί πρωτεύουσας στην Ιερουσαλήμ είναι μόνο πόθοι και αυταπάτες (όχι μόνο σαν πόθοι αλλά και σαν προτάσεις) ή στην χειρότερη περίπτωση δημαγωγία του Αραφάτ για να περισωθεί στην ηγεσία της ΟΑΠ.

Ο ΑΛΛΟΣ "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

15-1-91

Βερολίνο: βόμβα στην Νυρεμβέργη στο άγαλμα της Νίκης.

Τορίνο: 2 αυτοσχέδιες βόμβες στα γραφεία της PANAMERICAN.

20-1-91

Βηρυττός: έκρηξη στην Βρετανική τράπεζα "Middle East".

Φιλιππίνες: βόμβα σε αμερικάνικη βιβλιοθήκη. Ενας νεκρός και ένας ιρακινός φοιτητής τραυματίας.

21-1-91

Κων/πολη: βόμβες σε εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ από την Dev - Sol.

Βηρυττός: βόμβες στην Ιταλική πρεσβεία και σε αγγλική τράπεζα.

22-1-91

Νυρεμβέργη: 3 μολότωφ στο Τούρκικο προξενείο.

Αμμάν: εκρηκτικός μηχανισμός στην Βρετανική τράπεζα "Middle East".

23-1-91

Αθήνα: βόμβες στην City - Bank, στην τράπεζα Barclay's και στο σπίτι του Γάλλου πρόξενου από την 17Ν.

27-1-91

Αθήνα: ρουκέτα της 17Ν στην Αμέρικαν εξπρές και βόμβα στην INTERAMERICAN.

Γαλλία: βόμβα στην εφημερίδα Λιμπερασιόν.

Λίβανος: βόμβα στα γραφεία Γαλλολιβανικής τράπεζας.

Μασσαλία: βόμβα από σιωνιστές ενάντια σε κέντρο πληροφοριών για Αραβες.

Τουρκία: βόμβα σε γραφεία Ιαπωνικών αερογραμμών.

28-1-91

Αθήνα: ρουκέτα της 17Ν ενάντια στα γραφεία της Β.Ρ.

29-1-91

Τουρκία: 5 εκρήξεις από την Dev - Sol στην Σμύρνη και Κων/πολη σε Γαλλικούς - Ιταλικούς και Αμερικάνικους στόχους.

30-1-91

Τουρκία: η Dev - Sol εκτελεί τον απόστρατο αξιωματικό Χουλουζί Σαγίν, ανώτατο σύμβουλο του Οζάλ.

1-2-91

Λάρνακα: βόμβα έξω απ' το κατάστημα της Αγγλικής τράπεζας Berclay's.

3-2-91

Περού: βόμβα σε αμερικάνικο εστιατόριο. 3 τραυματίες.

4-2-91

Αθήνα: βρέθηκε βόμβα στην τράπεζα City - Bank.

Πακιστάν: βόμβα στο Καράτσι ενάντια στο προξενείο της Σ. Αραβίας.

Βιρτζίνια: βρέθηκαν 2 εκρηκτικοί μηχανισμοί σε δεξαμενή μεθανόλης κοντά στην πιο σημαντική ναυτική δύναμη των ΗΠΑ.

Επιτροπή για τον άμεσο τερματισμό της γενοκτονίας.

Να επιτεθούμε στους κερδοσκόπους του πολέμου στον Κόλπο!

Κάλεσμα για τον θάνατο των βενζινάδικων!

Ο προαναγγελθείς πόλεμος ξεκίνησε. Ολα συμβαίνουν για το πετρέλαιο και τον ιμπεριαλιστικό του έλεγχο καθώς και για την νέα τάξη των χωρών ολόκληρης της περιφέρειας σύμφωνα με τα ενδιαφέροντα των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

συν. στη σελ. 10

συν. από σελ. 9

Ολα συμβαίνουν ενάντια στους απελευθερωτικούς αγώνες των λαών και όλα συμβαίνουν για την εξόντωση του θετού γιού αυτών των μητροπόλεων που έγινε επικίνδυνος.

Βλέπουμε και ακούμε ολόκληρο το 24ωρο ειδήσεις πολεμοχαρών δημοσιογράφων, συνεντεύξεις με πιλότους, οι οποίοι πετάνε ολόκληρο το 24ωρο τις δολοφονικές μηχανές τους πάνω από τις μεγαλύτερες πόλεις του Ιράκ. Στατιστικές, αριθμοί, 80% επιτυχία;

Μόνο ένα δεν βλέπουμε και δεν ακούμε, τα θύματα, τον άγνωστο, όμως προφανώς μεγάλο αριθμό δολοφονημένων πολιτών, πεινασμένων παιδιών και κυνηγημένων ανθρώπινων μαζών. Σε πολλούς ανθρώπους εδώ αυτό είναι καθαρό, φοβούνται τον πόλεμο, από μια επέκτασή του, από την πιθανότητά του να πρέπει να συμμετέχουν κι αυτοί. Ο φόβος και η αγωνία, η οργή του ωθεί όπως και εμάς στους δρόμους. Ομως γιατί και ενάντια σε ποιούς; Ποιόν πρέπει να καταστήσουμε υπεύθυνο για τον σχεδιασμένο παραλογισμό; Ποιός έδωσε στα χέρια του Σαντάμ Χουσσείν τόσο επικίνδυνα μέσα όπως χημικά και όπλα μαζικών δολοφονιών; Ποιός υποστηρίζει αντί για "ελευθερία και δημοκρατία" ξαφνικά τη ρατσιστική φεουδοδυναστεία του Κουβέϊτ; Ποιός κερδίζει στον πόλεμο;

Ενα τμήμα των νικητών του πολέμου στον Κόλπο, είναι ήδη δεδομένο. Ονομάζονται Daimler, Siemens, Thyssen, BP, ESSO, Texaco κ.τ.λ. Οι κατασκευαστές εξοπλισμών ακριβώς, γιατί κατ' αρχήν προμήθευσαν στον 8χρονο πόλεμο Ιράν-Ιράκ τις δύο πλευρές ιδιαίτερα κερδοσκοπικά με αεροπλάνα, υλικά εξοπλισμών, όπλα κ.τ.λ. Αυτή η ανενδοίαστη, μόνο για δικά τους εκμεταλλευτικά ενδιαφέροντα, πολιτική (με την κάλυψη κρατικών μηχανισμών) οδήγησε σε μια κτηνωδία και παράταση αυτού του πολέμου. Στις αρχές της δεκαετίας του 90, όταν οι αγορές εξοπλισμών μειώνονται (π.χ. οι NATOϊκοί έμποροι όπλων Heckler και Koch βρίσκονται μπροστά στην καταστροφή), ο σκηνοθετημένος αυτός πόλεμος συμφέρει στις επιχειρήσεις αυτές, για να αυξήσουν τις ανάγκες σε πολεμικό υλικό μέσα στους πολεμικούς στρατούς του NATO. Η καρδιά του διευθυντή της Daimler-Benz, Renter χτυπάει γρηγορότερα σε κάθε Alphajet ή Tornado που καταρρίπτεται, αφού εξασφαλίζει έτσι η θυγατρική της Daimler MBB παραγγελίες για τα επόμενα χρόνια.

Ομοια δείχνουν τα πράγματα και για τις πολυεθνικές πετρελαίων. Διαχειρίζονται οικονομικά ήδη εδώ και περισσότερο από μισό αιώνα τον ιμπεριαλιστικό έλεγχο στα αποθέματα πετρελαίου. Κι αυτό το κάνουν από τη θέση των μονοπωλίων. Το ισχυρότερο καρτέλ του κόσμου εκμεταλλεύτηκε το 1990, όπως και το 1974 τον καιρό της επονομαζόμενης πετρελαϊκής κρίσης, την εύνοια της ώρας, για να πολλαπλασιάσει μέσα από μια ανεμπόδιστη άνοδο των τιμών σε βάρος των καταναλωτών τα δικά του κέρδη. Μια πραγματική έλλειψη πετρελαίων στις μητροπόλεις δεν υπήρξε τότε όπως και σήμερα σε καμμιά χρονική στιγμή.

Με την προσάρτηση του Κουβέϊτ, η ιρακινή εξουσία προσπάθησε, από το ρόλο της στρατιωτικής περιφερειακής δύναμης, να γίνει και οικονομική, η οποία θα εξασκούσε τον έλεγχο σ' ένα σημαντικό τμήμα των παγκόσμιων πετρελαϊκών αποθεμάτων. Προφανώς η ιρακινή εξουσία προσπάθησε μ' αυτό τον τρόπο να λύσει το δικό της πρόβλημα των χρεών εξαιτίας του μακρού πολέμου εναντίον του Ιράν, με την ιδιοποίηση του κουβεϊτιανού πλούτου.

Μ' αυτό τον τρόπο θα ήταν σε θέση να σπάσει δυναμικά τη δύναμη της κυρίαρχης στον ΟΠΕΚ Σαουδικής Αραβίας. Η ασταθής στο εσωτερικό Σαουδική Αραβία ανταπέδωσε την υποστήριξη των δυτικών μητροπολιτικών χωρών (μεταφορά εξοπλισμών, GSG, επιμορφωτική βοήθεια...) με τη συνειδητή μείωση των τιμών παραγωγής ακατέργαστου πετρελαίου τα τελευταία χρόνια και μ' αυτόν τον τρόπο έκανε δυνατή μια ισχυρή οικονομική άνοδο για τις καπιταλιστικές μητροπόλεις και ταυτόχρονα προσπάθησε να καταστρέψει την ιρακινή οικονομία.

Ο ιμπεριαλιστικός έλεγχος πάνω σε σημαντικό τμήμα των παγκόσμιων πετρελαϊκών αποθεμάτων δεν υφίσταται πλέον μετά την κατάληψη του Κουβέϊτ. Οι πολυεθνικές πετρελαίου χρησιμοποιούν αυτή την κατάσταση ανενδοίαστα για το δικό τους κέρδος και θα συνεχίσουν να το κάνουν. Μ' αυτό τον τρόπο κερδίζουν όσο κανένας άλλος από την κρίση και τον πόλεμο στον Κόλπο. Αυτές, όπως κι άλλες επιχειρήσεις θα είναι επίσης οι κερδισμένοι μιας κάποτε υφιστάμενης ανοικοδόμησης του Ιράκ, το οποίο εξαιτίας των δικών του κοιτασμάτων πετρελαίου θα είναι ένας άξιος πιστωτής και δυναμικός πληρωτής-πελάτης.

Μια διεθνής, μαχητική καμπάνια εναντίον των επιχειρήσεων πετρελαίου, ιδιαίτερα εναντίον βενζινάδικων των μεγάλων, τη θεωρούμε ως αρμόζουσα, θα μπορούσε να πάρει μαζικό χαρακτήρα και θα μπορούσε ν' ανεβάσει στα ύψη το οικονομικό και πολιτικό κόστος για τον πόλεμο στις μητροπόλεις.

Οι σχέσεις μεταξύ πολέμου στον Κόλπο, τιμή της βενζίνης και κέρδους, είναι εύκολα μεταδώσιμες σε κάθε πληττώμενη δηλ. σ' όλους τους οδηγούς αυτοκινήτων.

Σε σχέση μ' αυτό αναπτύχθηκαν τεχνικές του σαμποτάζ σε βενζινάδικα ήδη στην καμπάνια ενάντια στη Shell και είναι δυνατόν, από την απλότητά τους, να πραγματοποιηθούν από πολλές ομάδες.

Εξάλλου, ένα βενζινάδικο δεν μπορεί να εκραγεί!

Σήμερα στις 19.1/20.1 κάναμε μια αρχή και πυρπολήσαμε στη συνοικία του Βερολίνου Spandau στην Nonnendammallee 2 φορτηγά βενζίνης της εταιρίας Hoyer. Η Hoyer προμηθεύει μ' αυτά τα βενζινάδικα των μεγάλων πετρελαϊκών εταιριών. Εκτός αυτού πυρπολήσαμε και το βενζινάδικο της ELF στο Eichborndamm. Η ELF ανήκει κατά 97% στο γαλλικό κράτος.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

"Στη φιλοσοφία, στη θρησκεία, στην ηθική ή στην πολιτική, δυό και δυό μπορεί να κάνουν πέντε, αλλά όταν κάποιος σχεδίαζε ένα όπλο ή ένα αεροπλάνο, έπρεπε να κάνουν τέσσερα. Τα ανίσχυρα κράτη αργά ή γρήγορα πάντα τα κατακτούν και ο αγώνας για την επάρκεια δε συμβαδίζει με τις ψευδαισθήσεις. Επιπλέον, για να είναι επαρκείς, έπρεπε να είναι ικανοί να πάρουν διδάγματα από το παρελθόν, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να έχουν μιά απόλυτα ακριβή ιδέα για το τί είχε συμβεί στο παρελθόν. Βέβαια, οι εφημερίδες και τα ιστορικά βιβλία παρουσίαζαν πάντα μιά ωραιοποιημένη και υποκειμενική άποψη των πραγμάτων, αλλά το είδος της παραποίησης που γίνεται τώρα, ήταν κάτι αδύνατον τότε. Ο πόλεμος ήταν μιά σίγουρη προστασία της λογικής, και, όσο αφορούσε τις άρχουσες τάξεις, ήταν ίσως η πιο σημαντική, η πιο σίγουρη προστασία. Οσο οι πόλεμοι μπορούσαν να κερδιθούν ή να χαθούν, καμιά άρχουσα τάξη δε θα μπορούσε να είναι εντελώς ανεύθυνη.

Ο πόλεμος λοιπόν, αν τον κρίνουμε με τα πρότυπα των προηγουμένων πολέμων, δεν είναι παρά μιά απάτη. Μοιάζει με τις μάχες μεταξύ μηρυκαστικών ζώων που τα κέρατά τους είναι έτσι φυτρωμένα, ώστε δεν μπορούν να αλληλοχτυπηθούν. Παρ' όλο όμως που είναι κάτι εξωπραγματικό, δεν είναι χωρίς σημασία. Καταβροχθίζει το πλεόνασμα των κατανωλωτικών προϊόντων και βοηθά να διατηρηθεί η ειδική διανοητική ατμόσφαιρα που χρειάζεται μιά ιεραρχική κοινωνία. Ο πόλεμος, όπως θα δούμε, είναι τώρα μια καθαρά εσωτερική υπόθεση. Στο παρελθόν, οι ιθύνουσες ομάδες όλων των χωρών, παρ' όλο που μπορούσαν να αναγνωρίσουν το κοινό τους συμφέρον και επομένως να περιορίσουν την καταστροφικότητα του πολέμου, μάχονταν μεταξύ τους και ο νικητής λεηλατούσε τον νικημένο. Σήμερα, δε μάχονται καθόλου μεταξύ τους. Ο πόλεμος διεξάγεται από κάθε άρχουσα ομάδα εναντίον των υποτελών της και ο αντικειμενικός σκοπός του δεν είναι να κατακτήσει εδάφη ή να αμυνθεί, αλλά να διατηρήσει ανέπαφη τη δομή της κοινωνίας.

Η ίδια η λέξη πόλεμος, επομένως, έχει γίνει εσφαλμένη. Ισως θα ήταν σωστό άν λέγαμε πως, με το να είναι συνεχής, ο πόλεμος έπαψε να υπάρχει. Η ιδιαίτερη πίεση που ασκούσε στους ανθρώπους μεταξύ της νεολιθικής εποχής και των αρχών του εικοστού αιώνα, εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από κάτι εντελώς διαφορετικό. Το αποτέλεσμα θα ήταν ακριβώς το ίδιο, αν τα τρία υπερκράτη, αντί να μάχονται μεταξύ τους, συμφωνούσαν να ζούν σε διαρκή ειρήνη, το καθένα απαραβίαστο μέσα στα σύνορά του. Σ' αυτή την περίπτωση, το καθένα θα ήταν και πάλι ένας κλειστός κόσμος απαλλαγμένος για πάντα από την επιρροή εξωτερικού κινδύνου. Μιά ειρήνη που θα ήταν πραγματικά διαρκής, θα ήταν ό,τι και ένας διαρκής πόλεμος. Αυτό, - μολονότι η μεγάλη πλειοψηφία του Κόμματος το καταλαβαίνει μόνο στη στενότερή του έννοια - αυτό είναι το βαθύτερο νόημα του συνθήματος του Κόμματος: "Ο Πόλεμος είναι Ειρήνη".

ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ
"1984"

Νέα δίκη-ράπισμα των βασανιστών της Βαλαωρίτου.

Δίχως κατηγορητήριο, μετά και την κατάρρευση του Ιούνη του '90 της επαίσχυντης σκευωρίας σε βάρος του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου και την επιβεβαίωση των άγριων βασανισμών στους οποίους είχαν υποβληθεί οι περισσότεροι κατηγορούμενοι από τους "άνδρες" της "εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσης" Ασφάλειας Θεσ/νίκης, **αθωώθηκαν στις 20/3 μετά από μια νέα δίκη-καταδίκη της κρατικής κατασταλής και οι 3,** οι οποίοι είχαν διαχωριστεί, λόγω της μη παρουσίας τους στην προηγούμενη δίκη.

Καταδικάστηκε (σε 8 μήνες, εξαγοράσιμους) μόνο ο ένας από τους τρείς, ο σύντροφός μας Χ. Κυριακού, προφανώς για το σθένος και την παρρησία με την οποία υπεράσπισε από τη μια την κοινωνικοπολιτική του δράση και αποκάλυψε από την άλλη τις άθλιες μεθοδεύσεις της αστυνομικοπολιτικής σκοπιμότητας.

Παρ' όλα αυτά, και με δεδομένη την έφεση που ασκήθηκε σε βάρος της αθωωτικής απόφασης του Ιούνη, σε μια ύστατη και απεγνωσμένη προσπάθεια συγκάλυψης των πραγματικών περιστατικών και σκοπιμοτήτων της πολιτικής αυτής δίωξης η επαγρύπνηση και η αλληλεγγύη εξακολουθούν να παραμένουν όροι διαφύλαξης της κοινωνικής αντίστασης και αξιοπρέπειας έναντι της αποθρασυμένης και κλιμακούμενης κρατικής κατασταλής.

συν. από σελ. 4

ενώ τους δε να παραμείνουν "αληθινοί επαναστάτες". Προς το παρόν επικράτησαν, αν και οριακά, οι τελευταίοι, οι υποστηρικτές της "ιδεολογικής καθαρότητας" και της "εικονολατρίας". Και λέμε προς το παρόν, γιατί μακροπρόθεσμα, οποιοδήποτε αναστήλωση του σταλινισμού και επικράτησή του στα κομμουνιστικά κόμματα, είναι σχεδόν αδύνατη. Το "ξεπέρασμα" του σταλινισμού μπορεί να γίνει είτε από δεξιά είτε από αριστερά. Απ' τα αριστερά είναι δύσκολο γιατί πρέπει να βρεθεί καινούρια ιδεολογία, πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί αυτό το "ξεπέρασμα". Ο μαρξισμός, ως ιδεολογία της κυριαρχίας, κατέρρευσε. Η ανεύρεση καινούριας είναι πλέον αδύνατη, γιατί έχει επικρατήσει πλέον η παγκόσμια ιδεολογία της ολοκληρωτικής κυριαρχίας. Ετσι μένει μόνο ο δρόμος απ' δεξιά (σοσιαλδημοκρατία) γιατί αυτή εντάσσεται στα σχέδια διαχείρισης της επικρατούσας κρατικής εξουσίας.

Αν και προσωρινά ηττημένοι οι εκφραστές αυτής της τάσης, οι λεγόμενοι "ανανεωτικοί" απ' ότι φαίνεται δεν έχουν σκοπό να δώσουν σκληρές μάχες στο ΚΚΕ και να κάνουν αντιπολίτευση στην Παπαρήγα και στους ομοίους της.

Βλέπουν διέξοδο και προοπτική το Συνασπισμό και θα συμβάλλουν στην οργανωτική του ανασυγκρότηση, μιας και όπως είπαμε, στο χώρο αυτό, είναι ευκολότερη η αναπροσαρμογή δογμάτων του παρελθόντος στις σημερινές συνθήκες ή και η απόρριψη κάποιων απ' αυτών. Αυτό που σίγουρα θα προσπαθήσουν στο κόμμα, θα 'ναι, η υλοποίηση των αποφάσεων του συνεδρίου και των δεσμεύσεων σε ότι αφορά τον Συνασπισμό.

Η ανάδειξη του ρόλου των κομμουνιστικών κομμάτων, ιδιαίτερα στις τωρινές συνθήκες της εντεινόμενης βαρβαρότητας, με το τέλος των ιδεολογιών και την επικράτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, είναι πολύ σημαντική. **Για όσους θέλουν ν' αποκτήσουν την ελευθερία τους, με το καθολικό περιεχόμενό της, η οργάνωση της αντίστασης, ενάντια στην υπάρχουσα καταπιεστική ολότητα, σε κάθε συνθήκη που στηρίζει τις δομές της κυριαρχίας, το σύγχρονο ευνουχισμό του ανθρώπου και της ζωής του, είναι αναγκαία.**

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ο πόλεμος στον Περσικό, ως πρόθεση επαναπροσδιορισμού της κυριαρχίας στη Μέση Ανατολή και παγκόσμια, ήταν η αφορμή για να θυμηθούν "ξαφνικά" τα καθοδηγούμενα και καθοδηγούντα Μέσα Μαζικής Εγκεφαλοδιαμόρφωσης το δράμα του Κουρδικού λαού και ιδιαίτερα την μόλις το 1988 επιχείρηση γενοκτονίας του με χημικά όπλα από το Ιράκ, με την συνδρομή και ανοχή τότε των υπέρμαχων... μέχρι μαζικής δολοφονίας σήμερα της "διεθνούς νομιμότητας". Κάποιοι άλλοι, σαφώς λιγότεροι, στο όνομα ενός παρωχημένου και ακατ-ανόητου πλέον αντιιμπεριαλισμού, εξακολουθούν να σιωπούν και να το αγνοούν.

Μια σαφή και ολοκληρωμένη βέβαια τοποθέτηση απέναντι στο έτσι κι αλλιώς επίκαιρο κουρδικό ζήτημα, οφείλει όμως να διερευνήσει, πέρα από την αναμφισβήτητη ευθύνη αυτών που δεκαετίες τώρα επιβουλεύονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τους Κούρδους, και τις ίδιες τις επιλογές των Κούρδων σε σχέση μ' αυτή την κατάσταση, για ν' αποστασιοποιηθεί στη συνέχεια και από τις εθνικο - κρατικές επιδιώξεις τους, όπως αυτές τα αντίστοιχα χρόνια εκφράζονται από τους κυρίαρχους πολιτικο - κομματικούς τους φορείς.

Αναγνωρίζοντας τις διαφορές μεταξύ του απόλυτα αντιδραστικού εθνικισμού στις μητροπόλεις και του εθνικισμού των λεγόμενων απελευθερωτικών κινημάτων ενάντια στην αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό, είναι καθαρό πως πέρα απ' αυτό, ότι η εμπειρία των επιτυχημένων απελευθερωτικών κινημάτων απέδειξε, ότι η εθνική ανεξαρτησία σε καμία περίπτωση δεν σήμαινε την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά αντίθετα νέες ελίτ κατακτούσαν την εξουσία και χρησιμοποιούσαν στη συνέχεια τα ίδια μέσα καταπολής και βίας για την διασφάλιση της επιβολής τους. Το πού κατέληξαν οι Βιέτ - Κόγκ, οι Κόκκινοι Χμερ, το M.P.L. Αγκόλας, το E.A.M. Αλγερίας, η Κούβα, η Αιθιοπία του Μεγκίστο είναι γνωστό...

Αν παρακολουθήσει κανείς αντίστοιχα την μέχρι τώρα πορεία του Κουρδικού Κινήματος αντίστασης, θα αντιληφτεί πολύ γρήγορα τις εντονότατες εσωτερικές του αντιθέσεις και θα διαπιστώσει την ήδη υφιστάμενη βίαιη και αιματηρή πολλές φορές διαμάχη για την πρωτοπορεία στο εσωτερικό του κινήματος, για την επιβολή της μίας ή της άλλης άποψης και στρατηγικής.

Πρόσφατα το περιοδικό "Αντί" - θέλοντας προφανώς για "εθνικούς λόγους" να υπερτονίσει την εσωτερική αστάθεια στην Τουρκία - προσπάθησε να παρουσιάσει το Κουρδικό Κίνημα ενιαίο και ενωμένο στον "κοινό" αγώνα. Η μεταπολεμικές τουλάχιστον εξελίξεις στην περιοχή, έρχονται όμως να μας πείσουν για άλλη μια φορά για το ακριβώς αντίθετο. Την ίδια στιγμή που η στρατιωτική δράση του Εργατικού Κόμματος των Κούρδων (PKK) εντείνεται στην νοτιοανατολική Τουρκία, Κούρδοι ηγέτες του Ιράκ μ' επικεφαλής τον Τζ. Ταλαμπανί και τους εκπροσώπους του Μπαρζανί έχουν μυστικές επαφές με τον Οζάλ, συζητούν με Γάλλους, Βρεταννούς κι άλλους αξιωματούχους και διακόπτουν τους δεσμούς τους με το PKK.

Τα γεγονότα αυτά, έρχονται να επαληθεύσουν απόλυτα τις εκτιμήσεις του κειμένου που δημοσιεύουμε παρακάτω από το αναρχικό περιοδικό "Schwarzer Faden", το οποίο - γραμμένο πριν από το τέλος του πολέμου - μέσα από μία εκτενή αναφορά στην ιστορία των Κούρδων και του Κουρδικού Κινήματος, προβλέπει τις σημερινές εξελίξεις, και ενισχύει εντέλει την πεποίθησή μας, ότι η επιζητούμενη ενότητα του κουρδικού λαού θα επέλθει μόνο μέσα από την απάρνηση των ιδεολογιών της κυριαρχίας και του κρατισμού.

Οι Κούρδοι στην Μέση Ανατολή και η αρχή του κουρδικού εθνικισμού

Οι Κούρδοι ζούνε σήμερα διαμελισμένοι σε τέσσερα κράτη, στη Συρία, το Ιράκ, το Ιράν και την Τουρκία. Επίσης ένας συνοριακός καταυλισμός βρίσκεται στις καυκασικές δημοκρατίες της Σοβ. Ενωσης. Ο αριθμός τους υπολογίζεται σε 20 εκατ., για τον οποίο βέβαια υπάρχουν πολύ διαφορετικά στοιχεία, ανάλογα με την θέση και τα ενδιαφέροντα αυτών που τα παρέχουν. Στην πλειοψηφία τους είναι Σουνίτες μουσουλμάνοι, υπάρχει όμως κύρια στην Τουρκία ένα μεγάλο τμήμα από Αλεβίτες, μιας αιρετικής σιΐτικής κατεύθυνσης στο Ισλάμ. Οι Γιεζιντίδες, μια θρησκευτική κοινότητα με σημείο αναφοράς από το παρελθόν τον Ζωροαστρισμό, πρέπει - ανάλογα με τις θέσεις - να ειδωθούν ως γιεζιντήδες Κούρδοι ή ως μειονότητα στο Κουρδιστάν. Παραδίπλα, στις κεντρικές κουρδικές επαρχίες στην Τουρκία, υπάρχουν χριστιανικές μειονότητες, οι Ασσύροι και οι Αραμαίοι.

Ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε ένα κουρδικό κράτος, παρ' ότι οι κουρδικές δυναστείες έπαιζαν κατά εποχές κάποιο ρόλο στην ισλαμική ιστορία και υπήρχαν Κούρδοι ηγεμόνες, ως υποτελείς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Από τον 16 αιώνα οι κουρδικές περιοχές ήταν χωρισμένες μεταξύ της οθωμανικής αυτοκρατορίας και της περσικής αυτοκρατορίας.

Με κλεμμένη την (σχετική) αυτονομία τους, οι Κούρδοι ηγεμόνες και ηγέτες φυλών, αντιστάθηκαν τον 19 αιώνα, ενάντια στις συγκεντρωτικές προσπάθειες στην οθωμανική αυτοκρατορία, δίχως παρ' όλα αυτά να μπορεί να μιλήσει κανείς για κουρδικά εθνικά κίνητρα. Η κουρδική κοινωνία αποτελούνταν από ένα μεγάλο αριθμό φυλών, στις οποίες οι ηγέτες τους (Aghas: αγάδες) και οι θρησκευτικές αυθεντιες (σειχηδες) ειχαν τον πρώτο λόγο και μεταξύ των οποίων υπήρχε μια διαρκής διαπάλη για εξουσία και επιρροή. Η απουσία συγκεντρωτικών εντάσεων στην κουρδική κοινωνία και η αναζήτηση υποστήριξης στα ισχυρά κράτη για την επίλυση εσωτερικών έριδων, χαρακτήριζαν την πολιτική μέσα στην κουρδική κοινωνία και έχουν, κάτω από την πίεση της γεωγραφικο-πολιτικής περικύκλωσης, ανάλογη παράλληλη πορεία και στο νέο κουρδικό εθνικό κίνημα. Οι κούρδοι είναι παραδοσιακοί εγκατεστημένοι γεωργοί και νομαδικοί ή ημινομαδικοί κτηνοτρόφοι. Εκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι έφτασαν στο δεύτερο μισό αυτού του αιώνα, με μετακινήσεις και βίαιες διώξεις και εξαιτίας της μηχανοποίησης της γεωργίας, στην επαρχία και τις μεγαλουπόλεις και προσέφυγαν προς την Δυτική Ευρώπη.

Κατά την κατάρρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας μετά τον Α Παγκόσμιο πόλεμο, ιδρύθηκαν βέβαια ορισμένα Κουρδικά εθνικιστικά περιοδικά και κάποιες ενώσεις Κούρδων που είχαν έρθει σε επαφή με δυτικές αντιλήψεις και οι οποίοι ανήκαν στην οθωμανική στρατιωτική και διοι-

συν. στη σελ. 12

συν. από σελ. 11

κητική κάστα, αλλά η πλειοψηφία των Κούρδων ήταν, όπως μπορεί κάποιος μάλλον να υποθέσει, περισσότερο υπέρ μιας εξέλιξης της οθωμανικής - ισλαμικής κυριαρχίας, παρά υπέρ ενός αλλοτριωμένου εθνικισμού. Με ισλαμικό περίβλημα και υποσχέσεις τουρκοκουρδικής ισότητας δικαιωμάτων, πέτυχαν οι Τούρκοι εθνικιστές υπό την ηγεσία του στρατηγού Μουσταφά Κεμάλ, τον μετέπειτα Ατατούρκ, να αποσπάσουν την Κουρδική συμμαχία στον απελευθερωτικό αγώνα για την από ξένες μεραρχίες κατηλλειμένη Ανατολία.

Μετά τη νίκη των Κεμαλιστών, η συνθήκη της Λωζάνης (1923) μεταξύ της Τουρκίας και των δυτικών δυνάμεων ήταν σαφώς πιο ευνοϊκή, απ' αυτήν που συμφωνήθηκε τρία χρόνια πριν στις Σέβρες, η οποία εκτός από ένα αρμενικό κράτος προέβλεπε και αυτόνομες κουρδικές περιοχές. Στην συνθήκη της Λωζάνης δεν γίνονταν πια καθόλου λόγος για τους Κούρδους.

Η οθωμανική επαρχία Μοσσούλη, η οποία συνιστά την μεγαλύτερη περιοχή εγκατεστημένων Κούρδων στο σημερινό Ιράκ, ήταν εξαιτίας του πετρελαϊκού πλούτου της σημείο τριβής μεταξύ της κεμαλικής Τουρκίας και της Μεγάλης Βρεταννίας, της εντολοδότου δύναμης του Ιράκ, η οποία μ' αυτό τον τρόπο κατάφερε να επικρατήσει. Κατά τον ορισμό των συριο-τουρκικών συνόρων έπεσαν στη Συρία, υπό την γαλλική τότε επικυριαρχία, τρεις κουρδικές περιοχές.

Η Κεμαλική Τουρκία

Αμέσως σχεδόν μετά την νίκη τους, άρχισαν οι κεμαλιστές να περικόπτουν τα δικαιώματα των Κούρδων. Το 1924 απαγορεύτηκε η διδασκαλία της κουρδικής γλώσσας και η ίδρυση ενώσεων *"οι οποίες υπονομεύουν την ενότητα του κουρδικού κράτους"*. Με τις μεταρρυθμίσεις του Ατατούρκ, νομιμοποιήθηκε ο χωρισμός της εκκλησίας και του κράτους, μεταρρυθμίστηκε η γραφή και το ντύσιμο και επιχειρήθηκε ένας δυτικά οριοθετημένος εκμοντερνισμός. Κούρδοι εθνικιστές συμμάχησαν με θρησκευτικούς ηγέτες και ξεσηκώθηκαν σε στάσεις, από τις οποίες μεγαλύτερη ήταν το 1925, η στάση του σείχη Σαίντ. Οι ξεσηκωμοί χαρακτηρίστηκαν ως αντιδραστικοί-ισλαμικοί και χτυπήθηκαν με κάθε κτηνωδία. Μέρος στα επονομαζόμενα δικαστήρια της ανεξαρτησίας καταδικάστηκαν εκατοντάδες με συνοπτικές διαδικασίες σε θάνατο, ενώ με την πρόσθεση ειδικών νόμων επανορίστηκε η υποχρεωτική μετεγκατάσταση εκατοντάδων χιλιάδων. Το 1936 ξεσηκώθηκαν οι Κούρδοι του Ντερσίμ, στο σημερινό Τουντσελί. Με το χτύπημα του ξεσηκωμού στο Ντερσίμ, διαλύθηκε και η στρατιωτική αντίσταση του κουρδικού κινήματος. Οι κουρδικές περιοχές παρέμειναν μέχρι το 1965 υπό ειδική νομοθεσία και ήταν απροσπέλαστες σε ξένους. Η κρατική πολιτική αφομοίωσης θεμελιώθηκε με "επιστημονικές" θεωρίες, ότι οι Κούρδοι κατάγονταν από τουρκικές φυλές και ότι η γλώσσα τους ήταν μια αποξενωμένη τουρκική διάλεκτος.

Η δημοκρατία του Μαχαμπάντ

Στο Ιράν λάμβαναν επίσης χώρα την δεκαετία του 20 εξεγέρσεις κατά της κεντρικής κυβέρνησης. Στις κουρδικές πόλεις δημιουργήθηκε το 1942 μία πολιτική ένωση (Komalah Jiyani Kurdistan: Η αναγέννηση του Κουρδιστάν) από την οποία προήλθε το Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν. Η ύπαρξη των συμμαχικών στρατιωτικών δυνάμεων στο Ιράν, στην περίπτωση του Κουρδιστάν και του ρωσικού στρατού στο Αζερμπαϊτζάν, αφαιρούσε αυτές τις περιοχές από τον έλεγχο της κεντρικής κυβέρνησης και έκανε δυνατή το 1946 την ίδρυση της Κουρδικής Δημοκρατίας του Μαχαμπάντ. Ο πρόεδρος της ήταν ο Κβαζί Μοχάμμεντ, ο ηγέτης του Δημοκρατικού Κόμματος και των θρησκευτικών δικαστών. Η Σοβ. Ενωση, η οποία συμφώνησε με την ιρανική κυβέρνηση ως προς τις απαιτήσεις της για πετρέλαιο στο Βόρειο Ιράν, παραιτήθηκε από τις προστατευόμενές της δημοκρατίες και απέσυρε τις στρατιωτικές της δυνάμεις από το Ιράν. Οι δυνάμεις του σάχη Ρεζά Παχλεβί ανακατέλαβαν το 1947 το Μαχαμπάντ και κρέμασαν τους ηγέτες της δημοκρατίας.

Οχι μόνο εξωτερικές αιτίες οδήγησαν στην αποτυχία αυτού του πρώτου κράτους στην Κουρδική ιστορία, αλλά και οι διαμάχες και αντιθέσεις μέσα στις ίδιες τις κουρδικές φυλές, ένα τμήμα των οποίων συμπαρατάχθηκε στην πλευρά της κεντρικής κυβέρνησης.

Το Κουρδικό Κίνημα στο Ιράκ

Και στο Ιράκ χτυπήθηκαν μέχρι τέλους με την υποστήριξη της βρεταννικής αεροπορίας στις αρχές της δεκαετίας του 20, κουρδικές εξεγέρσεις υπό την ηγεσία του σεΐχη Μαχμούντ, οι οποίες στόχευαν στην δημιουργία ενός Κουρδικού κράτους στην περιοχή της οθωμανικής επαρχίας Μοσσούλης. Ενώ μεμονωμένες φυλές εξεγείρονταν ξανά και ξανά εναντίον της κεντρικής κυβέρνησης, δημιουργήθηκαν στις πόλεις ομάδες κούρδων εθνικιστών και πυρήνες του ιρακινού κομμουνιστικού κόμματος. Οι συζητήσεις πάνω στις απόψεις του εν τω μεταξύ και στο Ιράκ ιδρυμένου Δημοκρατικού Κόμματος Κουρδιστάν, του λαού και του ΚΚ για το κουρδικό ζήτημα, έγιναν απτές από τους διανοούμενους και την νεολαία. Το 1956 μια συνεδρίαση του ΚΚ αποχαιρετούσε μια κατευθυντήρια απόφαση, η οποία αναγνώριζε *"τον κουρδικό λαό στο Ιράκ ως ένα αδιαχώριστο τμήμα του κουρδικού έθνους"*. Οι Κούρδοι του Μπαρζανί, οι οποίοι μετά το χτύπημα της εξέγερσής τους το 1945 αναγκάστηκαν να οπισθοχωρήσουν, δημιούργησαν την οπισθοφυλακή του στρατού της Κουρδικής Δημοκρατίας τού Μαχαμπάντ και μετά την διάλυση της Δημοκρατίας κινήθηκαν βαθύτερα προς την Σοβ. Ενωση.

Στις 14 Ιουλίου 1958 οι ελεύθεροι αξιωματικοί υπό του Αμπντούλ Κερίμ Κβασέμ έριξαν την ιρακινή μοναρχία και διακήρυξαν την δημοκρατία. Το ΚΚ έγινε η ισχυρότερη δύναμη στο Ιράκ και ακόμα και οι Κούρδοι εθνικιστές μπορούσαν να δουλεύουν νόμιμα και είχαν συρροή κόσμου. Ο πρόεδρος Κβασέμ, ο οποίος για την καταπολέμηση των ναζερο-αραβο-εθνικιστικών του αντιπάλων μέσα στους αξιωματικούς, είχε στηριχτεί στο ΚΚ και στους Κούρδους, προσπάθησε να αποδυναμώσει μετά το 1959 την θέση των Μπαρζανί, με το να υποστηρίζει παραδοσιακά εχθρικές προς τους Μπαρζανί φυλές. Καθώς και με την απαγόρευση του Κουρδικού Τύπου. Μετά από μιά σειρά εχθροπραξιών εξεράγη το 1961 ο πόλεμος μεταξύ των οπαδών του Μπαρζανί και του κυβερνητικού στρατού. Λίγο καιρό αργότερα προσχώρησε και το δημοκρατικό Κόμμα. Αυτό το κουρδικό κίνημα στο Ιράκ χαρακτηρίζεται από δύο βασικούς παράγοντες: τους διανοούμενους των πόλεων του Δημοκρατικού κόμματος και τους ηγέτες των φυλών, οι οποίοι συνιστούν την οπισθοφυλακή της στρατιωτικής πάλης. Μεταξύ των δύο αυτών παραγόντων υπάρχουν διαφορές απόψεων πάνω στο περιεχόμενο, όπως π.χ. εθνικές μεταρρυθμίσεις ή λαϊκά συμβούλια για την οργάνωση των χωριών, καθώς και ένας αγώνας εξουσίας για την πρωτοπορεία του κινήματος. Το 1964 επιτίθεται ο Μπαρζανί ενάντια στους ηγέτες του Δημοκρατικού Κόμματος, Ιμπραήμ Αχμάντ και Τζελάλ Ταλαμπανί, και τους εκκαθαρίζει από το πολιτικό γραφείο του κόμματος.

Τον Φεβρουάριο του 1963 το κόμμα Μπάαθ μαζί με τους αραβο-εθνικιστές αξιωματικούς και όχι δίχως τη βοήθεια δυτικών μυστικών υπηρεσιών (μία συνάντηση προετοιμασίας έλαβε μέρος στο Μόναχο) διεξήγαγε πραξικόπημα σε βάρος του Κβασέμ, ο οποίος κατά την διάρκεια της επίθεσης δολοφονήθηκε στο υπουργείο Αμυνας. Οι Μπααθικές κομματικές εθνοφυλακές προκαλούν στη Βαγδάτη το αιματοκύλισμα των κουμμουνιστών. Στις εργατικές συνοικίες της Βαγδάτης προσέκρουσαν σε οργισμένη αντίσταση. Κάτω από την κυριαρχία του κόμματος Μπάαθ αναπτύσσεται ο πόλεμος στο Κουρδιστάν. Από την Συρία, όπου επίσης με πραξικόπημα το κόμμα Μπάαθ βρίσκεται στην εξουσία, αποστέλλεται εκστρατευτικό σώμα, για να λυγίσει την αντίσταση στο Κουρδιστάν. Μετά από 9 μήνες το ζήτημα της κυριαρχίας, στο περιπλεκόμενο σε φραξιονιστικές διαμάχες κόμμα Μπάαθ, τελειώνει μ' ένα νέο πραξικόπημα. Νασσεριστές και συντηρητικοί - εθνικιστές αξιωματικοί αναλαμβάνουν την εξουσία. Τα αμέσως επόμενα χρόνια, ο πόλεμος στο Κουρδιστάν συνεχίζεται, διακοπτόμενος ενίστε από διαπραγματεύσεις.

Το 1968 το κόμμα Μπάαθ αναλαμβάνει εκ νέου, μ' ένα αναίμακτο πραξικόπημα, την εξουσία. Το "Κόμμα της Αραβικής Αναγέννησης" παλεύει με μία εθνικιστικο-εξουσιαστική ιδεολογία για την αραβική ενότητα και για έναν λαϊκό - γενικευμένο σοσιαλισμό, με σαφή οριοθέτηση από τους κομμουνιστές. Για την στερέωση της ασταθούς κυριαρχίας του το κόμμα Μπάαθ προσπαθεί να στρέψει τον ένα αντίπαλό του εναντίον του άλλου και έτσι εκ των πραγμάτων να τους ουδετεροποιήσει, ενώ την ίδια στιγμή προωθεί συστηματικά στο μηχανισμό του κράτους και της άμυνας στελέχη του Μπάαθ και μέλη της κομματικής μυστικής υπηρεσίας "Μηχανισμός της Λαχτάρας" (Jihaz al - Hanin), που προήλθε από την διαβόητη κομματική εθνοφυλακή. Για το κουρδικό ζήτημα, για τις μειονότητες στην "Αραβική Πατρίδα" οι οποίες μέχρι τώρα δεν λαμβάνονταν υπ' όψιν και έπρεπε ή να αφομοιωθούν ή να εκδιωχτούν, επιχειρεί το κόμμα μια ιστορική στροφή και αναγνωρίζει το 1970 στο σύμφωνο με την ηγεσία του κουρδικού κινήματος στις 11 Μάρτη, σημαντικές κουρδικές απαιτήσεις: αυτονομία για τις κουρδικές περιοχές, των οποίων η έκταση θα πρέπει να εξακριβωθεί με μία απογραφή, συμμετοχή των Κούρδων στην κεντρική κυβέρνηση, αμνηστία και δικαίωμα επιστροφής των προσφύγων και διωχθέντων στις περιοχές από τις οποίες κατάγονται.

Το κομμουνιστικό κόμμα διασπάστηκε στα μέσα της δεκαετίας του 60 σ' ένα ριζοσπαστικό τμήμα, το οποίο προπαγάνδιζε τον ένοπλο αγώνα κατά της διοίκησης και σε μιά περιορισμένη φιλοσοβιετική πτέρυγα. Ενώ οι Μπααθιστές έκαμψαν την αντίσταση των πρώτων με ένοπλη βία, στρατολόγησαν τους τελευταίους με την δημιουργία ενός "Εθνικού Μετώπου" όλων των προοδευτικών δυνάμεων - υπό την ηγεσία του κόμματος Μπάαθ. Μετά την συνυπογραφή του συμβολαίου φιλίας μεταξύ της ΕΣΣΔ και του Ιράκ, πείσθηκε και το ΚΚ το 1973 και εισχώρησε ως συμμαχικό κόμμα, στο σύμφωνα με το το ρεαλιστικό σοσιαλιστικό πρότυπο κατασκευασμένο "Πατριωτικό Προοδευτικό Μέτωπο". Το Δημοκρατικό Κόμμα δεν ήταν διατεθιμένο να εισχωρήσει στο Μέτωπο, αφού δεν είχε προχωρήσει σε καμία συμφωνία πάνω στο καταστατικό της Αυτονομίας για το Κουρδιστάν. Το κόμμα Μπάαθ δεν ήταν διατεθιμένο να συμπεριλάβει την πλούσια σε πετρέλαιο περιοχή του Κιρκούκ στην αυτόνομη επαρχία και να δώσει έτσι θέση στους Κούρδους στο πραγματικό όργανο εξουσίας, το Επαναστατικό Διοικητικό Συμ-

βούλιο. Παρά τις διαπραγματεύσεις το κουρδικά χωριά δέχτηκαν επιθέσεις και οι Κούρδοι εκδιώχτηκαν από τις αμφισβητούμενες επαρχίες, όπως το Κιρκούκ. Μ' ένα τελεσίγραφο το κόμμα Μπάαθ κάλεσε το κουρδικό κίνημα να αποδεχτεί τον μονόπλευρο από την κυβέρνηση εξαγγελμένο νόμο, για μία αυτόνομη Περιφέρεια Κουρδιστάν. Το Δημοκρατικό Κόμμα και οι αντάρτες του εξάσκησαν πραγματικά τον έλεγχο στις κουρδικές περιοχές. Ομως η έριδα είχε πάρει ήδη διεθνή διάσταση. Η Σοβ. Ενωση ήταν συνδεδεμένη μ' ένα συμβόλαιο φιλίας με το Ιράκ και ήδη από την δεκαετία του 60 είχε παραιτηθεί από την έμπρακτη αλληλεγγύη με το Κουρδικό κίνημα. Οι ΗΠΑ μετρούσαν κιόλας τους Μπααθιστές στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και κατέβαλλαν προσπάθειες να αποσταθεροποιήσουν την δήθεν σοσιαλιστική διοίκηση στη χώρα του πετρελαίου. Διαμέσου του αμερικάνικου προμαχώνα στη Μέση Ανατολή, του Ιράν, το οποίο εδώ και καιρό στήριζε το κουρδικό κίνημα στο Ιράκ, υποστήριζαν τις "εθνικές ομάδες", όπως χαρακτηρίζονταν οι Κούρδοι στα σχετικά αμερικανικά έγγραφα. Αυτές οι αξιοθρήνητες συμμαχίες οδήγησαν σε φιάσκο. Μετά το ξέσπασμα του σφοδρότερου μέχρι τώρα πολέμου στο Κουρδιστάν το Μάρτιο του 1974 - ο ιρανικός στρατός διέθετε νέα σοβιετικά όπλα -, κατέληξαν ο Σάχης και ο Σαντάμ Χουσσείν, τότε ακόμα ιρακινός αντιπρόεδρος, τον Μάρτιο του 1976 στην συνδιάσκεψη του ΟΠΕΚ σ' ένα σύμφωνο, με το οποίο το Ιράκ αποδέχονταν όλες τις ιρανικές απαιτήσεις σε ότι αφορά στην εξάπλωση των συνόρων στο Schatt al-Arab και το Ιράν γι' αυτό σταμάτησε την υποστήριξή του προς τους Κούρδους. Το Κουρδικό κίνημα διαλύθηκε μέσα σε λίγες ώρες, δεκάδες χιλιάδες Κούρδοι δραπέτευσαν στο Ιράν. Το κόμμα Μπάαθ μπορούσε λοιπόν να προχωρήσει χωρίς προβλήματα στην υλοποίηση των δικών του παραστάσεων για την κουρδική αυτονομία: εκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι μεταφέρθηκαν από τις συνοριακές περιοχές στην "Αυτόνομη Περιφέρεια", στον ιρακινό νότο. Στις κουρδικές περιοχές εγκαταστάθηκαν σύμφωνα με το σχέδιο Αραβες. Μέσα στο κλίμα της αφομοίωσης και της ισχυροποιημένης καταστολής αποτελείωσε και το ενοχλητικό πλέον κομμουνιστικό κόμμα, το οποίο προσχώρησε στις νεοϊδρυθέντες ομάδες της αντίστασης στο Κουρδιστάν.

Αυτές οι νέες ομάδες της αντίστασης δημιουργήθηκαν με συνειδητή αποστασιοποίηση και σκληρή κριτική στην Συμμαχία των Μπαρζανί με τις ΗΠΑ. Η προσπάθεια όμως να αναπτυχθεί μιά άλλη πρακτική απέτυχε παρ' όλα αυτά: τα νέα κόμματα συναντήθηκαν σύντομα πάλι στα ίχνη της παλιάς αντιπαράθεσης μεταξύ των πόλων του κουρδικού κινήματος για την πρωτοπορεία και στις παλιές φόρμες του πολιτικού και στρατιωτικού αγώνα.

Η ιρανική επανάσταση

Οι ιρανοί Κούρδοι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και τους αγώνες της ιρανικής επανάστασης. Με την πτώση του Σάχη δημιουργήθηκε η ελπίδα, ότι έφτασε πλέον η άνοιξη της ελευθερίας: για τον ξεριζωμένο και μετεγκατεστημένο στις πόλεις λαϊκό πληθυσμό, για τους εργάτες της βιομηχανίας συναρμολόγησης και των διϋλιστηρίων πετρελαίου όσο και για πολλούς λαούς του Ιράν. Το 1979 οι λαϊκές - φενταγίν οργάνωσαν σαν το πρώτο και μοναδικό "Συνέδριο των λαών του Ιράν", στο οποίο συμμετείχαν εκπρόσωποι των Αζερμπαϊτσάν, των Κούρδων, των Αράβων του Κχουζιστάν και των Μπελούτσων και απαίτησαν την διαφύλαξη των δικαιωμάτων τους μέσα σ' ένα ομοσπονδιακό και δημοκρατικό Ιράν. Ομως αυτές οι ελπίδες δεν πραγματοποιήθηκαν. Μετά την επανάσταση ξεκίνησε μία άγρια διαπάλη για την εξουσία, κατά την οποία ο σιίτικος κλήρος κατάφερε να επιβληθεί μέσα από μιά διάσπαση και αφομοίωση της αντιπολίτευσης από την μία πλευρά και την βάρβαρη καταπολέμησή της από την άλλη πλευρά.

Στο Κουρδιστάν, το Δημοκρατικό Κόμμα Κουρδιστάν / Ιράν (DPK/I), ανακηρύχτηκε νόμιμο και κινητοποιήθηκε για την προγραμματική του απαίτηση για Αυτονομία του Κουρδιστάν - Δημοκρατία για το Ιράκ. Η μαρξιστική - λενινιστική οργάνωση των εργαζομένων του Κουρδιστάν (Komalah: Καμαλά) θέτει ριζοσπαστικότερες κοινωνικές απαιτήσεις από το Δημοκρατικό Κόμμα, οργανώνει καταλήψεις γης και προσπαθεί να οργανώσει το προλεταριάτο στις πόλεις. Τα αιτήματα τα οποία παρουσιάστηκαν από μια Κουρδική αποστολή στον Χομεϊνί, στο Γκομ, για την Αυτονομία, δεν βρίσκουν ανταπόκριση στον σιϊτικό κλήρο, ο οποίος, με το επιχείρημα της ισότητας όλων των μουσουλμάνων, αντιτίθονταν στα ειδικά δικαιώματα για συγκεκριμένες ομάδες. Τον Αύγουστο του 1979 ακολουθεί η πρώτη επίθεση εναντίον των κουρδικών περιοχών, που κατά το μεγαλύτερο μέρος τους ελέγχονταν από κουρδικές οργανώσεις ανταρτών. Μετά από ένα διαπραγματευτικό επεισόδιο σε μία δύσκολη κατάσταση για την διοίκηση, ακολουθούν παραπέρα επιθέσεις και ισχυροί βομβαρδισμοί. Η αποδυνάμωση και διάσπαση της αντιπολίτευσης κατά της χομεϊνικής διοίκησης και οι εντεινόμενες αντιθέσεις μεταξύ των δύο κουρδικών οργανώσεων στο Ιράν καθώς και ο πόλεμος στον Κόλπο, διευκολύνουν τον ιρανικό στρατό και τους φύλακες της Επανάστασης (Pasdaran), να εκδιώξουν το κουρδικό κίνημα αντίστασης στις απομακρυσμένες γωνίες των βουνών στα ιρανο-ιρακινά σύνορα.

Η ιρανική επανάσταση έφερε άνω-κάτω τον συσχετισμό δυνάμεων στην περιφέρεια. Οι ΗΠΑ είχαν χάσει τον τοποτηρητή τους στον Κόλπο και φοβήθηκαν όσο και οι συντηρητικές μοναρχίες του Κόλπου, την εξαγωγή ισλαμικής επανάστασης. Η Τουρκία αναβαθμίστηκε από την πτώση του Σάχη και κέρδισε σε σημασία για το δυτικό πόκερ στην κρίση της Μέσης Ανατολής. Στο Ιράκ μετά από μία αιματηρή εκκαθάριση ο Σαντάμ Χουσσείν κατέλαβε την απόλυτη εξουσία στις γραμμές του κράτους και της κομματικής ηγεσίας. Η διοίκησή του, η οποία από την φύση της αντιπαρατίθονταν σε μία σιίτικη αντιπολίτευση, έβλεπε έναν κίνδυνο στην ισλαμική επανάσταση, αλλά προπάντων μια ευκαιρία, δίπλα σ' ένα αποδυναμωμένο από τις επαναστατικές ταραχές και την διεθνή απομόνωση Ιράν, να αναρριχηθεί σε περιφερειακή δύναμη του Κόλπου. Από τον σχεδιασμένο πολεμο-καταιγίδα προήλθε μία οχτάχρονη μαζική δολοφονία, στην οποία ανατολή και δύση κέρδιζαν από το εμπόριο όπλων.

Τα κουρδικά κόμματα στις δύο χώρες εκμεταλλεύτηκαν την αδυναμία των κεντρικών τους κυβερνήσεων, περιπλέχτηκαν όμως σε αιματηρές αντιπαραθέσεις εξαιτίας συμμαχιών ή αντιθέσεων με την εκάστοτε αντίπαλη εξουσία. Ηδη πριν ξεκινήσει ο πόλεμος στον Κόλπο, είχαμε αιματηρές αντιπαραθέσεις μεταξύ των ανταρτών της Πατριωτικής Ενωσης Κουρδιστάν (PUK), μιά συμμαχία διαφορετικών δυνάμεων γύρω από τον παλιό αντίπαλο του Μπαρζανί, Τζελάλ Ταλαμπανί και των αγωνιστών του Δημοκρατικού Κόμματος των γιών του Μπαρζανί Ιντρις και Μασούντ, όταν οι αντάρτες του PUK προσπάθησαν να οικοδομήσουν ένα νέο αντάρτικο στις παραδοσιακές περιοχές της επιρροής των Μπαρζανί. Ενώ οι γιοί του Μπαρζανί συνεργάζονταν με την νέα ιρανική διοίκηση, η PUK υποστήριζε τις ιρανικές κουρδικές οργανώσεις στην πάλη κατά της συγκεκριμένης διοίκησης. Οι αντάρτες του Μπαρζανί πάλευαν από την πλευρά των ιρανών Pasdaran ενάντια στους ιρανούς Κούρδους και η PUK σώθηκε από έναν απειλούμενο τριμέτωπο πόλεμο, εναντίον του Ιράν, των Μπαρζανί και των συμμάχων τους και την ιρακινή κεντρική κυβέρνηση, αποδεχόμενη το σύμφωνο του διαβόλου και διαπραγματευόμενη με τον Σαντάμ Χουσσείν. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή οι αντάρτες της PUK προκάλεσαν ένα λουτρό αίματος στους ιρακινούς κομμουνιστές, που ήταν συνδεδεμένοι με τους Μπαρζανί. Μετά την αποτυχία αυτών των διαπραγματεύσεων με τον Σαντάμ Χουσσείν, ενώθηκαν όλες οι κουρδικές αντιπολιτευτικές οργανώσεις και προχώρησαν σε συμφωνία με το Ιράν, με στόχο την πτώση της ιρακινής διοίκησης.

Στο Ιράκ εντάθηκε ο πόλεμος της εξουσίας εναντίον του κουρδικού πληθυσμού. Από το 1987 βομβαρδίζονταν τα κουρδικά χωριά με χημικά όπλα, παρασκευασμένα σε δυτικογερμανικές εγκαταστάσεις. Την άνοιξη του 1988 ιρακινά αεροπλάνα βομβάρδισαν με χημικά τις κοιλάδες ανατολικά της θάλασσας Ντοκάν και της πόλης Χαλάμπτσα, το καλοκαίρι χτυπήθηκαν η περιοχή Γκερμισάν και η επαρχία Καραντάχ. Μετά την κατάπαυση του πυρός στον ιρανικο-ιρακινό πόλεμο τον Αύγουστο του 1988, ιρακινές μεραρχίες επιτέθηκαν στις τελευταίες ελεγχόμενες από τους Κούρδους περιοχές στην περιοχή Μπαχτινάν, στα σύνορα με την Τουρκία. Πάνω από εκατό χιλιάδες άνθρωποι κατάφεραν να σωθούν από τις επιθέσεις καταφεύγοντας στα γειτονικά κράτη της Τουρκίας και του Ιράν, 20.000 έπεσαν θύματα των χημικών όπλων. Με τις χημικές επιθέσεις η ιρακινή διοίκηση εκτέλεσε τα σχέδια της για την τελειωτική καταστροφή και την αραβοποίηση του Κουρδιστάν: εκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι εκδιώχτηκαν στο όνομα της προόδου από μία χαρακτηρισμένη ως θανατηφόρα ζώνη πλάτους 30 χιλιομέτρων κατά μήκος των συνόρων με την Τουρκία και το Ιράν και μεταφέρθηκαν σε μεγάλους καταυλισμούς στα επονομαζόμενα στρατιωτικά πεδία, στην "Αυτόνομη Επαρχία Κουρδιστάν". Χιλιάδες χωριά, ακόμη και πόλεις καταστράφηκαν, χωράφια, δάση και φυτείες κάηκαν και πηγάδια κλείστηκαν ή δηλητηριάστηκαν, για να καταστήσουν μια επιστροφή στα χωριά αδύνατη.

Ενα νέο κουρδικό κίνημα στην Τουρκία

Στις 12 Σεπτεμβρίου 1980 για τρίτη φορά στην ιστορία της τουρκικής δημοκρατίας, οι αξιωματικοί κατέλαβαν με πραξικόπημα την εξουσία. Ενας σημαντικός λόγος για την επίθεση του στρατού ήταν, όπως γράφει στις αναμνήσεις του που εκδόθηκαν πρόσφατα, ο τότε αρχηγός της Χούντας και μετέπειτα πρόεδρος του κράτους Κενάν Εβρέν, ο "κουρδικός σεπαρατισμός".

Μετά την πρώτη επίθεση του στρατού το 1960, η Τουρκία απέκτησε ένα φιλελεύθερο σύνταγμα το οποίο επέτρεπε την αυτονομία του πανεπιστημίου και σε πολλές κοινωνικές ομάδες το δικαίωμα για οργάνωση. Με τις βαθειές πολιτικές αλλαγές προήλθε μια έντονη πολιτικοποίηση. Αριστερά κόμματα νομιμοποιούνταν, η "Αριστερή Νεολαία" - Dev Genc - έγινε το πρόπλασμα της ριζοσπαστικής νέας αριστεράς. Και στις κουρδικές επαρχίες εντείνονταν οι δραστηριότητες. Το 1969 πραγματοποίηθηκαν σε πολλές κουρδικές πόλεις διαδηλώσεις για δίκαιη κατανομή της γης, στις οποίες συμμετείχαν δεκάδες χιλιάδες αγρότες. Οι επαναστατικοί πολιτιστικοί σύλλογοι της ανατολής επανήλθαν στη ζωή. Πολλοί Κούρδοι νεολαίοι οργανώθηκαν στις νέες αριστερές ομαδοποιήσεις. Με την επίθεση του στρατού στις 12 Μαρτίου 1971 εκατοντάδες αριστεροί και κούρδοι εθνικιστές φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν, τρία μέλη μιας αριστερής οργάνωσης ανταρτών δολοφονήθηκαν. Στις "δίκες της ανατολής" (των Κούρδων) οι κατηγορούμενοι υπεράσπιζαν επιθετικά την ύπαρξη του κουρδικού λαού, της γλώσσας του και της κουλτούρας του.

Μετά την επιστροφή της δημοκρατίας πολλοί αγωνιστές της Dev Genc και άλλων αριστερών οργανώσεων βγήκαν από τη φυλακή. Η κοινωνικοοικονομική ανάπτυξη της Τουρκίας, ο καταστρεπτικός πληθωρισμός εξαιτίας της ανόδου των τιμών του πετρελαίου και η διαφθορά του πολιτικού συστήματος οξύνανε τις κοινωνικές και οικονομικές αντιθέσεις. Το εργατικό κίνημα αναπτύχθηκε αλματωδώς, από τους κύκλους των μαθητών και των φοιτητών αναπτύχθηκε αντίσταση ενάντια στην τρομοκρατία των φασιστικών Γκρίζων Λύκων, οι οποίοι με την παντουρκιστική - ρατσιστική και κατά ένα μέρος χρωματισμένη θρησκευτικά αντικομμουνιστική προπαγάνδα κατάφεραν να συσπειρώσουν γύρω τους οπαδούς. Το "Γραφείο για την ειδική διεξαγωγή του πολέμου" του τουρκικού γενικού επιτελείου, η τουρκική εκδοχή του Γκλάντιο (Gladio), έπαιξε έναν καθοριστικό ρόλο

συν. στη σελ. 14

συν. από σελ. 13

για την επιβολή των κατασταλτικών οργάνων μαζί με τους φασίστες και το σχεδιασμό απόπειρων κατά προοδευτικών προσωπικοτήτων. Σε θρησκευτικά και εθνικά ανάμικτες περιοχές αιματοκυλίστηκαν Αλεβίτες, συνήθως Κούρδοι, από μεταφερόμενες σουνιτο-τουρκικές μάζες, οι οποίες κινητοποιήθηκαν εναντίον των "άθεων κομμουνιστών". Η ριζοσπαστική αριστερά πάλευε εναντίον της φασιστικής τρομοκρατίας, περιπλέχτηκε όμως ταυτόχρονα σε σκληρές εσωτερικές αντιπαραθέσεις και το κουρδικό κίνημα αναπτύχθηκε αλματωδώς. Από περιοδικά όπως Rizgari (Απελευθέρωση) και Özgürlük Yol (Δρόμος για την ελευθερία) προήλθαν νέες οργανώσεις, οι οποίες λιγότερο στο κουρδικό κίνημα στο Ιράκ απ' ότι στον διάλογο της αριστεράς στην Τουρκία επεξεργάστηκαν νέες θεωρίες και ανέπτυξαν απελευθερωτικά σχέδια. Η οργάνωση με το σκληρότερο πρόγραμμα ήταν το Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν (PKK), το οποίο προπαγάνδιζε τον ένοπλο αγώνα για την απελευθέρωση ολόκληρου του Κουρδιστάν και την αντιπαράθεση με τις συνεργαζόμενες με τον εχθρό κουρδικές ομάδες. Προήλθε από έναν κύκλο Κούρδων και Τούρκων φοιτητών στην Αγκυρα, οι οποίοι ανέπτυξαν μια σύνθεση των συζητημένων σχεδίων της τουρκικής αριστεράς για τον ένοπλο αγώνα και ενός ριζοσπαστικού εθνικισμού σε μαρξιστική - λενινιστική βάση. Βρήκε ανταπόκριση από εργάτες γης και περιθωριοποιημένες τάξεις και κατέληξε σε αιματηρές αντιπαραθέσεις με άλλες κουρδικές ομαδοποιήσεις. Οι πολλές ομάδες της τουρκικής αριστεράς είχαν διαφορετικές παραστάσεις για την λύση του κουρδικού ζητήματος. Πέρα για πέρα κάτω από την επιρροή της κεμαλικής ιδεολογίας, η οποία αρνείται απλουστευτικά την ύπαρξη Κούρδων, τα τουρκικά ΚΚ αλλά και ομάδες της νέας αριστεράς υποστήριζαν, ότι το κουρδικό ζήτημα θα λυθεί με την σοσιαλιστική επανάσταση. Αλλες οργανώσεις όπως η Kurtulus (Απελευθέρωση) υποστήριζαν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του κουρδικού λαού και το δικαίωμα του στην οργάνωση. Παρ' όλα αυτά για πολλούς Κούρδους στις γραμμές των οργανώσεων της τουρκικής αριστεράς, το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης ήταν πρωτεύον σε σχέση με μιά "εθνική επανάσταση".

Μετά την επιβολή του στρατιωτικού νόμου στο Κουρδιστάν και το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1980, η καταστολή παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις. Μια ολόκληρη γενιά περνάει μέσα από τις φυλακές και τις αίθουσες βασανιστηρίων. Χωριά δέχονται επιθέσεις από τον στρατό, χιλιάδες νεολαίοι φυλακίζονται και βασανίζονται, επιβάλλεται άγρια λογοκρισία με την κατηγορία του σεπαρατισμού. Με τον αγώνα τους ενάντια στην τρομοκρατία στην στρατιωτική φυλακή του Ντιγιάρμπερίκ μέχρι τις αυτοπυρπολήσεις και με την υπεράσπισή τους μπροστά στο στρατιωτικό δικαστήριο, οι κρατούμενοι του PKK θεμελίωσαν μια επαναστατική παράδοση, η οποία παίζει έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην αποδοχή του PKK. Η ηγεσία του PKK διέφυγε ήδη από το 1979 στο εξωτερικό και ξεκίνησε με τις προετοιμασίες για την ανάληψη του ένοπλου αγώνα. Το 1984 οι αντάρτες του PKK διεξήγαγαν την πρώτη τους στρατιωτική ενέργεια κατά τουρκικών στρατιωτικών θέσεων. Από τις διαρκείς επιθέσεις "hit and run", εξελίχτηκε η αντίθεση σε μιά μεγάλη στρατιωτική αντιπαράθεση. Η δύναμη του τουρκικού στρατού αναδιοργανώθηκε δραστικά στο Κουρδιστάν. Οι κουρδικές επαρχίες προσαρτήθηκαν κάτω από ένα ειδικό κυβερνητικό συμβούλιο υπό ένα ιδιαίτερο νομικό καθεστώς.

Μόλις μετά το πρώτο μισό της δεκαετίας, δημιουργήθηκε στην Τουρκία με δειλά βήματα ένας κριτικός τύπος, ο οποίος ολοένα περισσότερο ασχολούνταν με το ζήτημα ταμπού του Κουρδιστάν. Παρά την σταθερή τιμωρία εκδοτών και δημοσιογράφων, δημοσιεύονταν σε αριστερά περιοδικά ειδήσεις για καταπάτηση ανθρώπινων δικαιωμάτων από το στρατό, για σχέδια μετεγκατάστασης (των Κούρδων) της τουρκικής κυβέρνησης. Η λέξη Κούρδος, πρώην ταμπού, πήρε θέση στις στήλες γνωστών τουρκικών εφημερίδων. Δίπλα στις επιτυχίες του αντάρτικου, οι ερχόμενοι πρόσφυγες τον Αύγουστο του 1988 στην Τουρκία, έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο για την αναπτέρωση της κουρδικής αυτοπεποίθησης στην Τουρκία. Για τους Κούρδους αντάρτες που πέσαν στον αγώνα διοργανώθηκαν δημόσιες κηδείες, οι οποίες εκτράπηκαν σε διαδηλώσεις συμπάθειας.

Την άνοιξη του 1990 ξέσπασε στις κουρδικές πόλεις στην Τουρκία, λαϊκός ξεσηκωμός. Από την πόλη Νουσεχμπίν, όπου κατά την διάρκεια μιας κηδείας ενός αντάρτη έπεσε πυροβολισμός και μετά απ' αυτό ξεσηκώθηκε όλη η πόλη, άναψε η σπίθα της εξέγερσης και σε άλλες πόλεις. Οι έμποροι κράτησαν κλειστά τα ρολά των μαγαζιών τους, μαθητές απείχαν και μαζικές διαδηλώσεις έλαβαν μέρος. Ο πληθυσμός των δομικά αδύναμων κουρδικών πόλεων είχε αυξηθεί κατά το διπλάσιο τα τελευταία χρόνια, από τις διώξεις και την φυγή των Κούρδων από τις πολεμικές περιοχές. Η ανεργία κατά 50% και η αθλιότητα ενίσχυσαν στην σκλήρυνση της κατάστασης. Η τουρκική κυβέρνηση αντέδρασε με μιά ισχυροποίηση του ειδικού καθεστώτος, νέες υπερεξουσίες για το ειδικό κυβερνητικό συμβούλιο και ένα "διάταγμα εξορίας και λογοκρισίας" το οποίο υποτάσσει την δημοσίευση άρθρων για την κατάσταση στο Κουρδιστάν στον έλεγχο της ειδικής κυβέρνησης. Πολλές εφημερίδες, μεταξύ των οποίων η 2000'e dogru (Προς το 2000), το σημαντικότερο αριστερό περιοδικό στην Τουρκία, απαγορεύτηκαν με την επίκληση αυτού του διατάγματος. Οι διαδηλώσεις, οι απεργίες των καταστημάτων και τα μποϊκοτάζ συνεχίστηκαν σε σχέση μ' αυτό σε περιορισμένη εμβέλεια.

Η κρίση στο Κουβέϊτ

Με την αρχή της κρίσης στον Κόλπο, η κατάσταση στο Κουρδιστάν εντάθηκε. Στην Τουρκία ο πόλεμος είχε ήδη αρχίσει. Με συνείδηση της μεγάλης της σημασίας ως στρατιωτικής γέφυρας της δύσης, η Τουρκία περιόρισε τα ανθρώπινα δικαιώματα στις Κουρδικές επαρχίες. 40.000 πρόσθετοι στρατιώτες μετατέθηκαν στις συνοριακές περιοχές του Ιράκ. Ταυτόχρονα κατά μήκος των επαρχιών, ξεκίνησε ένα άγνωστο μέχρι τώρα κύμα καταστροφών χωριών και καταναγκαστικών μετεγκαταστάσεων. Οπως δύο χρόνια πριν στο Ιράκ, κάηκαν χωράφια και φυτείες, σκοτώθηκαν ζώα, σοδειές καταστάφηκαν για να υπεξαιρεθεί κάθε δυνατότητα επιβίωσης. Στους κατοίκους των χωριών, οι οποίοι αρνούνται να φέρουν όπλα για το κράτος, εξασκείται φοβερή τρομοκρατία. Εν τω μεταξύ, πάνω από 10.000 εκδιωγμένοι χωρικοί ζούνε σε νομαδικές σκηνές κατά μήκος των κεντρικών οδών στην συνοριακή περιφέρεια. Ο τουρκικός σύλλογος των ανθρώπινων δικαιωμάτων δημοσίευσε πολυάριθμες καταγγελίες στις οποίες αναφέρονται έντονες παραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων σε βάρος των κατοίκων της περιφέρειας καθώς και ο φόβος, ότι οι Τούρκοι στρατιωτικοί προετοιμάζουν μια καταστροφική εκστρατεία εναντίον αυτών των κουρδικών περιφερειών, κατά την οποία θα χρησιμοποιηθούν όπως στο Ιράκ χημικά όπλα.

Στην περίπτωση του πολέμου οι Κούρδοι της Τουρκίας και του Ιράκ είναι τα πρώτα θύματα. Η ιρακινή εξουσία ξεκίνησε ήδη την καταναγκαστική στράτευση Κούρδων από τα προσφυγικά στρατόπεδα στο στρατό εισβολής. Τα συμμαχικά στο κουρδικό μέτωπο κόμματα στο Ιράκ σταμάτησαν από την αρχή της κρίσης στο Κουβέϊτ τις στρατιωτικές ενέργειες κατά του Ιράκ και τις περιόρισαν στο διπλωματικό επίπεδο. Το PKK ως η ισχυρότερη δύναμη στο Κουρδιστάν - Τουρκία κατήγγειλε την εισβολή στο Κουβέϊτ και καλεί όπως πολλές άλλες οργανώσεις σ' ένα αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην είσοδο της Τουρκίας στον πόλεμο. Ηδη τώρα η έριδα έχει αλλάξει το συσχετισμό δυνάμεων. Το πλησίασμα Ιράν - Ιράκ μπορεί να έχει συνέπεια κοινές ενέργειες κατά του κουρδικού κινήματος στις δύο χώρες. Η Τουρκία έχει αναιρέσει την "ιστορική" της απαίτηση για την περιοχή της Μοσσούλης και του Κιρκούκ και απαιτεί να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το μέλλον του μεταπολεμικού Ιράκ.

Το κουρδικό κίνημα ξεπέρασε βέβαια αρκετά τις αντιθέσεις στα τμήματα του Κουρδιστάν, οι οποίες στις προηγούμενες έριδες είχαν αξιολύπητες συνέπειες, παρ' όλα αυτά διαφαίνεται μέσα από τις διαφορετικές εκτιμήσεις και στρατηγικές στην παρούσα κρίση του Κόλπου, μια νέα πιθανότητα αντιμαχιών μεταξύ του παραδοσιακού ιρακινού - κουρδικού κινήματος και του PKK.

Βιβλιογραφία:

Hanna Batatu, The Old Social Classes and the Revolutionary Movements of Iraq, Princeton 1978.

Martin von Bruinessen, Agha Sheikh und Staat, Berlin 1989

Gerard Chaliand (Hg.) Kurdistan und die Kurden, Göttingen 1984.

Ferhad Ibrahim, Die Kurdische National bewegung im Irak, Berlin 1983.

συν. από σελ. 6

μακάρι να τον κρατήσουν για πάντα και να ξαναπαρουσιαστούν ξανά στο προσκήνιο με πιο δυναμικές κινητοποιήσεις και πιο επαναστατικές προτάσεις.

Συνοπτικά, αρχικά είχαμε ένα μαθητικό κίνημα να στρέφεται ενάντια στις προκλήσεις του κράτους, το οποίο όμως, λόγω της έλλειψης επαναστατικής συνείδησης, έγινε ευάλλωτο και κατέληξε σε ένα ανήμπορο και παθητικό σχήμα όμοιο μ' αυτό που είχε σχηματίσει η εξουσία στο μυαλό της.

Γι' άλλη μια φορά γίνεται φανερό πως ηττημένοι ήταν οι ίδιοι οι μαθητές καθώς ενσωματώθηκαν στο πρότυπο που άλλοι καθόρισαν γι' αυτούς και καθυποτάχθηκαν, προβάλλοντας ελάχιστη αντίσταση (σε σχέση με τις δυνατότητές τους) στον κρατικό αυταρχισμό.

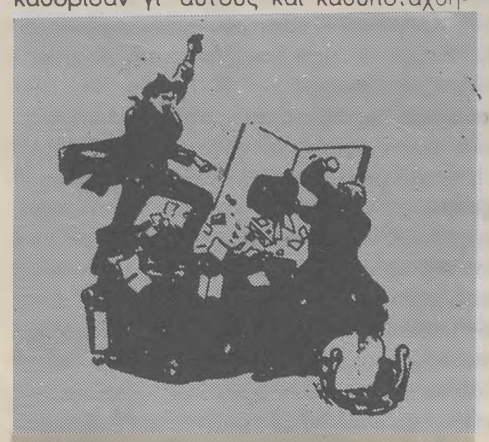

Γι' αυτό θα πρέπει να παραμερίσουμε τις ρομαντικές αναμνήσεις από τις όμορφες μέρες των καταλήψεων και ν' αναλογιστούμε τη θέση μας.

Τα μέτρα μπορεί να αποσύρθηκαν αλλά θα ξαναεμφανιστούν πιο ύπουλα και πιο έμμεσα, οι επιτήδειοι κρατιστές, ξέρουν καλά τη δουλειά τους.

Επειδή λοιπόν για πολλοστή φορά είδαμε την καταστολή του κρατικού μηχανισμού και τις μεθόδους τρομοκράτισης να μπαίνουν σ' εφαρμογή, επειδή δεν αρκούμαστε σε αποσύρσεις αλλά ελπίζουμε και αγωνιζόμαστε για την ολοκληρωτική νίκη, επειδή το σχολείο όπως και κάθε άλλος κοινωνικός θεσμός θ' αλλάξει μόνο αν θ' αλλάξει ολόκληρη η κοινωνία.

Γι' αυτό είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε και να κλιμακώσουμε την αντίστασή μας ενάντια στο κράτος αρνούμενοι κάθετα τους διαλόγους, με οποιονδήποτε αντιπροσωπεύει, υπερασπίζει τα έργα του κράτους και αντιτάσσουμε στις βρώμικες μεθοδεύσεις και σκευωρίες τους, το όνειρο μας για τη βίαιη ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος, το όνειρό μας για ζωή και έρωτα σε μια άλλη κοινωνία φτιαγμένη από μας τους ίδιους για μας τους ίδιους.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
και εφημερίδα «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ»
Σπάρτης 41 Θεσ/νικη και
Τ.Θ. 11251,54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Επιστροφή στην Ιστορία

Η έξοδος της Αλβανίας από την παρατεταμένη απομόνωση της και οι προσπάθειες που καταβάλει για την επανένταξη της στη Διεθνή κοινότητα επαναφέρουν στο προσκήνιο μια χώρα ξεχασμένη, μέχρι πριν από μερικούς μήνες, από τους περισσότερους.

Η Αλβανία εμφανίζεται σαν ανεξάρτητη δύναμη στη Βαλκανική χερσόνησο μόλις το 1912, οπότε και αποσπάται από την Οθωμανική αυτοκρατορία. Ενα χρόνο αργότερα αναγνωρίζεται από τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής σαν αυτόνομο κράτος, με τη Συμφωνία του Λονδίνου. Η δημιουργία του καινούργιου κράτους παρουσιάζει εξαρχής έντονα προβλήματα.

Απ' την μιά στο έδαφος του βρέθηκαν να συνυπάρχουν φυλές με πολύ χαλαρή σύνδεση και πολλές φορές αλληλοσυγκρουόμενες μεταξύ τους. Οι Λιάπηδες, οι Τοσκηδες στο Νότο και οι Γκέγκηδες στο Βορρά, καθεμιά με τη δική της διάλεκτο, της δικές της συνήθειες και παραδόσεις. Ακόμα και η γλώσσα αδυνατούσε να λειτουργήσει σαν συνεκτικός ιστός. Απ' την άλλη τα παιχνίδια της γεωπολιτικής προίκισαν την Αλβανία με σύνορα που άφησαν έξω 1 εκατομμύριο περίπου Αλβανούς του Κόσοβο που αποδόθηκαν στην Γιουγκοσλαβία, ενώ περιελάμβαναν περίπου 400.000 έλληνες της Β. Ηπείρου.

Το 1926 η Ιταλία, μετά από χρόνια διαπραγματεύσεων με την Αγγλία, αναλαμβάνει "εγγυήτρια δύναμη" και η Αλβανία υποχρεώνεται να συνάψει ειδικές σχέσεις με τη Ρώμη. Το περιεχόμενο των συμφωνιών "αμυντικής συνεργασίας" είναι εντυπωσιακό. Η ανώτατη διοίκηση του αλβανικού στρατού καθώς και η εκπαίδευση του περνούν σε Ιταλούς αξιωματικούς, ενώ Ιταλοί "σύμβουλοι" τοποθετούνται σε όλες τις βαθμίδες της δημόσιας διοίκησης και της οικονομικής δραστηριότητας. Σταδιακά, σαν αντάλλαγμα της διαγραφής των οικονομικών της χρεών, η Αλβανία παραχωρεί στην Ιταλία τον έλεγχο του εξωτερικού εμπορίου, την εκμετάλλευση των πετρελαιοπηγών της και δέχεται την εγκατάσταση Ιταλικών στρατευμάτων στο έδαφος της. Φυσικό επακόλουθο η πλήρης στρατιωτική κατάληψη και προσάρτηση στην Ιταλική επικράτεια στις 7 Απριλίου 1936 από το Μουσολίνι.

Το τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου έφερε στην επιφάνεια της Βαλκανικής πολιτικής σκηνής ένα τελείως διαφορετικό σκηνικό σε σύγκριση με αυτό που επικρατούσε προπολεμικά. Στα Τίρανα εξελίσσονται σκηνές τυπικές για όλη την Ανατολική Ευρώπη. Χωρίς κοινοβουλευτικές και "δημοκρατικές" παραδόσεις η Αλβανία ήταν μια σχετικά εύκολη υπόθεση. Το Εργατικό Κόμμα Αλβανίας (ΕΚΑ) στο όνομα της ένοπλης αντίστασης κατά των δυνάμεων κατοχής (Ιταλία - Γερμανία) καταλαμβάνει την εξουσία. Ενα μονοκομματικό, υποδειγματικά αυταρχικό καθεστώς επιβλήθηκε με σχεδόν μηδαμινές αντιστάσεις.

Η Αλβανία περνάει στη "σφαίρα επιρροής" της Ρωσίας. Βασικό άξονας της πολιτικής του Στάλιν στη Βαλκανική χερσόνησο είναι η υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της Αλβανίας την οποία επιβουλεύονταν η Γιουγκοσλαβία του Τίτο και η Ελλάδα.

Στις 24 Αυγούστου 1946 καταγγέλονται από τους Σοβιετικούς στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ *"... πολυάριθμα μεθοριακά επεισόδια στα ελληνοαλβανικά σύνορα από ελληνικές ένοπλες μονάδες, με κύριο στόχο την εξεύρεση ενός προσχήματος για την κατάληψη του νοτίου τμήματος της Αλβανίας..."*. Εχει ήδη αρχίσει να "ενθαρύνεται" μια δήθεν εμπόλεμη κατάσταση ανάμεσα στην Ελλάδα και την Αλβανία. Με πρόσχημα λοιπόν την διεκδίκηση των εδαφών της Ν. Αλβανίας από την Ελλάδα και τη δεδηλωμένη επιθυμία του Τιτο για προσάρτηση της Αλβανίας στο "σοσιαλιστικό του βασίλειο", όλη η μεταπολεμική πολιτική του Ενβερ Χότζα μέχρι και το θάνατο του βασίζεται στην οχύρωση με κάθε τρόπο της Αλβανίας, μέχρι τα όρια της υπερβολής, για την απόκρουση μιάς υποθετικής επίθεσης, με πιθανότερη επιθετική βάση την Ελλάδα.

Μέσα στο κλίμα του γενικού αυταρχισμού που επιβλήθηκε ειδική σημασία έχει και η κατάργηση μέσω διαταγμάτων της θρησκευτικής λατρείας, για τον αποκλεισμό κάθε είδους ξένης επιρροής, της ελληνικής στους ορθόδοξους, της ιταλικής στο μικρό ποσοστό των καθολικών και της τουρκικής στους μουσουλμάνους. Παράλληλα η κατάργηση της θρησκευτικής λατρείας, συνεπικουρούμενη και από τη συνειδητή προσπάθεια δημογραφικής αλλοίωσης του πληθυσμού, με τη μεταφορά πληθυσμών στο εσωτερικό της χώρας, λειτούργησε προς την κατεύθυνση της ομογενοποίησης του Αλβανικού λαού.

Το καθεστώς του Χότζα διακόπτει το 1961 τις σχέσεις του με τη Μόσχα, αρνούμενο να αποδεχθεί τα κυριαρχικά της δικαιώματα στην πολιτική των υπόλοιπων "σοσιαλιστικών χωρών". Διακόπτει επίσης και τις πολιτικές και πολιτιστικές του σχέσεις με την Πολωνία, Α. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία και το 1978 με την Κίνα, θεωρώντας ότι "έχοντας διαφορετικές εκτιμήσεις για το μαρξισμό δεν έχουν τίποτα να ανταλλάξουν με τις χώρες αυτές. Τίποτα που να συναρτάται με τις ιδέες και τον πολιτισμό". Με τις καπιταλιστικές χώρες όμως (εκτός των ΗΠΑ, Ισραήλ, Ν. Αφρική και Χιλή του Πινοσέτ) δεν διστάζουν να αναπτύξουν και πολιτιστικές σχέσεις αφού "η δύναμη των δικών τους ιδεών είναι πανίσχυρη και δεν έχει να φοβηθεί τίποτε από την αναμέτρηση".

* * * *

Το Χότζα διαδέχτηκε στην ηγεσία του Ε.Κ.Α. ο αφοσιωμένος οπαδός του Ραμίζ Αλία. Ο Αλία δίκαια έως σήμερα, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ο πιο "έξυπνος" ηγέτης, σε σύγκριση με τους ομοϊδεάτες του των υπόλοιπων, μέχρι πρότινος, "σοσιαλιστικών χωρών". Διαβλέποντας το "αναπόφευκτο" μεταμορφώνεται, στα τέλη του '90 από θεματοφύλακα του σταλινικού καθεστώτος σε μεταρρυθμιστή.

Τις μαζικές διαδηλώσεις φοιτητών και εργατών στα Τίρανα στις αρχές Δεκέβρη, που καταστάλθηκαν από την αστυνομία, μονάδες του στρατού αλλά και οπαδούς του καθεστώτος, ακολούθησε η εξαγγελία μιάς σειράς μέτρων "για τον εκδημοκρατισμό της χώρας". Στα πλαίσια του "εκδημοκρατισμού" η κεντρική επιτροπή του κόμματος υπό τον Αλία αποδέχεται τον πολυκομματισμό και εξαγγέλει εκλογές μέσα στο 1991. Εκλογές στις οποίες ο Αλία φέρεται να έχει την υποστήριξη της αντιπολίτευσης για την επανεκλογή του στη θέση του Προέδρου.

Οι διαδηλώσεις και οι διαμαρτυρίες συνεχίζονται και στις αρχές του 1991. Διαδηλωτές επιχειρούν να γκρεμίσουν το άγαλμα του Χότζα και απαιτούν, με βίαιες συγκρούσεις πολιτικές ελευθερίες. Στην προσπάθεια του για την εκτόνωση της κατάστασης, αλλά και την αναδιάρθρωση και ανάκαμψη της οικονομίας, ο Αλία σχηματίζει καινούργια κυβέρνηση αποτελούμενη από μεταρρυθμιστές και τεχνοκράτες. Παράλληλα στην κατεύθυνση της επανένταξης της Αλβανίας στη Διεθνή Κοινότητα, αρχίζουν από τις 15 Μαρτίου οι προσπάθειες αποκατάστασης των διπλωματικών και εμπορικών σχέσεων με τις ΗΠΑ και πρόσφατα εξαγγέλθηκε η πρόθεση να αναγνωριστεί από την Αλβανία το κράτος του Ισραήλ.

Παρόλες τις αλλαγές που ως ένα βαθμό έχουν ήδη πραγματοποιηθεί και τις μεταρρυθμίσεις που εξαγγέλθηκαν ένα σημαντικός αριθμός Αλβανών φαίνεται να μην πείθεται για την επικείμενη κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος με αποτέλεσμα να βρίσκει σαν διέξοδο τη φυγή προς τις γειτονικές με την Αλβανία χώρες, επιλογή που ενισχύεται και από την άθλια οικονομική κατάσταση της χώρας.

Παρά το γεγονός ότι το υπέδαφος της Αλβανίας έχει εντυπωσιακά σε μέγεθος κοιτάσματα χρωμίου, χαλκού και πετρελαίου, η αξιοποίηση τους γίνεται με τεχνολογίες ξεπερασμένες και εξαιρετικά δαπανηρές. Επίσης η απομόνωση της Αλβανίας από τη διεθνή κοινότητα ουσιαστικά έδρασε απαγορευτικά στην οποιαδήποτε ανανέωση της κρατικής βιομηχανίας της. Ανάλογη είναι και η κατάσταση στη γεωργία. Σχεδόν το 100% της καλλιεργούμενης γης έχει κρατικοποιηθεί, όμως τα παραγόμενα τρόφιμα στο μεγαλύτερο όγκο τους προορίζονται για εξαγωγές ώστε να καλύφθούν οι αυξημένες ανάγκες της Αλβανικής οικονομίας σε "σκληρό συνάλλαγμα". Ετσι παρά το μικρό πληθυσμό της χώρας το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στην ανεύρεση και απόκτηση των στοιχειωδών τροφίμων.

Δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο γεγονός το ότι τα βλέμματα των φυγάδων απ' την Αλβανία στράφηκαν κατ' αρχήν στην Ελλάδα. Μετά την άρση του εμπόλεμου μεταξύ των 2 χωρών το 1987 από το ΠΑΣΟΚ ακολούθησαν μέχρι σήμερα πλήθος καταγγελίες, πορείες, διαμαρτυρίες με στόχο την καταπίεση των "αδελφών" της Β. Ηπείρου. Παπάδες, θρησκευτικά και ηθικοπλαστικά σωματεία, εθνικιστικές συμμορίες, επαγγελματίες βορειοηπειρώτες ανέλαβαν την εκστρατεία αποκατάστασης των ανθρώπινων δικαιωμάτων στην Αλβανία. Στα συνηγορούμενα υπέρ της φυγής προς την Ελλάδα πρέπει να προστεθούν και οι συγγενικοί δεσμοί όσον αφορά την καταγωγή, αλλά και η διαφήμιση από το Σαμαρά των περίφημων επιτροπών "υποδοχής Βορειοηπειρωτών" που όπως υποστήριζε είχε συστήσει σε όλη την Ελλάδα. Παραμονές πρωτοχρονιάς αρχίζει η κάθοδος των μυρίων φυγάδων... Φιλιάτες, Δελβινάκι, Πωγιανή κατακλύζονται απ' τους φυγάδες. Ωρα με την ώρα η κατάσταση γίνεται εκρηκτική αφού δεν υπάρχει η υποδομή να αντιμετωπιστούν οι ανάγκες της ανθρώπινης αυτής πλημμύριδας. Στους Φιλιάτες συγκεκριμένα αρχίζουν να εκδηλώνονται οι πρώτες αρνητικές αντιδράσεις καθώς οι φυγάδες που βρίσκονται εκεί είναι περισσότεροι από τους κατοίκους και οι συνθήκες διαβίωσης τους είναι άθλιες. Η "κατανόηση" και "βοήθεια" των πρώτων ημερών, καθώς ο αριθμός των φυγάδων μεγαλώνει και δεν φαίνεται να ανακόπτεται ο ρυθμός προσέλευσης μετατρέπονται σε αδιαφορία και στην καλύτερη περίπτωση οι φυγάδες εγκαταλείπονται στην τύχη τους. Στην χειρότερη προπηλακίζονται, φορτώνονται σε τουριστικά λεωφορεία και ΚΕΟ του στρατού και μέσω Κακαβιάς τους γυρίζουν πίσω στην Αλβανία.

Η Ελληνική κυβέρνηση σπεύδει με κάθε τρόπο να τους πείσει να επιστρέψουν στην Αλβανία. Επικαλείται την αποτροπή του "αφελληνισμού της Ν. Αλβανίας" και "την ανάγκη να κρατηθούν οι επάλξεις του ελληνισμού". Οι Μητροπολίτες που μέχρι πρότινος διερύγνειαν τα ιμάτια τους και οι οργανώσεις "Βορειοηπειρωτικού αγώνα" συμφωνούν. Τα εθνικιστικά παραληρήματα και οι επί χρόνια συντηρούμενοι μύθοι, καταρρέουν μπροστά στην ωμή πραγματικότητα.

Το κύμα φυγής προς την Ελλάδα κόπασε. Πρόσφατα οι Αλβανοί άρχισαν να εγκαταλείπουν τη χώρα τους κατά χιλιάδες προς την Ιταλία. Οι Ιταλικές αρχές τους ανάγκασαν να γυρίσουν πίσω και νέο ρεύμα φυγής εκδηλώθηκε αυτή τη φορά προς την Γιουγκοσλαβία και το Κοσυφοπέδιο. Ας σημειωθεί ότι τα σύνορα Γιουγκοσλαβίας - Αλβανίας παραμένουν, ανοιχτά, ενώ αντίθετα όταν εκδηλώθηκε το μεγάλο κύμα φυγής προς την Ιταλία, η Αλβανία έκλεισε αμέσως τα σύνορα της. Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Από το 1980 και μετά άρχισε να καλλιεργείται το όραμα της Μεγάλης Αλβανίας. Είναι γεγονός ότι στη συνείδηση των Αλβανών ήταν και είναι βαθιά ριζωμένη η πεποίθηση ότι η Αλβανία μένει χωρισμένη στα δύο, στην ελεύθερη και στην "σκλαβωμένη" στους Σέρβους. Χαρακτηριστικό είναι ότι στα Τίρανα λειτουργεί ειδική υπηρεσία που ασχολείται αποκλειστικά με το Κοσυφοπέδιο, με εντυπωσιακά μέχρι τώρα αποτελέσματα στο επίπεδο της προπαγάνδας και της ανάδειξης των πολιτικών και κομματικών ηγετών του Κοσυφοπεδίου.

Εν κατακλείδι η πλήρης οικονομική αποσταθεροποίηση και η κοινωνική αναταραχή οδήγησαν εκ των πραγμάτων την ηγετική κρατική και κομματική ελίτ σε μια σειρά αλλαγών. Ομως η απουσία συγκροτημένων δυνάμεων που θα παρουσιάσουν μια αξιόπιστη εναλλακτική λύση καθιστά τις εξελίξεις στην Αλβανία αβέβαιες.

ΤΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΡΙΘΟΥΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ "ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ" ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

διοργανώνει η "Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσ/νίκης" στις 19/4/91 στο αμφ. ΦΛΣ.

Ομιλητές:

Γ. Γαλανόπουλος: Τα διεθνή σχέδια της κρατικής καταστολής ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες

Γ. Σερίφης: Η κρατική καταστολή από την μεταπολίτευση μέχρι την "υπόθεση Μαζοκόπου"